

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Forespørgsel nr. F 20:

Forespørgsel til undervisningsministeren, socialministeren og familie- og forbrugerministeren:

»Hvilke konkrete initiativer vil regeringen tage for at skabe lige muligheder for børn?«

Af Mette Frederiksen (S), Martin Lidegaard (RV), Villy Søvndal (SF) og Line Barfod (EL). (Forespørgslen anmeldt 16/11 2005. Fremme af forespørgslen vedtaget 22/11 2005).

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Ordføreren for forespørgerne ønsker i øjeblikket ikke at begrunde forespørgslen. Vi går derfor i gang med besvarelsen, og jeg giver først ordet til socialministeren.

Besvarelse

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Lad mig slå fast fra starten: Alle børn skal have lige muligheder for at skabe sig et godt liv, og jeg betragter det som en af regeringens vigtigste opgaver at skabe grundlag for, at alle børn og unge får en reel mulighed for at gøre brug af de mange tilbud, samfundet byder på. Det betyder imidlertid ikke, at alle børn skal behandles ens. Børn har forskellige behov, og de skal behandles forskelligt, netop fordi de kun kan få lige muligheder, når indsatsen er tilpasset det enkelte barns behov.

For nylig hørte jeg en historie: Sønnen Rasmus havde puttet sig ind til sin far om aftenen og sagt: Far, jeg er så glad for min familie. Og faren havde lidt overrasket spurgt: Jamen hvorfor siger du det? Jo, svarede drengen, fordi Anders over i skolen siger, at han ikke kan lide sin mor, fordi hun hele tiden drikker og er fuld. Det er desværre en historie fra det virkelige liv, og den viser med al tydelighed, at der findes ulykkelige børn, som skal have en målrettet hjælp for at kunne opnå lige muligheder. Hvis ikke drengen Anders og hans familie får hjælp, vil det skade ham og svække hans muligheder for fremtiden.

Der findes heldigvis allerede mange gode tilbud til børn og unge, der har problemer, og mange af tilbuddene er kommet som følge af regeringens initiativer de senere år. Men der er stadig problemer, der kræver opmærksomhed, og på regeringens vegne har jeg derfor netop fremlagt en fremadrettet strategi til at bekæmpe

negativ social arv. Strategien rummer initiativer for i alt 550 mio. kr. ...

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Det er min fornemmelse, at der er enkelte medlemmer, der ikke ønsker at følge debatten, og derfor beder jeg om, at de går udenfor og fører deres drøftelser. Værsgo, socialminister.

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

De skulle ellers bare vide, hvor interessant den debat er.

På regeringens vegne har jeg netop fremlagt en fremadrettet strategi til at bekæmpe negativ social arv. Strategien rummer nye initiativer for 550 mio. kr. og har tre centrale omdrejningspunkter:

For det første vil vi sætte fokus på at styrke og udvikle redskaber, så vi så tidligt som muligt kan opdage de børn og unge, der har behov for hjælp. En tidlig indsats betyder, at en uheldig udvikling i børnenes liv forhåbentlig kan standses i tide. Jo større problemerne bliver, jo større indgreb skal der til, og jo større bliver belastningen for barnet.

For det andet skal vi som samfund blive bedre til at anvende de eksisterende erfaringer med forskellige typer initiativer. Der er gennem mange år blevet sat rigtig meget i gang, og heldigvis for det. Men vi ved for lidt om, hvad der virker, og ikke mindst for lidt om, hvad der ikke virker, så et styrket overblik over området skal sikre, at vi yder en endnu bedre indsats i fremtiden.

Endelig er det for det tredje vigtigt at modarbejde sektoropdelingen af indsatsen for at hjælpe de udsatte børn. I og for sig er det jo banalt: Et udsat barn kan ikke sammenstykkes af f.eks. 20 pct. sundhedspleje, 30 pct. børnepasning, 25 pct. social indsats og 25 pct. skolegang. Sådan fungerer tingene ikke. Vi må sikre, at det enkelte barn og dets forældre oplever en sammenhængende og helhedsorienteret indsats.

Kl. 11.40

Et barn, der vokser op under kummerlige kår, hvor forældrene eksempelvis er sindslidende eller fanget i misbrug eller bare ikke har øjne for barnets behov, er i fare for ikke at kunne få de samme muligheder som andre børn, og derfor handler lige muligheder for børn ikke alene om børnene selv. Det handler i høj grad også om forældrene, og forældrene skal selvfølgelig have den hjælp og støtte, som de har behov for.

For at hjælpe de forældre, der godt kan leve op til ansvaret, men ikke gør det, har regeringen

fremSAT et lovforslag om styrkelse af forældreansvaret, som allerede har været førstebehandlet her i Folketingssalen. Nu får kommunerne mulighed for at kræve af forældrene, at de skal tage deres ansvar alvorligt. Forslaget skal ses i sammenhæng med et metodeudviklingsprojekt om såkaldte forældreprogrammer, som er et tilbud til forældre, der har svært ved at udfylde deres rolle som forældre og give børnene og de unge den nødvendige støtte i deres udvikling, og visionen er helt entydig: Vi må sørge for, at alle børn, uanset deres baggrund, får mulighed for at realisere deres potentiale fuldt ud.

Virkningerne af den negative sociale arv ses i dag i alle faser og på alle områder af et barns- og ungdomsliv, og iværksættelse af en tidlig, sammenhængende, helhedsorienteret og fagligt velfunderet indsats er nødvendig for at ændre det.

En meget stor del af de 550 mio. kr., der afsættes som følge af strategien for bekæmpelse af negativ social arv, er afsat efter aftale med satspuljepartierne – det vil jeg gerne kvittere for – og det er også aftalt i satspuljekredsen, at vi ved de kommende års forhandlinger tager emnet op igen. Det er også i forbindelse med finansloven for 2006 aftalt at anvende yderligere 400 mio. kr. frem til 2009 til at forbedre kvaliteten i dagtilbud til børn, herunder til projekter, der skal hjælpe udsatte børn.

I den sidste ende er det jo sådan, at det er kommunerne, der skal stå for den endelige udmøntning af initiativerne. Med kommunalreformen får kommunerne fra og med 2007 det fulde ansvar for hele børneområdet, og dermed får kommunerne endnu bedre mulighed for at følge op på regeringens initiativer med en sammenhængende og helhedsorienteret lokal indsats. Det er også et vigtigt skridt i bestræbelserne på at indfri visionen om at give alle børn lige muligheder.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til socialministeren.

Der er et par medlemmer, der har bedt om korte bemærkninger, men ved forespørgsler starter forhandlingen jo først, når ministre har afgivet deres indlæg, altså deres besvarelser. Derfor er forhandlingen ikke startet, og derfor kan man, jævnfør Folketingets forretningsorden, ikke få korte bemærkninger, før vi har – i gåseøjne – overstået ministrenes besvarelser.

Den næste minister, som forespørgslen er rettet til, er undervisningsministeren.

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):
Det vigtigste initiativ, som Folketinget i øjeblikket arbejder med, er indsatsen for at sikre, at langt færre børn går ud af skolen uden tilstrækkelige kundskaber til at kunne tage en uddannelse.

Det, der er risikoen i fremtidens samfund, er en kombination af social udstødning og etnisk isolation i ghettoområder og ghettoskoler, og at den negative sociale arv bringes videre, fordi børn, der vokser op i tosprogede miljøer – eller rettere sagt desværre ofte i enkelsprogede miljøer, som ikke er danske – ikke får den sproglige støtte, der skal til, for at de kan klare sig i det danske samfund.

Dertil kommer, at alt for mange danske elever heller ikke får lært, hvad de skal, og ikke får en erhvervsuddannelse – jo, de starter på en erhvervsuddannelse, men de falder fra igen. Det skete der ikke så meget ved for år tilbage, da der var masser af job til ufaglærte i det danske samfund.

Kl. 11.45

De lette job er på vej til at forsvinde til Østeuropa og til Asien. Til gengæld kommer der nye job, som kræver bedre kvalifikationer. Det er udfordringen, og det er baggrunden for, at regering og heldigvis et bredt flertal i Folketinget nu tager fat på folkeskolen helt fra grunden med ekstra timer i de små klasser i dansk. Senere vil vi foreslå obligatorisk børnehaveklasse – ligeledes med danskundervisning. Vi arbejder med læsevejledere i alle kommuner, så man sikrer, at de lærere, der ikke på seminarier har lært, hvordan man underviser små børn i at læse, får en tilstrækkelig vejledning.

Vi har sat 175 mio. kr. af til efteruddannelse. Vi har sat 105 mio. kr. af til en handlingsplan vedrørende læsning, og så har vi i øvrigt også taget fat på andre fag som matematik og fysik/kemi, med henblik på at 95 pct. af elevårangene i fremtiden bliver udrustet så godt, at de kan tage en uddannelse efter folkeskolen.

Det er måske det allervigtigste, vi kan gøre for sammenhængskraften, for bekæmpelsen af den negative sociale arv i det danske samfund.

Jeg har været integrationsminister og ved, hvor stor udfordringen er på det felt. Og jeg tror, vi alle er blevet overraskede over, hvor store integrationsproblemerne er i det danske samfund. Det har været med til, tror jeg, at overbevise et meget bredt flertal både i Folketinget og i befolkningen om, at nu må vi være mere tydelige med hensyn til de faglige krav, som eleverne

nødvendigvis er nødt til at opfylde. Vi må være mere tydelige og også mere påpasselige med at tjekke, om nu kravene bliver opfyldt, og bedre udrustede til at støtte de elever, der har brug for det, både i fritidsordningen, gennem holddannelse og gennem specialundervisning naturligvis og helst på et tidligere tidspunkt – der er kort sagt hele denne strategi til forbedring af elevernes kundskaber.

Det synes jeg er det vigtigste, jeg kan bidrage med til denne debat som undervisningsminister. Vi skal have en rummelig skole, ikke på den måde, at alle får lov at sejle deres egen sø, men på den måde, at skolen er rummelig, at der er udfordringer og krav til alle, at alle kommer med, og at vi også får en evalueringskultur, som sikrer, at der er udfordringer til alle, og som sikrer, at der bliver sat ind over for dem, der har særlige behov.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til undervisningsministeren. Den tredje og sidste minister er familie- og forbrugerministeren.

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Jeg vil gerne starte med at sige tak til initiativtagerne til denne forespørgsel, fordi man på den måde giver regeringen lejlighed til at fremlægge de mange initiativer, vi har taget, for at skabe lige muligheder for alle børn og især gøre en indsats for de udsatte børn her i samfundet. Det er noget, der ligger regeringen meget på sinde.

Det er jo sådan, at fundamentet for et menneskes liv bliver skabt i barndommen, og ikke mindst derfor er det jo, at regeringen er optaget af at give børn de bedste betingelser for at udvikle de potentialer, som de nu hver især er født med. Regeringen har som sagt taget en lang række initiativer for at fremme det mål, og flere er på vej.

Målet må være, at alle så vidt muligt skal have lige muligheder, det enkelte menneske skal have lov til at udvikle sine talenter og evner fuldt ud. Der skal de omgivelser, man er født ind i og vokset op i, ikke være en hindring for, at man kan udnytte hele det potentiale, man har som menneske.

Det skal bl.a. ske ved, at vi understøtter familiernes robusthed, for uanset ressourcer er familien jo i langt de fleste tilfælde barnets allervigtigste opvækststramme, og det er vigtigt, at det er familierne selv, som træffer de valg, som er rele-

vante for dem. Men der skal selvfølgelig være nogle gode rammer for det.

Kl. 11.50

Alle familier, også de, der måske ikke umiddelbart er udsatte, kan jo opleve stress i hverdagen eller brud som f.eks. skilsmisse eller dødsfald. Da er det, vi skal sikre, at der er rammer, som understøtter en familie i alle disse situationer, for når en familie er i en eller anden form for brud eller krise, er det jo først og fremmest børnene, det går ud over.

Derfor skal vores indsats også være rettet imod både at styrke familien i hverdagen og at yde bistand til familien, når den i perioder har nogle særlige problemer. F.eks. skal vi være bedre til at imødekomme de behov, som en travl børnefamilie har, så mor og far har overskud både derhjemme og på arbejde.

Derfor har regeringen også nedsat en familie- og arbejdslivskommission, der skal se på, hvordan vi kan skabe og udvikle samfundet sådan, at der bliver bedre mulighed for at finde balance imellem hjemmet og arbejdspladsen.

En del familier oplever jo også, at forældrene går hver til sit. Ofte sker det uden de store sværdslag, men vi ved også, at det kan gå rigtig galt. Der viser undersøgelser jo, at børn fra skilsmisefamilier, hvor dialogen er gået i hårdknude, har en dårligere trivsel.

Derfor har vi også en del initiativer i regeringen, der kan styrke processen vedrørende skilsmisessituationen. Vi har bl.a. gennemført lovgivning, der sikrer, at vi i forbindelse med den nye kommunestruktur får et enstrengt og mere gennemskueligt system i forbindelse med skilsmisser, hvor parterne i størst muligt omfang gennem vejledning og bistand fra sagsbehandlernes og en styrket indsats på konfliktløsningsområdet selv bliver i stand til at indgå aftaler, ikke mindst om børnene.

Vi har afsat 40 mio. kr. i 2005-2008 til forsøg med parrådgivning for at dæmpe konfliktniveauet i forbindelse med skilsmisser eller for eventuelt helt at hindre skilsmissen. Og vi har i forbindelse med satspuljen også afsat midler til et landsdækkende projekt, der går ud på at styrke det tværfaglige samarbejde i forbindelse med højkonfliktsager.

Et andet væsentligt element, når vi taler om at styrke situationen for de udsatte børn og skabe lige muligheder og skabe robuste familier og robuste børn, er også at understøtte familierne i, hvad der er god ernæring og sund livsstil. Forskning viser jo, at børns generelle ernærings-

mæssige status med sikkerhed påvirker deres koncentrations- og indlæringssevne og dermed også i sidste ende deres evne til at tilegne sig ny viden.

Derfor skal vi gøre en indsats på ernæringsområdet for at skabe en sundere livsstil hos børn og ikke mindst unge. Derfor har jeg sidste år nedsat et Motions- og Ernæringsråd, der som sin første opgave skal behandle et forslag til en handlingsplan mod overvægt og dårlig livsstil blandt børn.

Et andet initiativ er børneopvækstpakken, hvor vi i forbindelse med satspuljen har afsat midler til at udvikle en pakke, som kan anvendes f.eks. af sundhedsplejersken, og som kan udleveres til børnefamilierne, særlig de socialt udsatte småbørnsfamilier, så de kan ansføres til at vælge sund mad og sund livsstil allerede i børnenes første år. Det er nogle initiativer, som alle sammen har fokus på at skabe robuste familier.

En anden og meget væsentlig arena for barnet mellem 1 og 6 år er dagtilbuddet, det er sådan, at op mod 95 pct. af børnene går i dagtilbud. Al forskning i social arv viser jo, at gode dagtilbud kan gøre en meget stor forskel i de udsatte børns liv, hvis dagtilbuddet har fokus på at understøtte børns emotionelle, sociale og intellektuelle kompetencer. Derfor har regeringen indført de pædagogiske læreplaner, der betyder, at alle dagtilbud skal beskrive de mål og metoder, som de vil anvende for at understøtte børns læring.

Regeringen har også i de kommende finansår i rammerne afsat 2 mia. kr. over 4 år. Foreløbig har vi udmøntet de første 400 mio. kr. til at styrke kvaliteten i dagtilbuddene, og ikke mindst styrke den på en måde, hvor vi retter en særlig fokus på de udsatte børn.

Det er jo sådan, at forældrene gang på gang giver dagtilbuddene de højeste karakterer, når der laves tilfredshedsundersøgelser, og der er allerede mange gode ting i gang. De 2 mia. kr. skal altså bidrage til, at de 29 mia. kr., der i forvejen bruges hvert år på dagtilbuddene, bliver brugt endnu bedre end før, og ikke mindst til at vi kan målrette indsatsen for de udsatte børn.

Det drejer sig om projekter for udsatte børn, god praksis for mad, ernæring og bevægelse, styrkelse af ledelsen i dagtilbud, fremme af skov- og idrætstilbud i forbindelse med dagtilbuddene og selvfølgelig også en sikkerhed for, at vi får evalueret og fulgt op på tingene, sådan så vi kan indsamle viden og sprede viden om,

hvordan vi gør det bedst muligt i dagtilbuddene.

Regeringen har altså igangsat mange spændende, nye initiativer især med fokus på at styrke familierne og situationen omkring børnene og ikke mindst på at styrke de udsatte børn.

Kl. 11.55

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):
Tak til de tre ministre.

Som der var nogle, der bemærkede, blev forespørgslen ikke, som det er normalt, begrundet af ordføreren for forespørgerne, fru Lise von Seelen; fru Seelen blev fanget på det forkerte ben, fordi det gik så hurtigt, og havde derfor ikke sin tale med. Derfor har jeg besluttet, at når vi genoptager mødet efter pausen, hvor den første er ordføreren for forslagsstillerne, vil fru Lise von Seelen få 3 plus 5 minutter, altså i alt 8 minutter, så alt det, der er forberedt, også får mulighed for at kunne indgå i debatten.

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.00 med fru Lise von Seelen som den første taler.

Mødet udsat kl. 11.56

Mødet genoptaget kl. 13.00

Første næstformand (Svend Auken):

Vi fortsætter forespørgslen, og den første er fru Lise von Seelen, værsgo.

Forhandling

Lise von Seelen (S):

Tak for det, og tak for venligheden før frokost.

Se, vi vil gerne vide noget om regeringens helt konkrete planer for at opnå lige muligheder for alle børn. Og spørgsmålet er opstået på baggrund af, at regeringen ved flere lejligheder har udtalt, at den ønsker at arbejde for mere lighed og for lige muligheder for alle børn i deres opvækst.

Men det, vi hører, når vi får tilbagemeldinger fra de mennesker, som er tæt på børnene, fortæller os, at det går den modsatte vej: Der bliver ikke mere lighed for børnene, og børnene har ikke lige muligheder i deres opvækst.

Vi forstår lige muligheder på den måde, at det enkelte barn har gode muligheder for at udnytte evner og talenter, så barnet kan vokse op og udvikle sig personligt, socialt og intellektuelt.

Vi ved fra OECD-rapporterne, at 85 pct. af børnene i Danmark har rigtig gode børneliv. Vi ved også, at der er 15 pct. af børnene, som i deres opvækst skal have en særlig støtte, for at de kan opnå at udnytte deres muligheder.

Det er vigtigt for børnene i deres opvækst, at de har gode hjemlige vilkår, og at de har gode muligheder i daginstitution og i skole. Derfor er det meget bekymrende, når tilbagemeldingerne fra Børns Vilkår, pædagoger, socialchefer, lærere, socialrådgivere og psykologer beretter om, at de tilbud, børnene er afhængige af, er sat under et utrolig hårdt pres.

Til eksempel kan nævnes, at kommunerne siden 2001 har brugt 800 mio. kr. mindre på daginstitutionsområdet, ikke samlet, men i hvert af årene.

I forbindelse med at regeringen beder kommunerne reducere i budgetterne for 2006, hører vi, at Venstremanden Ejgil Rasmussen, formand for Kommunernes Landsforening, uden omsvøb har udtalt, at det ikke kan lade sig gøre uden at foretage besparelser for skoleelever, for de ældre, for børn og for handicappede. Han efterlyser samtidig i sin nytårshilsen en bedre forståelse fra Christiansborg for kommunernes virkelighed.

Hvis udtalelsen kom fra oppositionen, så kunne regeringen måske sige: Nå ja, det *skal* de jo sige. Men de her udtalelser kommer altså ikke fra oppositionen, de kommer fra Venstremanden Ejgil Rasmussen, formand for Kommunernes Landsforening.

Virkeligheden svarer til, at regeringen ved en flerårig udhuling af kommunernes ressourcer har skabt et stort hul, bl.a. i forbindelse med arbejdet med børn. Og når regeringen så kommer lidt fyld i hullet, vil man gerne hæve bunden en lille smule og få det til at se ud, som om man nu faktisk har skabt en samlet forbedring. Men et stort hul udjævnes altså ikke ved, at man kommer en lille smule fyld i bunden.

Derfor er vi meget optagede af at få ministrenes bud på: Hvad er det helt konkret, der skal ske, for at børnene får lige vilkår?

Det må ikke kun blive retorik, når vi snakker om, at børn skal have lige vilkår. Det må heller ikke efter vores opfattelse være sådan, at børn skal have så lige vilkår som muligt. Børn skal have lige vilkår. De har ikke samme ressourcer,

de har ikke samme forudsætninger, men derfor skal de alligevel have lige vilkår.

Kæden springer af, når vi ser, at tingene ikke hænger sammen. Der er ikke overensstemmelse mellem det, regeringen siger, og det, regeringen gør. De muligheder, regeringen giver kommunerne, giver ikke kommunerne mulighed for at udvikle børneområdet, så alle børn får lige vilkår.

Kl. 13.05

Når Ejgil Rasmussen igen siger, at man skal have forståelse for kommunernes situation, så er det til os i Folketinget et vink med en vognstang om, at der altså er et økonomisk pres, som gør, at det går ud over velfærdstilbuddene til borgerne i kommunerne.

Vi ved, at den tidlige indsats er af stor betydning for børnene; vi ved, at det veluddannede faglige personale er af stor betydning for børnene; og vi ved, at den tværfaglige indsats er af stor betydning. Det, vi ser i de her år, er, at antallet af pædagoger, pædagogisk uddannede, der er ansat i daginstitutioner, daler, og det betyder, at det går ud over fagligheden. Hvorfor foretager kommunerne dog sådan nogle dispositioner? Det gør kommunerne selvfølgelig, fordi det er dyrere at ansætte det højt kvalificerede personale.

Vi får meldinger om, at indsatsen for udsatte børn kommer for sent. Hvorfor gør den det? Det gør den, fordi kommunerne mangler penge og forsøger at skubbe udgiften foran sig, og så kommer indsatsen for sent.

Vi ser, at den tværfaglige indsats burde være bedre. Hvorfor bliver den ikke bedre? Fordi regeringen igen sætter kommunerne under så stort et pres, at socialrådgiverne har så mange sager, at de ikke når det tværfaglige samarbejde på den måde, de i virkeligheden gerne ville det.

Hvorfor savner socialrådgiverne tiden? Det gør de, fordi kommunerne ikke har penge til at lade antallet af ansatte passe til antallet af opgaver. Det er et vilkår, de deler med andre faggrupper, der indgår i det tværfaglige samarbejde. Det går ud over kvaliteten, det går ud over betydningen for børnenes muligheder.

Vi ved, at børnene har brug for stabile rammer i hjemmet og i dagtilbuddet, og alligevel arbejder regeringen på at ophæve lukkeloven uden at tænke på, at ændringen har betydning for dagtilbud til børn, så de kan have rolige og stabile rammer i deres hverdag.

Vi ved, at de udsatte børn opnår de bedste muligheder ved at vokse op i miljøer, hvor ud-

satte børn trives og udvikler sig sammen med børn, der ikke er udsatte. Og alligevel ser vi, at regeringen ønsker, at der kan etableres luksus-børnehaver, hvor vellønnede forældre kan skabe det ideelle dagtilbud til deres børn. Ja, det sker, imens vi som sagt kan se, at kommunerne siden 2001 har fileet 800 mio. kr. af dagtilbuddene i hvert af årene. Vi ser gerne de rigtig gode dagtilbud til børn, men vi vil gerne se dem til alle børn.

Vi ser, at der i nogle familier i dag ikke er penge til rådighed, så de kan få råd til at holde børnefødselsdag, tage børnene med i svømmehal eller bidrage med egenbetaling til skoleudflugter. Det betyder, at nogle børn vokser op med vilkår, hvor de er økonomisk fattige. Og hvis vi skal følge Rådet for Socialt Udsatte, vil der i forlængelse af den økonomiske fattigdom også være afsavnsfattigdom. Det er det, der betyder, at nogle børn ikke opnår lige vilkår og lige muligheder.

På vegne af Socialdemokratiet, Det Radikale Venstre, SF og Enhedslisten skal jeg herved fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget konstaterer, at mulighederne for børn og unge i Danmark ikke er lige fordelt. På trods af at regeringen siden 2001 har afgivet løfter om at forbedre forholdene for udsatte børn og unge, er antallet af børn og unge, der har brug for specialpædagogisk bistand, steget. Det samme gælder antallet af unge, der ikke afslutter en kompetencegivende uddannelse.

- Folketinget pålægger derfor regeringen,
- at der gennemføres en sammenhængende og mere markant indsats for at give alle børn og unge lige muligheder i opvæksten, herunder en konkret indsats for udsatte børn i daginstitutionerne med sociale, sproglige eller andre problemer,
 - at de nye tiltag følges af en videnskabelig procesevaluering, og
 - at der iværksættes en samlet opfølgning og evaluering af regeringens hidtidige og planlagte indsats for udsatte børn og unge i lyset af loftet over kontanthjælpen, starthjælpen og den stigende boligløshed.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 37).

Første næstformand (Svend Auken):

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (*Se foran*). Dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Hvis jeg hørte rigtigt, var første pind fra partierne bag det forslag, som fru Lise von Seelen fremsatte her, et forslag om, at man skulle pålægge regeringen at fremlægge en sammenhængende og mere markant indsats over for udsatte børn. Det kan skyldes, at denne forespørgsel allerede har været planlagt. Det må måske skyldes – vi kan måske få et svar senere – at det var en debat, vi skulle have haft før jul, og at der siden hen så er kommet et konkret forslag fra regeringen, der hedder »Lige muligheder for alle børn og unge« med en strategi til netop bekæmpelse af negativ social arv.

Så jeg vil gerne høre fru Lise von Seelen: Er initiativet ikke allerede taget? Initiativerne er sådan set på vej ud i virkeligheden, så det, de pågældende partier her foreslår, er jo overflødigt.

(Kort bemærkning).

Lise von Seelen (S):

Det mener jeg ikke er rigtigt. Det er rigtigt, at der er kommet det udspil om lige vilkår for børn. Men det, vi efterlyser her, er jo nogle meget konkrete indsatsområder, sådan at vi får lige muligheder for alle børn. Den pjece, som hr. Hans Andersen sidder med, kan være et udmærket baggrundsmateriale til at drøfte mere konkret, hvor vi så skal sætte ind, så de mest udsatte børn kommer med i den udvikling.

Det mener jeg ikke pjecen kan bruges til. Men den kan sagtens bruges som baggrundsmateriale, og vi er meget gerne med til at gøre tingene mere konkrete. Som jeg også sagde i min ordførertale, bliver de her festtaler, hvor der bliver sagt, at vi ønsker lighed, nemlig først meningsfulde, når vi også kan se, hvad det er, der skal ske.

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Jeg er meget enig i, at vi skal være konkrete, at der skal iværksættes konkrete tiltag. Men når man tager den pågældende pjece, må jeg jo forvente, at fru Lise von Seelen også har læst, hvad der står i den. Der er konkrete tiltag i den her pjece.

Et af forslagene er en national handlingsplan for læsning. Det er da et meget konkret tiltag. Det er til at tage og føle på, at vi nu sætter ind for at sikre, at vores børn og unge mennesker i folkeskolen lærer at læse. Det er da et konkret tiltag, hvor der følger penge med, det gør da en forskel. Sådan kunne man fremhæve tiltagene i denne pjece et efter et.

Så jeg vil gerne fastholde, at jeg mener, det er overflødigt med den pågældende pind, der står i dette forslag til vedtagelse.

(Kort bemærkning).

Lise von Seelen (S):

Jeg deler ikke det synspunkt, at der er mange konkrete tiltag. Men hvis det er sådan, at Venstres ordfører opfatter, at man kan blive meget konkret på baggrund af den pjece, så går vi gerne i dialog. Det gælder i særdeleshed, når det er sådan, at pengene følger med ud til kommunerne, for som jeg også gjorde rede for i min ordførertale, er kommunerne under et kolossalt pres. De har ikke brug for, at der bliver udstukket flere løfter her fra Folketinget.

Det, de har brug for, er at få nogle gode arbejdsvilkår, sådan at de faktisk kan komme til at hjælpe de børn, som i dag ikke har optimale muligheder.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg synes, det er rimeligt at gøre Socialdemokraternes ordfører klar over, at der igangsættes helt konkrete initiativer:

Den tidlige indsats sker i dagtilbuddene, altså styrkelse af dagtilbuddenes rolle i forhold til udsatte børn; god skolegang – også til udsatte børn; en national handlingsplan for læsning; de mest udsatte børn og unges skolegang; bedre integration af tosprogede børn og unge; venskabsfamilier og lektiehjælp; unge nydanskere deltage i idræts- og foreningslivet; forældreansvar; metodeudviklingsarbejde og spredning af erfaringer om forældreprogrammer; lovforslag om forældrebetaling; integration i almindelige fællesskaber; arbejds- og uddannelsespladser til unge kriminelle; forebyggelse af kriminalitet i socialt udsatte boligområder; fritidspas.

Er det ikke konkrete tiltag?

(Kort bemærkning).

Lise von Seelen (S):

Hvis vi så det levet ud i virkeligheden, kunne man se det som konkrete initiativer. Men hvis ordføreren lægger mærke til alle de tilbagemeldinger fra mennesker, der arbejder tæt på de her børn, er der jo ingen, der vil være uenig i det, ordføreren nævner. Problemet er bare, hvordan det kommer ud over rampen. Hvordan kommer det her til at virke ude i virkeligheden?

Der deler jeg Ejgil Rasmussens synspunkt, at hvis ikke man forstår, hvordan kommunerne kan omkalfatre politiske beslutninger herfra til, at de faktisk føres ud i livet, så har vi jo en vanskelighed. Så nytter det ikke noget, at vi har fine pjecer, hvor der står en masse smukke ting, hvis det ikke er det, der sker ude i virkeligheden. Det bliver vi da nødt til at forholde os til.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Nu er det ikke bare smukke ord, men nogle initiativer, som den her regering har sat i verden, og som selvfølgelig også bliver eller allerede er implementeret ude i kommunerne.

Jeg synes også, det er værd at nævne den konkrete aftale, der er indgået om de 400 mio. kr. til at styrke dagtilbuddene, hvor vi netop vægter de udsatte børn. Der er afsat midler til screening af fakta om udsatte børn og en masse evaluering ud over den store evalueringssindsats, der gøres på området.

Jeg vil gerne stille fru Lise von Seelen et helt andet spørgsmål, for jeg hørte i ordførertalen, at det faktisk virkede, som om man skar ned på den bevilling, der er til vores børn i børnehaverne og i dagtilbuddene. Er det ikke korrekt, at man pr. barn reelt bruger flere penge i dag, end man gjorde for f.eks. 5 år siden?

(Kort bemærkning).

Lise von Seelen (S):

Med hensyn til de 400 mio. kr. skal ordføreren lige huske, at det er over 4 år. Det er altså kun de 100 mio. kr., vi har set er med i dette års finanslov.

Samtidig bliver jeg altså nødt til at fastholde, at det hul på de 800 mio. kr., der er sparet på daginstitutionsområdet siden 2001, altså er rimelig stort. Der batter 100 mio. kr. altså ikke til andet end at dække hullet forneden. Så jeg mener faktisk ikke, vi kan sige, at det her er en udvidelse. Det er en reparation på noget, som er skadet.

Så vil jeg godt til det sidste, som ordføreren sagde i sit spørgsmål, sige – nå, nu blev det væk for mig. Hvad var det nu, det var om? Kæden sprang af.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Jeg forstod det sådan, at Socialdemokraterne bl.a. efterlyste en undersøgelse af kontant-hjælpsloftet. Kan Socialdemokraterne ikke bekræfte, at det allerede er aftalt, at der skal komme en sådan undersøgelse, og at vi forventer resultatet af denne undersøgelse i oktober måned?

(Kort bemærkning).

Lise von Seelen (S):

Der står jo her i forslaget til vedtagelse, at vi gerne ser en videnskabelig evaluering af hele det her procesforløb. Det gør vi, fordi det jo er rigtigt, hvad socialministeren sagde tidligere, nemlig at vi samlet set ved for lidt om det her. Vi er meget optagede af at komme til at vide noget mere.

Så vil jeg lige bruge tiden på mit hængeparti og svare den tidligere ordfører. Om vi bruger mere pr. barn, kommer an på, hvordan man bruger børnetallet. Jeg har godt noteret mig, at De Konservative gerne vil sige, at der er færre børn og derfor bruges færre penge. Men der er faktisk flere børn, der går i daginstitution, så derfor hænger de to udgiftsposter slet ikke sammen.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Jeg går så ud fra, at det var en bekræftelse af, at Socialdemokraterne godt er klar over, at der faktisk kommer en undersøgelse af kontanthjælpsloftet. Vi forventer et resultat i oktober måned, så den del er sådan set allerede klaret med det forslag, som jeg kan forstå ligger.

Så vil jeg også godt lige pointere, at den socialdemokratiske ordfører sagde, at der på dette års finanslov var afsat 100 mio. kr. til en forbedring i daginstitutionerne. Nu har jeg selv været med til at forhandle, og vi sad altså og forhandlede om 400 mio. kr.

Så der er afsat 400 mio. kr. på dette års finanslov netop til udmøntning. Kan Socialdemokraterne ikke også bekræfte det?

(Kort bemærkning).

Lise von Seelen (S):

Med hensyn til de 400 mio. kr. er det min opfattelse, at det, der er målrettet til det her område, er delt over 4 år.

Så vil jeg sige, at vi med glæde noterer os, at der vil komme en undersøgelse af kontant-hjælpsloftet. Men det, vi peger på her, er jo en bredere undersøgelse end kun lige specifikt at kigge på det enkelte element, som har betydning for børns vilkår.

Det er rigtigt, at de børn, der er ramt af at leve under kontanthjælpsloftet, er meget mærkede af det, men der er også andre ting, vi gerne vil have ind i vores procesevaluering, og som kunne gøre os klogere på, hvordan vi kan hjælpe de børn, som er i en særlig udsat position.

Første næstformand (Svend Auken):

Så siger vi tak til fru Lise von Seelen og går videre med den almindelige ordførerrække, og den første er hr. Hans Andersen.

Kl. 13.20

Hans Andersen (V):

I Venstre er vi meget optagede af, at alle børn får de samme muligheder. Vi ønsker, at alle børn og unge får mulighed for at udnytte deres potentiale, også børn og unge, der har det svært. Derfor støtter Venstre regeringens mangesidige indsats for, at netop børn og unge skal have de samme muligheder for at benytte sig af samfundets tilbud. Venstre er først og fremmest rigtig glad for regeringens strategi til bekæmpelse af negativ social arv. Den indeholder en række nye initiativer for i alt 550 mio. kr.

Vi skal blive endnu bedre til at udvikle redskaber, så vi så tidligt som muligt kan hjælpe de børn og unge, der har behov for hjælp, og samtidig sørge for, at indsatsen over for udsatte børn bliver mere helhedsorienteret og fagligt sammenhængende. Venstre vil gerne være med til at sikre, at børn og unge får større muligheder for at bryde deres negative sociale mønstre.

Uddannelse er et meget centralt indsatsområde, når vi skal bekæmpe negativ social arv. Vi skal styrke vores indsats i folkeskolerne, så børn får bedre læsefærdigheder og bedre grundlæggende kundskaber end hidtil. Gode læsefærdigheder er afgørende for at klare sig i uddannelsessystemet, for hvis den unge har gennemført en ungdomsuddannelse, viser undersøgelser nemlig, at betydningen af at komme med en mindre privilegeret social baggrund reduceres

betydeligt. Derfor indeholder strategien til bekæmpelse af negativ social arv et stort fokus på, hvordan udsatte børn kan få en god og stabil skolegang på linje med andre børn og unge.

Regeringen har endvidere afsat 2 mia. kr. til bedre kvalitet i børnepasningen over de næste 4 år og har netop sammen med Dansk Folkeparti lavet en aftale, der udmønter de første 400 mio. kr. i konkrete forbedringer. Pengene skal bl.a. bruges til at understøtte udviklingen i dagtilbuddene ved at forbedre indsatsen for udsatte børn og deres læring samt øge fokus på et godt børnemiljø i dagtilbuddene.

Samtidig skal pengene bruges på at etablere projekter om god praksis for mad og ernæring og bevægelse i dagtilbuddene. Flere og flere børn og unge bliver overvægtige, og det er desværre en faktor, der kan medvirke til øget ulighed blandt børn og unge. Regeringen arbejder aktivt for at fremme etableringen af mad- og måltidspolitikker i landets skoler og børneinstitutioner.

Venstre mener, at familiepolitikken skal være mere i fokus for at sikre, at børn og unge kan bryde den negative sociale arv. Det er derfor vigtigt, at familiepolitikken er indrettet til et moderne samfund som det, vi lever i, og derfor støtter Venstre initiativet om nedsættelsen af en familie- og arbejdslivskommission.

Jeg skal her afslutte med på vegne af Venstre, Dansk Folkeparti og De Konservative at fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Folketinget anerkender, at der i de senere år er igangsat mange initiativer med henblik på at bryde den negative sociale arv.

Initiativerne støtter udsatte børn og unge, så de får de samme muligheder som andre børn og unge. Målet er at fremme deltagelse i fællesskaber, forebygge kriminalitet og styrke fagligheden i uddannelserne, så alle uanset baggrund og forudsætning får mulighed for at realisere ønsker og visioner i fremtiden. Senest har regeringen og Dansk Folkeparti afsat 400 mio. kr. til bedre kvalitet i dagtilbud, herunder en styrket indsats for udsatte børn.

Folketinget fremhæver familiens betydning som barnets udgangspunkt. Folketinget understreger endvidere, at kommunalreformen samler ansvaret for børneområdet hos kommunerne,

der dermed får bedre muligheder for at gennemføre en sammenhængende og helhedsorienteret lokal indsats.

Folketinget pålægger regeringen at følge udviklingen for at kunne igangsætte nye initiativer på baggrund af kvalificeret viden og erfaringer om indsatsen mod negativ social arv.«
(Forslag til vedtagelse nr. V 38).

Første næstformand (Svend Auken):

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (*Se foran*). Også dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

Kl. 13.25

Vi beder ordføreren om at blive stående. Der er foreløbig syv, der har bedt om korte bemærkninger til ordføreren, og jeg nævner dem, hvis der skulle være tilstedeværende, der endnu ikke er kommet på listen. Indtil videre er det hr. Troels Ravn, fru Majbrit Berlau, fru Kirsten Brosbøl, hr. Thomas Krog, fru Christine Antorini, fru Lise von Seelen og fru Lene Hansen. Værsgo til hr. Troels Ravn.

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

Ingen kan jo fortænke Venstres ordfører, hr. Hans Andersen, i, at han forsøger at give et billede af, at regeringen har gjort en hel masse og taget en masse initiativer til at give lige muligheder i opvæksten for børn og unge i Danmark. Men desværre er virkeligheden jo altså en ganske anden derude i det virkelige land og det virkelige liv. Lad mig tage et enkelt eksempel af mange, hvor regeringens politik skaber ulige muligheder for børn og unge.

Mit eksempel handler om flygtninge, nydanske borgere, som regeringen i en periode på op til 3 år fastholder på starthjælpsydelse. Det er en ydelse, der betyder, at en familie på to voksne og to børn efter skat og husleje typisk har et disponibelt beløb pr. måned på 5.000 kr., og pengene skal så gå til mad, tøj, medicin, tandlæge og fritidsinteresser. Og lige netop med hensyn til fritidsinteresser står der i regeringens initiativ »Lige muligheder for alle børn og unge«, at det er vigtigt for børn og unge, der i forvejen er udsatte på grund af manglende støtte fra deres familie, at de har tilknytning til det almindelige idrætsliv, de almindelige fællesskaber.

Hvordan forestiller hr. Hans Andersen sig, at det er muligt for de her familier med børn på starthjælp?

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Til hr. Troels Ravn vil jeg nævne den pulje, der er afsat i de seneste satspuljeforhandlinger, og som vi, Venstre og Socialdemokraterne, har været enige om at afsætte, så også familier, hvor det kan være svært at få økonomien til at hænge sammen, har mulighed for at gå ind og få betalt kontingentet, således at barnet, den unge, kan deltage i idrætsfaciliteter, idrætsaktiviteter.

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

Jeg mener, at det er vigtigt, at vi politikere, der har vores færden her i Folketinget, også har et indblik i, hvordan tingene foregår i det virkelige liv, og hvordan kommunerne faktisk mangler muligheder for at støtte op om de her familier, som altså som sagt kan have et disponibelt beløb på 5.000 kr. om måneden.

Igen vil jeg gerne have hr. Hans Andersen til at forholde sig til en ganske almindelig situation: en familie, der bliver tildelt en bolig, som fire mennesker skal dele, og det er ofte en bolig med køkken, badeværelse, stue, soveværelse og så et børneværelse. Og familien kan bestå af både små og store børn samt teenagere, hvor drenge og piger bliver nødt til at dele værelse. Altså, der er meget ofte tale om familier med meget dårlige boligforhold.

Hvordan harmonerer det med hr. Hans Andersens opfattelse af at skabe lige muligheder for opvækst?

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Jeg vil gentage, at overskriften er fritidspas for at få børnene og de unge med i foreningsaktiviteter i lokalområdet. Det er jo én måde at få familien til at deltage aktivt i det lokalmiljø, den er en del af.

En anden ting er jo, at det helt grundlæggende handler om, også for de her familier på start-hjælp, at det skal kunne betale sig at få et arbejde og dermed også komme ud i lokalområdet, få engagement. Der mener jeg, at det er afgørende, at man kan fastholde, at det skal kunne betale sig at arbejde også for de familier, der kommer til Danmark og skal integreres.

Kl. 13.30

Der er det vigtigt, at vi ikke fastholder dem på passiv forsørgelse, men at der altså er et incitament til at gå fra passiv forsørgelse til et aktivt arbejdsliv med de fordele, det nu medfører.

(Kort bemærkning).

Majbrit Berlau (EL):

Jeg opfatter egentlig, at hr. Hans Andersen taler for, at der skal være lige muligheder for alle børn i det her samfund. Han siger flere gange, at det er målsætningen. Men er det så ikke bekymrende, at vi står i en situation, hvor professionelle folk, der arbejder med børn, det være sig pædagoger, socialrådgivere, pædagogmedhjælpere, lærere osv. skriger ude fra virkeligheden, at der ikke er tid til selv at være kreativ og finde på nye ideer og til noget så simpelt som at leve op til lovgivningen?

Her tænker jeg f.eks. på, at når børn bliver fjernet fra deres hjem i henhold til § 38 eller § 39, findes der ikke tid til ude i kommunerne at få etableret den handlingsplan for børnene, som man kræver der skal laves.

Det er ikke, fordi socialarbejderne er onde mennesker og ikke ønsker børnene det vel, men simpelt hen fordi regeringen har udsultet kommunerne så meget økonomisk, at de ikke har mulighed for at leve op til de opgaver, der er, og det går altså ud over børnene, oven i købet de børn, der er svagest i det her samfund, nemlig dem, der er blevet fjernet fra deres hjem. Bekymrer det ikke hr. Hans Andersen?

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Det er jo netop derfor, at en bred kreds af partier har iværksat anbringelsesreformen. Først drøftede vi, hvad det var for nogle problemer, vi stødte på ude omkring i kommunerne. Det var bl.a., at kommunerne ikke sørgede for at gennemføre en § 38-undersøgelse. Det var en af tingene.

Vi blev enige om, at her var vi nødt til at gøre en ekstraordinær indsats, og derfor har vi vedtaget en anbringelsesreform, der tilfører væsentlig flere ressourcer til, at der bliver kvalitet i anbringelsesforløbet, at der bliver kvalitet i det sagsbehandlingsforløb, der er, og den dialog, sagsbehandlerne har med familien og barnet.

Det tror jeg i og for sig er vigtigt at understrege for at kunne sætte det spørgsmål lidt i relief.

(Kort bemærkning).

Majbrit Berlau (EL):

Men virkeligheden er, må jeg sige til hr. Hans Andersen, at den anbringelsesreform, der er blevet vedtaget, jo ikke er en reform, der giver mindre arbejde. Det er heller ikke en reform, med hvilken der følger utrolig mange flere socialrådgivere til kommunerne.

Virkeligheden er, at det er de samme mennesker, der skal løfte det samme stykke arbejde. Der bliver ikke færre børn af den her årsag, og derfor er det et problem. Det er også et problem, at vi ser, at børn i dag bliver sat på gaden sammen med deres forældre, når forældrene ikke har haft mulighed for at betale huslejen længere. Det er et problem, vi flere gange har adresseret til socialministeren.

Vi står i det hele taget i et samfund i dag, hvor uligheden stiger så grotesk, at forældre ikke længere er i stand til økonomisk at sørge for, at deres børn har det godt, uagtet de gode intentioner forældrene har. Derfor er det, at vi er nødt til at have en sådan forespørgsel her i Folketinget.

En af de ting, som jeg egentlig synes er sympatisk i det forslag til vedtagelse, vi har fremsat, er jo, at vi bare vil have belyst, hvad regeringens hidtidige initiativer har været, hvad dens planer er, og så få det kortlagt, for det er tydeligvis ikke klart for os i oppositionen. Men det nægter man.

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Jeg mener faktisk, at anbringelsesreformen er med til at hæve kvaliteten væsentligt i det arbejde, der foregår med udsatte børn og unge udeomkring i landet. Kvaliteten af sagsbehandlingerne bliver væsentlig øget. Altså, det er jo ikke for sjov, at enhver socialrådgiver nu i de sidste par år har været i alt 1 uge ekstra på kursus.

Det har kostet i omegnen af 100 mio. kr. i ekstra midler at få gennemført den hævelse af kompetencen udeomkring til den enkelte socialrådgiver. Det er da en vigtig del, når vi skal prøve at tegne et billede af, hvordan det går i kommunerne, hvordan kommunernes forudsætninger for at hjælpe familier, der har de udsatte børn, er.

Der er det vigtigt lige at holde fast i, hvad realiteterne er. Realiteterne er, at vi har vedtaget en anbringelsesform, og at der også er fulgt penge med.

Kl. 13.35

(Kort bemærkning).

Kirsten Brosbøl (S):

Hr. Hans Andersen sagde i sin ordførertale, hvilket også står her i redegørelsen fra regeringen, at det, at unge gennemfører en ungdomsuddannelse, også betyder, at betydningen af deres mindre privilegerede sociale baggrund bliver reduceret, og vi er sådan set meget enige i, at det er enormt vigtigt, at vi får flere unge mennesker igennem en ungdomsuddannelse.

Men kan ordføreren ikke bekræfte, at udviklingen jo er gået i den stik modsatte retning siden 2001, siden den her regering kom til? Det er altså under den her regering gået ned ad bakke med andelen af unge, der får en ungdomsuddannelse, fra cirka en fjerdedel i 2001 til cirka en femtedel i 2005. Er det ikke bekymrende, og kan ordføreren ikke bekræfte det?

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Målet er, at flest muligt skal have en ungdomsuddannelse. Målet skal være, at 95 pct. af sådan en ungdomsårgang kommer i gang med en ungdomsuddannelse, og jeg håber på, at vi ved fælles hjælp kan få vedtaget de initiativer, der skal til, for netop at få de unge mennesker i gang.

(Kort bemærkning).

Kirsten Brosbøl (S):

Jeg tager det som en bekræftelse af, at det er gået den forkerte vej, når ordføreren ikke svarer direkte på mit spørgsmål, men i stedet erklærer, at målsætningen er noget andet end det, der rent faktisk er sket, nemlig at der er færre af en ungdomsårgang, der har fået en ungdomsuddannelse i denne regerings regeringsperiode.

Det, som vi jo så skal frem til, er, hvilke konkrete initiativer regeringen vil sætte i værk for at sikre, at den forkerte udvikling, der har været i den her periode, bliver vendt. Der kunne vi f.eks. tage hul på hele den gruppe, som vi havde en debat om her i salen i går, nemlig de udviklingshæmmede, som i dag ikke har ret til at få en ungdomsuddannelse.

Vil Venstre støtte det beslutningsforslag, som vi debatterede her i går om at give unge, som ikke i dag har nogen ordentlige tilbud om en ungdomsuddannelse, en mulighed for at få en ungdomsuddannelse? Vil Venstre også støtte, at vi får oprettet en alternativ fri ungdomsuddannelse, den, som regeringen, da den trådte til, jo nedlagde, men som gav unge en mulighed for at få en ungdomsuddannelse, hvis ikke de syntes, at de ville gå den slagne vej gennem en gymnasial uddannelse?

Det er jo to konkrete bud på, hvordan vi kunne sikre flere unge mennesker en ungdomsuddannelse.

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Der er jo virkelig ændret holdning med VK-regeringens tiltrædelse i 2001 til, hvordan vi skulle

prøve at forbedre unge menneskers uddannelse. Vi måtte jo desværre konstatere, at rigtig mange unge mennesker går ud af folkeskolen uden at kunne læse og skrive ordentligt. Det er vigtigt lige at konstatere, at det jo er forudsætningen, at det jo er vilkårene.

På baggrund af det bygger Venstre og De Konservative ovenpå og siger: Folkeskolen skal være bedre, for det er jo hele forudsætningen for, at 95 pct. af en ungdomsårgang også påbegynder en ungdomsuddannelse. Det synes jeg er vigtigt.

Man må sige, at vi jo har kæmpet hårdt for, at forståelsen for, at fagligheden skulle komme i højsædet, også ville række ind til Socialdemokraterne. Det er jo nu sket, og det glæder jeg mig over, for en klar forudsætning for, at de unge mennesker også kan påbegynde en ungdomsuddannelse, er, at de har lært at læse og skrive.

(Kort bemærkning).

Thomas Krog (SF):

Det er også en spændende diskussion. Hr. Hans Andersen snakker om mad og ernæring i daginstitutioner, men når det kommer til folkeskolen, så er der alene fokus på læse- og skrivefærdigheder. Der lægger Venstres ordfører sig så helt på linje med undervisningsministeren, der med fokus på folkeskoleområdet alene snakkede om mere dansk i de små klasser og også i den her børnehaveklasse, som så kommer.

I modsætning til det har vi jo en familieminister, som her i dag klart giver udtryk for, at der er sammenhæng mellem god ernæring, sund livsstil og muligheden for at lære. Der vil jeg gerne høre Venstres ordfører: Er det, fordi man simpelt hen er uenig med familieministeren, eller har man bare glemt at komme med de konkrete tiltag, som også tager de aspekter med ind i indlæringen?

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Jeg synes, det er vigtigt at holde fast i her, at på folkeskolens område sætter vi ind med øget evaluering, og det kan jeg forstå at SF ikke vil deltage i. Men jeg finder, det er vigtigt, og specielt i forhold til den diskussion, vi har her i dag om de udsatte børn, er det jo vigtigt, at vi nu får øget evaluering, så de børn, der ikke lærer noget, kan blive opdaget meget tidligere, således at Peter eller Jens eller Muhammed, når vedkommende går ud af 9. klasse, ikke skal stå tilbage og sige: Desværre nåede jeg ikke at lære alt det, jeg skul-

le have lært med udgangen af 9. klasse. Det synes jeg der skal være fokus på.

Kl. 13.40

Så synes jeg, der selvfølgelig skal være fokus på mad og ernæring. Det er da en kombination af de her ting, der skal gøre, at vi alle sammen får det bedst mulige udbytte af folkeskolen.

(Kort bemærkning).

Thomas Krog (SF):

Jeg er da glad for, at også den sidste bemærkning kom med, for der er ingen tvivl om, at vi i SF sætter stor fokus på at sige, at hvis vi skal have alle folk igennem denne uddannelse bedst muligt, så er det vigtigt, vi også udnytter folks kreative værdier, at vi lægger vægt på idræt, motorik, kost og sundhed.

Når det så lige kommer ind i en sidebemærkning efter al den her snak om evalueringer, er det så, fordi det er noget, Venstre mener? Og når de konkrete forslag til, hvordan vi udmønter det her i folkeskolen, ikke er der, er det så en forglemmelse, eller kan vi snart forvente, at der kommer noget konkret også i folkeskolen om, at vi skal have bedre kost, at vi skal styrke idræt, at vi skal styrke muligheden for motorik helt fra børnehaveklasse og op, sådan at vi kan få hele mennesker, der kan klare sig og også klare indlæringen?

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Jeg synes jo, det er alt for sent at vente til folkeskolen med at have fokus på god kost og ernæring. Vi skal jo starte meget, meget, meget tidligt, vi skal starte med den enkelte familie. Men et andet godt sted at have fokus på kost, bevægelse og ernæring er da i børnehaven, og det er der jo også forslag til initiativer til, bl.a. udmøntningen af de 400 mio. kr. De skal støtte gode projekter.

Så synes jeg da, at det er rigtig godt, hvis man på den enkelte folkeskole kan få lavet et tilbud til eleverne, der handler om god kost og ernæring. Men jeg tror helt sikkert, at den enkelte folkeskolebestyrelse er rigtig god til at få det organiseret. Det har jeg oplevet, så det tror jeg sådan set også de kan.

(Kort bemærkning).

Christine Antorini (S):

Jeg vil vende tilbage til det spørgsmål, som fru Kirsten Brosbøl stillede, og som ordføreren elegant undlod at svare på, nemlig den dybtftøle

bekymring for, om alle unge får en chance for at kunne gennemføre en ungdomsuddannelse.

Spørgsmålet lød i al sin enkelthed: Hvordan kan det være, at Venstre ikke ønsker at indføre muligheden for en ungdomsuddannelse for unge med handicap? Vi havde jo diskussionen her i går i Folketingssalen. Muligheden var der, Venstre kunne have stemt for, så havde der været flertal. Men nej, det ønskede Venstre ikke.

Første næstformand (Svend Auken):
Er fru Antorini færdig?

Christine Antorini (S):
Ja, undskyld. Så sætter jeg mig.

Første næstformand (Svend Auken):
Man må gerne blive stående og afvente svaret, men det skaber bare tvivl om afslutningen af debattindlægget.

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):
Som jeg forstod debatten i går, ville Venstre positivt overveje de muligheder, der ligger i sådan en ungdomsuddannelse, men ønskede også at gå dybere ned og spørge, om der er nogen alternative muligheder, om det er den bedste måde at organisere sådan en ungdomsuddannelse på, når det drejer sig om unge mennesker med et handicap, der ikke i dag kan profitere af det helt almindelige uddannelsesstilbud.

Jeg synes da, at man konstruktivt skal overveje mulighederne for at skrue en god ungdomsuddannelse sammen, men om det lige præcis er den model, der lå i det beslutningsforslag, eller det er andre modeller, synes jeg da er værd at tage en drøftelse af.

(Kort bemærkning).

Christine Antorini (S):
Det er jo altid en måde, at man kan sige, at vi udskyder det til en anden god gang, for vi vil måske ikke alligevel. Der lå et fikst og færdigt forslag, der var faktisk et flertal med Venstre, det var bare at sige ja tak til det. Man behøvede ikke at sætte så meget analysearbejde i gang, for det er blevet gjort. Så det er såmænd bare en opfordring.

Jeg vil gerne spørge om en anden ting med hensyn til udsatte børn. Hele diskussionen om at etablere helhedsskole, hvor der er en mulighed for, at man tænker skole- og fritidsdelen sammen til et samlet uddannelsesstilbud, er det

et perspektiv, som Venstre synes er nyttigt for at få samlet de børn op, som jo desværre forlader skolen, fordi de ikke synes, at skolen kan give dem et tilbud længere, og som altså heller ikke har forældre, der er i stand til at tage vare på dem?

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):
Jeg kunne lige følge op på det første spørgsmål om ungdomsuddannelse med at sige, at jeg da ikke synes, det er en afvisning at sige, at det vil vi se positivt på.

Vi vil gerne se på, om der er mulighed for at skrue en ungdomsuddannelse sammen for de unge mennesker, der desværre har et handicap, og som skal have hjælp for at imødegå den funktionsnedsættelse, de har. Det synes jeg da er en positiv tilkendegivelse af at vi her har et sted, vi kan løfte.

Konkret er det jo nævnt i det beslutningsforslag, at Fyns Amt er langt fremme på det område. Det har jeg også noteret mig, og vi må da prøve at undersøge, om der er nogle muligheder der, vi kan tilstræbe.

Kl. 13.45

Med hensyn til helhedsskole: Det handler jo først og fremmest om, at de unge mennesker lærer at læse og skrive, og at de i øvrigt tilegner sig de færdigheder, de skal få i løbet af deres folkeskoleliv. Det synes jeg er overordentlig vigtigt. Her skal vi bruge elementet omkring evaluering noget mere. Det må vi jo konstatere.

Så handler det om, at man udeomkring, synes jeg, i øjeblikket gør nogle forsøg med at tage nogle pædagoger med ind i folkeskolens undervisning, således at der kan være nogle unge piger og drenge, hvor en kombination af en lærer og en pædagog gør, at de netop får det bedst mulige udbytte.

(Kort bemærkning).

Lise von Seelen (S):
Hr. Hans Andersen har mere end en gang nævnt, at det er meget vigtigt med den tidlige indsats, og det er et synspunkt, som vi helt sikkert deler. Den indsats, vi skal gøre, er ofte meget mindre massiv, hvis vi kan gå ind og arbejde med nogle spørgsmål, når de dukker op, mens problemerne er små.

Ikke desto mindre så fortæller folk os, at tidspunktet for indsatsen her i de sidste år bliver gjort senere og senere. Bl.a. på en konference i går, som Det Konservative Folkeparti havde ar-

rangeret, snakkede man om, at man fra stort set alle kanter så, at indsatsen ligger senere. Tror hr. Hans Andersen, at det hænger sammen med Ejgil Rasmussens udsagn om, at kommunerne er så hårdt pressede, at de skubber indsatsen foran sig af økonomiske grunde?

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Det er ikke min opfattelse af de mange kommunalbestyrelsesmedlemmer, der sidder udeomkring i landet og skal have budgetterne til at hænge sammen. Jeg deler ikke den mistillid til dem, at det første, de ser på, når de skal have budgetterne til at hænge sammen, er at reducere budgetterne til den tidlige indsats.

Jeg har oplevelsen af, at man netop går ind og yder en større indsats og er meget opmærksom på, hvordan man kan støtte den enkelte familie, således at man ikke senere måske skal ud i en tvangsanbringelse. Jeg har oplevelsen af, at de netop sætter ind med en tidlig indsats, at det er det, vi ser udeomkring i landet.

(Kort bemærkning).

Lise von Seelen (S):

Jo, men det er måske netop det, hr. Ejgil Rasmussen mener med, at han godt kunne ønske sig noget mere forståelse fra Folketingets side. Hr. Hans Andersen siger, at det er hans opfattelse, at der er en tidlig indsats, men alle de mennesker, der arbejder med det her område, fortæller os, at det ikke er tilfældet, fordi man har så svære vilkår i kommunerne, at man faktisk skubber foranstaltningerne.

Derfor vil jeg gerne have hr. Hans Andersens kommentar til, om formanden for Kommunerne Landsforening er helt på gal kurs, når han giver os sådan en nytårsappel og siger, at han har brug for mere forståelse fra Folketingets side. Jeg opfatter det selvfølgelig sådan, at det er fra regeringens side.

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Jeg har opfattelsen af, at kommunerne gør en stor og tidlig indsats i forhold til i de familier, der har det svært. Det er i og for sig allerede, når familien konstaterer, at der er et barn på vej, at bl.a. jordemoderen går ind og gør en stor indsats. Der er rundtomkring et tværfagligt samarbejde mellem de nuværende amter og kommunerne. Det er et eksempel. Og længere henne i forløbet gøres der en større indsats af sundheds-

plejersken. Det er min oplevelse, at man virkelig har styrket det.

Så er der ikke mindst kommunalreformen, hvor kommunerne jo får det fulde myndighedsansvar, således at der ikke er nogen tvivl om, hvem der nu skal handle. Det er ikke, som det er i dag, hvor tvivlen kan opstå om, hvorvidt det er amtet eller det er kommunen, der har ansvaret for at hjælpe familien. I fremtiden bliver det kommunen, der har ansvaret, og det tror jeg kan være med til at gøre det endnu bedre.

Første næstformand (Svend Auken):

Vi har foreløbig tre tilbage. Den næste er fru Lene Hansen.

(Kort bemærkning).

Lene Hansen (S):

Jeg har også som så mange andre i denne sag med interesse læst regeringens strategi for at bekæmpe negativ social arv, at give lige muligheder for alle børn og unge. Det er meget svært at blive uenig om indholdet af den strategi, men når vi så kommer til de praktiske gerninger, til realia, ser tingene jo lidt anderledes ud.

Kl. 13.50

Jeg kunne tænke mig at spørge ind til en af de muligheder, som regeringen har skabt for kommunerne, nemlig den mulighed, der nu er for småbørnsforældre, for at købe mad i børnehaven, vel at mærke uden at alle børn i børnehaven er tilmeldt ordningen. Når vi så samtidig ved, at der er over 30.000 børn, der lever i familier, der er hårdt ramt af kontanthjælpsloftet, kunne det måske få os til at se for os en situation i børnehaven omkring et spisebord, hvor nogle børns forældre har råd til at købe børnehavens madtilbud, og hvor andre børneforældre ikke har råd til at købe dette tilbud. Så vil jeg da bare gerne spørge Venstres ordfører, om han synes, at det er et skridt i retning mod at skabe lige muligheder for alle børn.

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Jeg synes, det er rigtig godt, at muligheden nu er der for, at man udeomkring lokalt i den enkelte børnehave kan organisere, at man er fælles om at sørge for, at børnene får mad i børnehaven. Det synes jeg er en rigtig god idé.

Jeg er også helt sikker på, at man også finder løsninger, hvis der er familier, der selv ønsker at smøre madpakken, respekt for det, det skal jo også være muligt, det skal jo ikke være sådan, at

vi alle sammen skal være ens, men der findes nok også mulighed for, at man løser det lokalt, hvis der er enkelte familier, som ikke kan betale. Det tror jeg sådan set også at man kan finde løsninger for. Jeg mener netop, at vi nu har tilgodeset det lokale engagement, den lokale mulighed for at give de her børn en god frokost.

(Kort bemærkning).

Lene Hansen (S):

Det næste, jeg så gerne vil spørge ordføreren om, drejer sig om endnu en ting, denne regering har indført. Regeringen har nemlig afskaffet det, vi kalder anciennitetsprincippet i børnehaverne. Det vil sige, at børn af arbejdsløse og bistandsklienter kommer bagest i køen.

Når vi nu er enige om, det kan jeg jo læse i strategien, at det er umådelig vigtigt, at det er professionelle, der tager sig af børnene i daginstitutioner, vuggestuer og skolefritidsordninger, og at det først og fremmest er vigtigt for de svageste børn, hvordan synes ordføreren så, at det stemmer overens med, at barnet kan risikere at blive taget ud af børnehaven eller i hvert fald blive forhindret i at komme ind i en børnehave? Barnet har jo ifølge strategiplanen så godt af at komme i børnehave, hvis det ellers er et barn af en familie, der er ramt af arbejdsløshed, eller er et barn af bistandsklienter.

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Det er således, at forældre udeomkring kan skrives op til et børnepasningstilbud, og hvis man ønsker at benytte sig af den kommunale børnepasning, er det jo også således, at denne regering har sikret, at man i fremtiden ikke skal vente mere end 6 måneder. Der er nu etableret lovgivning omkring børnepasningsgaranti, og det synes jeg er en klar fordel. Og så er det således, at man uanset baggrund bliver skrevet op, og ønsker man et tilbud om børnepasning, så får man også stillet sådan et tilbud til rådighed i den enkelte kommune.

(Kort bemærkning).

Bjørn Medom Nielsen (S):

I så vigtig en debat, som vi har her, om så vigtigt et emne, er det jo også vigtigt at kunne definere, hvem det egentlig er, vi taler om.

Kl. 13.55

Nu har Venstres ordfører, hr. Hans Andersen, gjort det udmærkede hæfte, som er lavet af regeringen, til sit, og der er en definition af den ne-

gative sociale arv. Den definition handler om, at de problemer, som børn og unge har, som de bærer med sig til voksenlivet, og som kan henføres til deres familiebaggrund, er den sociale arv; det kan skyldes, at forældrene har nogle individuelle vanskeligheder såsom misbrug eller en psykisk sygdom, eller at forældrene af andre årsager ikke har ydet børnene den nødvendige hjælp.

Se, umiddelbart er det i den første del af sætningen meget enkle områder, vi taler om. Derfor vil jeg gerne have at vide: Hvad lægger hr. Hans Andersen i det, der hedder andre årsager? Jeg vil gerne hjælpe hr. Hans Andersen en smule på vej ved at spørge: Indeholder det f.eks. de børn, som lever under vilkår, der er præget af den stigende ulighed, som bl.a. Rådet for Socialt Udsatte gang på gang manifesterer og forklarer er i samfundet?

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Jeg tror, at man skal hæfte sig ved, at der kan være børn og unge mennesker, som godt kan have problemer, godt kan have brug for hjælp, selv om de vokser op i et miljø, hvor der er økonomi og god økonomi, og dem skal vi da selvfølgelig hjælpe.

Omvendt er det jo også således, at der er børn og unge mennesker, der vokser op i en familie, som har svært ved at få pengene til at slå til, som klarer sig udmærket, og så skal vi da ikke fra samfundets side bruge ressourcer på dem. Der tror jeg, at det er vigtigt at fokusere på det enkelte barn og det enkelte unge menneske, således at vi får brugt ressourcerne ordentligt, men også får sat ind der, hvor der er behov.

(Kort bemærkning).

Bjørn Medom Nielsen (S):

Det vil sige, at de 30.500 børn, som for øjeblikket lever under det, der hedder kontanthjælpsloftet, først skal defineres som værende i en meget udsat gruppe, før de er med i den gruppe, som hr. Hans Andersen nævner.

Og så synes jeg måske endda, at det er på kanten af det anstændige ligesom at sige, at der også kan være normaltfungerende familier, hvor der er problemer. Ja, vel kan der det, men der er sandelig også en række tiltag i vores samfund for at tage fat i dem. Så jeg kunne meget godt tænke mig en præcisering af, hvad der menes med de økonomisk svagt stillede.

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Vi havde jo debatten om fattigdomsgrænsen den anden dag, og jeg kan forstå på hr. Bjørn Medom Nielsen, at hr. Bjørn Medom Nielsen ønsker sat et stempel i panden på de familier, som er på kontanthjælp, fordi der pr. definition er problemer. Det tror jeg sådan set at familierne på kontanthjælp vil have sig frabedt.

Det handler om, at vi nu går ind og fokuserer på og hjælper i de familier, hvor der problemer, i og for sig uanset hvad indkomsten er. Det er på den måde, jeg synes at man skal læse den pågældende definition.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Tak til Venstres ordfører for en blankpoleret ordstrøm. Vi forstår, at regeringen nu også har svunget sig op til, at der skal nedsættes en kommission på familieområdet. Tillykke med det! Det kunne jo være interessant på et tidspunkt at få en oversigt over alle de kommissioner og udvalg, som regeringen har nedsat for at undgå at skulle gøre noget.

Jeg kunne egentlig godt tænke mig at spørge Venstres ordfører sådan helt oprigtigt: Mener hr. Hans Andersen, at de udsatte børn i Danmark har fået det bedre eller dårligere i de sidste 4 år?

Når jeg spørger, er det altså, fordi der er over 30.000 børn, der er ramt af kontanthjælpsloftet; andelen af unge, der får en ungdomsuddannelse, er faldet med 25 pct.; der er en markant stigning af børn, der skal have en socialpædagogisk indsats; der er skåret i daginstitutionerne med en lille milliard kroner om året over de sidste 4 år.

Tror Venstres ordfører, at den udvikling, jeg her har beskrevet, har gavnet de udsatte børn, eller kan vi i hvert fald ikke mødes der, hvor vi er enige om, at der virkelig er brug for at få vendt udviklingen og gøre noget andet end det, der er gjort hidtil?

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Vi kan blive enige om, at vi skal gøre noget mere.

Vi sætter nu ind med en styrkelse af fagligheden i folkeskolen, og det er jo netop for at hjælpe de udsatte børn og unge mennesker, som ikke nødvendigvis får den største støtte hjemmefra,

men har brug for, at de i løbet af folkeskolen lærer det, de skal. Det er den ene ting.

Den anden ting er jo, at der er sat massivt ind med muligheder for, at i familier, hvor faderen desværre drikker for meget, kan faderen komme i et behandlingstilbud, og det er således, at man nu også udeomkring i de enkelte amter er meget optaget af at have fokus på, om der er børn i den familie, og hvad man kan gøre for at hjælpe og støtte op omkring familien. Børn i misbrugsfamilier er en vanskelig problemstilling, og vi har også nu iværksat tiltag, der skal gøre, at vi kan løse det problem. Så jeg synes sådan set, at vi er på rette vej, men vi kan godt gøre mere.

Kl. 14.00

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Nu var mit spørgsmål sådan set, om Venstres ordfører mener, at de udsatte børn har fået det bedre i de sidste 4 år, siden regeringen trådte til.

Har de 30.000 børn, hvis forældre har oplevet en markant nedgang i økonomien, fået det bedre? Har de 25 pct., som er den andel af unge, der ikke får en kompetencegivende uddannelse, fået et bedre liv, siden den nye regering trådte til? Har de børn, der skal gøres en øget socialpædagogisk indsats for – efter at den nye regering er trådt til – fået det bedre? Eller må regeringen erkende, at i hvert fald i de sidste 4 år har dens socialpolitik spillet fuldstændig fallit?

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Jeg kan konstatere, at flere og flere får et arbejde. Flere og flere familier oplever, at faren eller moren får et arbejde og dermed også får endnu bedre forudsætninger for at skabe et godt liv for familien. Det er én ting, man kan konstatere, og det er positivt, at det går i den rigtige retning.

Ud over det er der jo en lang række tiltag, hvor det handler om at forbedre og støtte op omkring de familier, der har det svært dér, hvor børnene også er udsatte. Det synes jeg da er vigtigt. Ikke mindst hele kommunalreformen er et væsentligt skridt i retning af, at vi altså nu skal have fastlagt ansvaret entydigt. Vi skal have fokus på at gøre noget for de mest udsatte i vores samfund, og det gør vi altså ved at placere et entydigt ansvar hos kommunerne, således at de kan tage fat og gøre en forskel, så familierne ikke sættes mellem to stole.

Første næstformand (Svend Auken):

Så siger vi tak til Venstres ordfører. Vi går videre i ordførerrækken, og den næste er hr. Martin Henriksen.

Martin Henriksen (DF):

Socialdemokraterne, De Radikale, SF og Enhedslisten har valgt at stå sammen om en forespørgsel om børn og unge. Formålet er at sætte fokus på børn og unge og de tiltag, der er taget, og som vil blive taget. Det initiativ kan Dansk Folkeparti naturligvis bakke op, da vi med sindsro kan møde borgerne, i og med at Dansk Folkeparti har været med til at fremme børn og unges vilkår i Danmark, og det vil vi fortsat være med til.

Den negative sociale arv er et alvorligt problem og et problem, vi politikere skal tage alvorligt, og som bliver taget alvorligt. Siden 2001 er der blevet gennemført en række initiativer på børn og unge-området. Der er også netop i forbindelse med finansloven for 2006 afsat ressourcer til børn og unge, herunder midler til uddannelse, efteruddannelse af skolelærere og såkaldte integrationsinitiativer for at fremme indvandrere og deres efterkommeres aktivitet på arbejdsmarkedet – noget, som i høj grad vil bidrage til samfundsøkonomien og vil skabe et fundament, som kan bryde den negative sociale arv og i visse tilfælde vende det negative til noget positivt.

Der er også blevet sat fokus på dagtilbuddene og på, hvordan vi kan gøre disse institutioner bedre, end de er i dag. Derfor er der afsat 400 mio. kr. til et generelt kvalitetsløft, herunder en indsats over for udsatte børn.

De pædagogiske læreplaner er også et fornuftigt redskab og skal understøtte udsatte børns og børns læring generelt.

Der er også netop i forbindelse med satspuljen afsat midler til bekæmpelse af den negative sociale arv. Her er det relevant at nævne, at partierne bag satspuljeforliget bl.a. har udvidet Børnerådets kompetence, så børn, unge og forældre kan henvende sig til rådet og få oplysning om deres rettigheder og om, hvordan de skal forholde sig. Jeg ved, at Børnerådet netop nu er i gang med det arbejde.

Vi skal naturligvis også i fremtiden have fokus på, hvad daginstitutioner, folkeskoler m.m. vil gøre for at bryde den negative sociale arv. Her kommer kultur, sociale vilkår og uddannelse ind i billedet. Feks. er det et problem, at antallet af børn med kulturelle og sociale problemer

hober sig op i enkelte institutioner, og derfor har Dansk Folkeparti da også været med til at indgå en boligaftale, som bl.a. skal sikre huslejenedsættelser i udsatte områder netop for at tiltrække familier og borgere med en bedre forudsætning for at præge lokalområdet. Det er også vigtigt, at man informerer bl.a. indvandrersforældre om det frie valg.

Dette kunne meget vel tænkes at bidrage til en bedre fordeling i de lokale institutioner og dermed modvirke de negative tendenser, som vi ser visse steder i landets kommuner. Visse kommuner har udviklet kommunale handlingsplaner for børn og unge, og herfra skal der selvfølgelig lyde en opfordring til, at flere kommuner kommer med og er mere aktive i deres børne- og ungdomspolitik.

Uddannelse af børn og unge er yderst relevant, men også uddannelse af pædagoger og lærere er relevant. Der skal fokus på de mangler og problemstillinger, som de unge har, men også deres kvaliteter og forudsætninger skal der være opmærksomhed om.

Skole-hjem-samtaler er et godt redskab til at skabe sammenhæng mellem skole og hjem, forældre, børn og lærere og dermed skabe den nødvendige dialog. Men det skal selvfølgelig understreges, at ansvaret for børn og unge altid ligger hos forældrene. En stor gruppe af de børn, der har *kulturelle* problemer og deraf følgende sociale problemer, er børn af muslimske forældre. Her skal vi først og fremmest gøre det klart, at sætter man børn i verden, skal man også være i stand til at forsørge dem og have en privatøkonomi, der gør, at man er i stand til at skabe de nødvendige rammer.

KL 14.05

Jeg vil også benytte lejligheden, som jeg jo stort set gør, hver gang jeg er heroppe, til at støtte kernefamilien, da børn fra stabile familier har et godt udgangspunkt for deres videre færden ude i samfundet. Derfor har Dansk Folkeparti og regeringen iværksat en parrådgivningsordning, som kører på forsøgsbasis; den vil vi godt gøre permanent og landsdækkende.

Dansk Folkepartis holdning til familien skal naturligvis ikke forhindre, at der gøres en indsats for enlige forsørgere og deres børn. Derfor har vi været med til at hjælpe enlige fædre og mødre, så de kan være noget for deres børn, og det er et arbejde og en indsats, som vi selvfølgelig tager alvorligt.

Til sidst vil jeg igen understrege, at Dansk Folkeparti ønsker at løse de problemer, der er i

samfundet, og som skal løses, hvis ikke uligheden skal blive for stor. Forudsætningerne for at gøre noget for samfundets dårligst stillede grupper er til stede, i og med at de økonomiske rammer er gode: Beskæftigelsen stiger, ledigheden er historisk lav, der er overskud på budgettet, og gælden falder. Alt dette er med til at skabe et fornuftigt fundament for forbedringer for udsatte familier.

Første næstformand (Svend Auken):

Der er foreløbig syv, der har meldt sig med korte bemærkninger, og der kan komme flere. Først fru Lene Hansen, derefter hr. Martin Lidegaard, fru Majbrit Berlau, hr. Troels Ravn, fru Kirsten Brosbøl, hr. Thomas Krog, fru Lise von Seelen og fru Christine Antorini.

(Kort bemærkning).

Lene Hansen (S):

Jeg vil gerne spørge lidt ind til ordførerens opfattelse af, hvor mange millioner kroner der er afsat til området i år: Er det nu 400 mio. kr., som hr. Martin Henriksen påstod i et spørgsmål her tidligere, eller drejer det sig snarere om ca. 1 mio. kr. til de ca. 98 nye kommuner, vi ser på danmarkskortet – 1 mio. kr., der måske skal være med til at afdække et meget kraftigt stigende behov for efteruddannelse, ekstra hænder og kvalitetsløft, som også skal komme de velfungerende børn til gode?

Alt det her skal altså dækkes ind af en såkaldt ekstrabevilling på ca. 1 mio. kr. i hver af kommunerne i år. Er det en opfattelse, hr. Martin Henriksen kan genkende, og mener ordføreren, at det vil være tilstrækkeligt for ligesom at løfte området til gavn for de svageste børn?

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Jeg tror, der er nogle ting, der bliver blandet sammen her. På daginstitutionsområdet er der på finansloven for 2006 afsat 400 mio. kr., som vil blive udmøntet over de næste 4 år. Så ved jeg også, at der bl.a. er afsat 175 mio. kr. til efteruddannelse af lærere. Er det det, man spørger ind til?

Jeg mener, at det alt andet lige viser, at der selvfølgelig er fokus på området, både når vi taler om efteruddannelse af lærere, og når vi taler om en indsats over for bl.a. udsatte børn i daginstitutionerne og et generelt kvalitetsløft i daginstitutionerne. Så jeg mener faktisk, at der er områder, der bevæger sig i den rigtige retning.

(Kort bemærkning).

Lene Hansen (S):

Skal det forstås sådan, at ordføreren ikke mener, at pædagogerne, der varetager det vigtigste i vores samfund, nemlig de små børns opdragelse, ikke har brug for efteruddannelse? Hvis det er tilfældet, vil jeg gerne sige, at det er vi meget uenige i. I øjeblikket er væksten i antallet af uddannede personale i børnehaverne større end væksten i antallet af uddannet personale. Mener ordføreren, at det er en sikring af, at de svageste børn også får de bedste tilbud?

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Nu er der bl.a. en ny pædagoguddannelse på vej, hvor man også kan specialisere sig på forskellige områder, herunder børn og unge. Det tror vi kunne være med til, at der bliver gjort en god indsats i fremtiden. Men igen vil jeg henvise til de 400 mio. kr., som bliver udmøntet her i løbet af de næste 4 år, hvor man også bl.a. lægger op til, at man skal give personalet bedre indblik i, hvordan man skal håndtere udsatte børn. Der er jo også de pædagogiske læreplaner, som generelt set skal understøtte børns læring, så der er i høj grad noget i gang på det område.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Det er ikke til at tage fejl af, at Dansk Folkeparti har regeringsambitioner, for det var fuldstændig som at høre et regeringsparti tale her. Jeg anerkender også, at regeringen og Dansk Folkeparti er enige om mange ting, udlændingepolitik, skolepolitik, retspolitik osv., men der er dog sket det hen over de sidste 4 år, at Dansk Folkeparti er begyndt at afvige lidt på socialpolitikområdet.

Kl. 14.10

Derfor kunne jeg godt tænke mig at spørge hr. Martin Henriksen, om han er tilfreds med den udvikling, der har været på socialområdet i de sidste 4 år. Er han tilfreds med, at der i dag er over 30.000 børn, der har oplevet en markant nedgang i det beløb, familien har at leve for? Er han tilfreds med, at andelen af børn, der ikke får en uddannelse efter folkeskolen, er steget med 25 pct. på 4 år? Er han tilfreds med, at der er skåret 800 mio. kr. om året i daginstitutionerne? Og endelig: Er han tilfreds med, at den socialpædagogiske indsats er steget markant som følge af, at der er flere børn, der har fået det dårligere?

Er det en tilfredsstillende udvikling, må jeg spørge hr. Martin Henriksen, eller er det måske på tide, at Dansk Folkeparti sammen med os andre siger, at for socialpolitikens vedkommende er der brug for et andet flertal i det her Folketing, og at det kan vi gøre bedre, end det er blevet gjort i de sidste 4 år?

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Det var mange spørgsmål på en gang, vil jeg have lov til at sige.

Hvis man bl.a. tager andelen af uddannede, der kommer igennem til den anden ende og gennemfører, så er det da rigtigt nok, at der er sket en stigning der. Men tallene viser jo ikke, hvor mange der falder fra en uddannelse og så går hen og begynder på en anden uddannelse. Det viser tallene ikke, og det kunne være meget rimeligt, at undervisningsministeren gjorde en indsats for at få undersøgt det. Det synes jeg er meget relevant.

Ellers vil jeg også sige, at fra Dansk Folkepartis side havde vi i går et forslag til behandling her, som netop gik på, at unge med særlige behov og handicappede børn så at sige skulle have retskrav på et 3-årigt uddannelsesforløb, netop fordi vi selvfølgelig også anerkender problemstillingerne, og netop fordi vi ønsker at gøre en indsats og få sikret, at så mange som overhovedet muligt kommer igennem uddannelsessystemet. Der har jeg da forstået, at der er et bredt flertal i Folketinget, som bakker op om Dansk Folkeparti på det område, så måske kunne det være, at hr. Martin Lidegaards ønske om, at der på et område kunne blive flertal uden om regeringen, faktisk kunne blive en realitet, når vi taler om uddannelse til handicappede, hvilket jeg går ud fra, at De Radikale selvfølgelig bakker op om.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Vi er meget glade for det forslag, Dansk Folkeparti har stillet, og vi agter at støtte det. Men vi synes desværre, det er en enlig svale.

Mit spørgsmål var i al enkelthed, og så skal jeg gøre det helt enkelt: Er Dansk Folkeparti tilfreds med den socialpolitiske udvikling, der har været i de sidste 4 år – og nu vil jeg ikke remse alle dårligdommene op en gang til – eller skulle

vi måske prøve at blive enige om, at det her altså kan gøres markant bedre?

Når jeg spørger, er det, fordi jeg undrer mig sådan over, at Dansk Folkeparti ikke vil stemme for vores forslag til vedtagelse, som faktisk er fremsat for, om jeg så må sige, sådan at bygge en bro og sige: Skulle vi nu ikke prøve at komme op af skyttegravene og kigge fremad og gøre det bedre i lyset af, hvor dårligt det er gået de sidste 4 år?

Jeg kan ikke se, hvorfor hr. Martin Henriksen skulle være bundet til at stå og nikke og bøje sig for regeringen på et område, hvor Dansk Folkeparti i hvert fald siger, de har deres hjerteblod, men som regeringen har gjort det så dårligt på. Det forstår jeg simpelt hen ikke. Eller er det bare ordflorem fra Dansk Folkepartis side?

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Hvis man kigger på mange af de ting, som Dansk Folkeparti har fået gennemført, tror jeg ikke, at man vil komme til den konklusion, at Dansk Folkeparti bare nikker og bøjer sig for regeringen. Det mener jeg ikke lige er helt i overensstemmelse med virkeligheden.

Med hensyn til om vi er tilfredse med den socialpolitik, der bliver ført på området, så er vi tilfredse med, at det her bliver taget alvorligt, ikke bare af regeringen og af Dansk Folkeparti, men også af oppositionen. Vi anerkender, at alle partier i Folketinget gerne vil gøre en indsats på det her område, men vi synes også, at oppositionen må anerkende, at der faktisk bliver taget initiativer på det her område.

Vi anerkender også, at der er problemer i det danske samfund, alt andet ville jo være mærkeligt, men jeg synes også, det ville klæde oppositionen at anerkende, at uligheden steg markant i 1990'erne, da den havde magten, da den nuværende opposition havde muligheden for at præge udviklingen. Det viser både beregninger fra Arbejderbevægelsens Erhvervsråd og fra Finansministeriet, og hvis de to kan blive enige om noget, er der nok noget om snakken.

Så vil jeg også bare sige, at når vi taler om det der med handicapuddannelsen, som jeg kan forstå at mange i Folketinget og oppositionen bl.a. har efterlyst, så kunne man jo også bare have gennemført det, da man sad med regeringsmagten og havde indflydelse. Det gjorde man så ikke.

(Kort bemærkning).

Majbrit Berlau (EL):

Det, som hr. Martin Henriksen står og siger oppe på talerstolen, er, at der er gjort en række tiltag, men også at han anerkender, at der skal ske noget mere. Sådan har jeg egentlig forstået det.

Men så er det, at jeg er meget forundret over, at man ikke vil stemme for den vedtagelse, der ligger her, fordi det, der står i det forslag til vedtagelse, er for det første, at der skal gøres en mere markant indsats med nogle konkrete ekstratilbud for at sikre de 30.000 børn i det danske samfund, der er udsatte – hvilket vi alle sammen har konkluderet er en udsat gruppe – og som lever under kontanthjælpsloftet. For det andet vil vi have en ordentlig videnskabelig dokumentation for de tiltag, og for det tredje vil vi godt have en samlet opfølgning og evaluering af den indsats, regeringen hidtil har gjort, og de indsatser, regeringen planlægger.

Kl. 14.15

Hr. Martin Henriksen og Dansk Folkeparti siger, at der er sket mange gode ting, og at det tilsyneladende er sådan, at vi i oppositionen er uenige i det – måske synes vi, det er uklart, måske synes vi, det er diffust, men vi kan i hvert fald ikke se, at der er sket markante forbedringer for de børn. Men når vi ønsker, at regeringen skal pålægges at vise, hvor de markante forbedringer er sket, hvorfor vil man så ikke gennemføre en undersøgelse, der klart kan vise, at billedet er så godt som det, hr. Martin Henriksen tegner? Det er meget simpelt, det er meget enkelt. Giv os den undersøgelse, så kan vi diskutere spørgsmålet.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Igen vil jeg bare sige, at selv om børn lever i familier, hvor begge forældre er på kontanthjælp, er det ikke ensbetydende med, at de børn har det dårligt.

Der kommer en undersøgelse, som skal se på konsekvenserne af kontanthjælpsloftet. Resultatet af den undersøgelse kommer til oktober, og hvis man kigger på det forslag til vedtagelse, som regeringen og Dansk Folkeparti har fremsat, siger det netop, at på baggrund af indhentet viden skal der tages initiativer, og det bliver der jo også.

Oppositionen gør meget ud af at rose Rådet for Socialt Udsatte for dets udtalelser, men det er altså et råd, som er blevet nedsat af det flertal, vi

har nu. Rådet fandtes altså ikke, da den tidligere regering sad, det er jo netop blevet oprettet for at komme med indspark til debatten og komme med forslag til, hvordan tingene kan gøres bedre.

Hvis flertallet var bange for, at nogle skulle tale om ulighed og socialt udsatte i samfundet, ville det vel ikke nedsætte et råd, som netop skal tale om det, og hvorfor nedsatte den tidligere regering, hvis politik Enhedslisten jo havde indflydelse på, ikke et sådant råd?

(Kort bemærkning).

Majbrit Berlau (EL):

Hvis man er så glad for Rådet for Socialt Udsatte, bør man jo så også tage de anbefalinger, rådet kommer med, til sig.

En meget klar besked fra Rådet for Socialt Udsatte er jo, at uligheden er stigende, og oppositionen i Folketinget er helt klart bekymret over den stigende ulighed og over, at børn kan blive sat på gaden. Vi kan se, at 30 pct. flere familier bliver sat på gaden af fogeden og dermed mister deres bolig, og det er uklart, hvor mange børn der er havnet på gaden. Vi ved ikke, hvor de er henne, fordi vi ikke kan få det klarlagt, men vi ved, at 30.000 børn er ramt af kontanthjælpsloftet. Vi ved bare heller ikke, hvordan de lever, for det kan vi heller ikke få klarlagt.

Virkeligheden er jo, at det, vi opfordrer til nu, er at sige: Lad os tage debatten seriøst, lad de smukke ord om, at børn skal have det bedre i vores samfund, komme til deres ret, og lad os få en undersøgelse, der klart viser, hvordan de børn lever i hverdagen. Det er det ene.

Det andet er, at vi kan sige med det samme, at når man lever så fattigt, som man gør under kontanthjælpsloftet – og som socialrådgiver, der til hverdag arbejder med de mennesker, kan jeg garantere, at man lever fattigt – er der nogle tilbud og nogle muligheder, som de børn ikke får. Det skaber ulighed, og det må vi gøre noget ved.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Hvis Rådet for Socialt Udsatte havde eksisteret under den tidligere regering – det gjorde det altså ikke, fordi den tidligere regering ikke ville nedsætte et sådant råd, men det er en anden diskussion – ville det formentlig være nået frem til den samme konklusion, som Arbejderbevægelsens Erhvervsråd og Finansministeriet er nået frem til, nemlig at uligheden steg markant i 1990'erne, da fru Majbrit Berlaus parti havde

indflydelse på den politik, der blev ført. Det er bare en realitet, og det ville klæde alle partier i oppositionen at erkende, at uligheden steg markant, da de havde regeringsmagten. Sådan er det, det er et faktum, og det synes jeg man skal anerkende.

Jeg har ikke noget imod at erkende, at der er problemer med socialt udsatte grupper i det danske samfund, for det er der. Men når jeg erkender det, burde alle andre partier også erkende, at der er blevet taget en lang række initiativer, og jeg er sikker på, at der vil komme flere initiativer.

Man kigger bl.a. på muligheden for gældssanerung for netop de familier, som er i den håbløse situation, at de ikke kan komme ud på arbejdsmarkedet, for hvis de gør det, skal de betale af på deres gæld, og så kan det bedre svare sig for dem at være på kontanthjælp. Det ved jeg at man kigger på, og jeg har ladet mig fortælle, at regeringen faktisk kommer med et forslag på området. Fra Dansk Folkepartis side er vi meget interesserede i at diskutere det, og jeg går ud fra, at også Enhedslisten er villig til at diskutere det. Det er i øvrigt, så vidt jeg har forstået, et forslag fra Rådet for Socialt Udsatte, så der bliver lyttet, og der bliver taget initiativer. Det er en realitet.

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

Lad mig af hensyn til hr. Martin Henriksens forståelse af historien lige starte med at fortælle, at grunden til, at uligheden steg markant i 1990'erne, var, at der kom et boom i antallet af beskæftigede på arbejdsmarkedet. Men lad det nu ligge.

Hr. Martin Henriksen nævnte desværre ikke børn i familier på starthjælp i sin tale. Det er godt nok kun en relativt lille gruppe, men til gengæld er der tale om en gruppe, som på bedste vis afspejler regeringens kynisme på området for udsatte børn og ulighed. Regeringen og Dansk Folkeparti ønsker nemlig at fastholde familier på en ydelse under kontanthjælpsloftet, og det betyder, at to voksne og to-tre børn kun har 5.000 kr. til mad, medicin, tøj og fritidsinteresser. Jeg vil gerne høre hr. Martin Henriksens vurdering af, om det er et forsvarligt økonomisk grundlag, når en familie skal sætte sine børn ordentligt i vej og bryde en negativ social arv.

Kl. 14.20

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Vi stiller krav til indvandrerne, og vi vil fortsætte med at stille krav til indvandrerne. Vi mener faktisk, at forældrene må gøre sig klart, at de har et ansvar for, at deres børn lærer dansk, for ellers kommer de ikke ind på det danske arbejdsmarked. Det synes jeg er meget relevant at understrege. De er kommet til landet, de har et ansvar, og de skal gøre en indsats for, at deres børn får det så godt som overhovedet muligt.

Så vil jeg bare henvise til, at i de tilfælde, hvor det virkelig ser galt ud, er der jo fritilordningen, som giver mulighed for at få betalt bl.a. idrætstilbud, så børnene kan komme ind i forskellige idrætstilbud og på den måde forhåbentlig få nogle danske venner, så de kan blive en del af det danske samfund.

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

Det er altså fantastisk at høre Dansk Folkepartis ordfører på området tale om ansvar. Når vi ser på familierne på starthjælp, er der tale om dybt traumatiserede familier, som har alvorlige fysiske og psykiske lidelser med i rygsækken. Forældrene har ikke en jordisk chance for at påtage sig arbejde, i introduktionsperioden på 3 år er de derfor afhængige af hjælp fra samfundet, og under den borgerlige regering er samfundets svar altså en starthjælp på omkring 5.000 kr. om måneden, som jeg har været inde på.

Lad mig lige fortælle, hvad det har af konsekvenser. Det har bl.a. den konsekvens, at forældrene ikke har råd til at betale kontingent for børnenes fritidsinteresser, og derfor får børnene ikke adgang til god og alsidig integration. Forældrene har kun råd til den billigste og dermed ofte den mest usunde mad, hvilket giver ernæringsproblemer og igen betyder, at børnene kan have koncentrationsbesvær i skolen og dermed dårlig indlæringsevne. I de familier mangler børnene ofte forældrene som rollemodeller, så på trods af at hr. Martin Henriksen taler om ansvar, vil børnene på sigt få svært ved at klare en uddannelse og klare sig på arbejdsmarkedet.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Jeg vil bare gentage det, jeg sagde før: Vi stiller krav til indvandrerne, og vi har tænkt os at blive ved med at stille krav til indvandrerne.

Hr. Troels Ravn nævnte igen fritidsinteresserne, men Socialdemokraterne har jo selv været

med til at vedtage, at der skal være mulighed for at få idrætsstilbud. Det har Socialdemokraterne været med til at vedtage, så jeg går ud fra, at Socialdemokraterne selv synes, det er en god idé. Hr. Troels Ravn talte også om kost og ernæring, og det er jo netop derfor, vi vil bruge nogle af de 400 mio. kr., som blev udmøntet på daginstitutionssområdet, til at sætte fokus på kost, ernæring og motion osv. i daginstitutionstilbuddene. Det er en af grundene til, at vi gør det.

(Kort bemærkning).

Kirsten Brosbøl (S):

Venstres ordfører var i sit indlæg inde på, at kommunalreformen er et genialt redskab i forbindelse med sikring af en bedre social service, fordi der bliver placeret et ansvar.

Dansk Folkeparti står jo bag kommunalreformen sammen med regeringen, og derfor har jeg et spørgsmål til Dansk Folkepartis ordfører. Vi har allerede set eksempler på, at kommuner faktisk trækker nogle af de børn, som har fået specialundervisning i amtslige tilbud, f.eks. DAMP-børn og andre børn, som har behov for meget, meget specialiserede tilbud, hjem til nogle kommunale tilbud, som er billigere, men ikke nær så specialiserede som dem, der har været tilgængelige i den amtslige struktur. Hvordan vil Dansk Folkeparti sikre, at børn med helt særlige behov for specialundervisning ikke mister nogle af de særlige tilbud, der har været til dem?

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Grundlæggende tror jeg på og mener sådan set også, at i og med at man propper ansvaret over til kommunerne, kommer tilbuddene også tættere på borgerne, og derfor er der en større chance for, at forholdene bliver bedre hen ad vejen, når kommunalreformen er implementeret fuldt ud. Jeg vil også henlede opmærksomheden på folkeskoleforliget, som jo netop sigter mod at højne den generelle faglighed hos alle børn, bl.a. med de nationale test, som Socialdemokraterne også er med på, og som netop kan vise, hvor børnene har problemer, så der kan gribes tidligt ind.

Kl. 14.25

(Kort bemærkning).

Kirsten Brosbøl (S):

Nu snakker vi altså ikke om børn i folkeskolen. Vi snakker om børn, som hidtil har kunnet få meget, meget specialiserede undervisningstil-

bud i amtsligt regi – børn, som ikke kan gå i en almindelig folkeskole, men har et helt særligt behov for at være i et miljø, hvor der er høj faglighed og kendskab til lige præcis de børns problemer.

Som vi også redegjorde for i forhandlingerne om kommunalreformen, er vi bekymrede for, at kommunerne af økonomiske årsager nu vil trække de børn ud af de dyre tilbud på amtsligt eller regionalt niveau hjem til et kommunalt tilbud, som ikke er nær så specialiseret, men er billigere. Er det ikke en bekymring, Dansk Folkeparti kan dele, og hvordan vil man sikre, at det ikke sker?

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Nu har vi jo en vis grad af kommunalt selvstyre i det danske samfund, og derfor er det jo op til kommunerne at sørge for, at de opgaver, som de skal løse, bliver løst godt nok.

Når man lægger ansvaret ud til kommunerne og dermed tættere på borgerne, har borgerne bl.a. i forbindelse med lokalvalg osv. mulighed for at tage stilling til, om politikerne gør det godt nok. Derfor tror vi faktisk, at forholdene vil blive forbedret i det lange løb, og det vil også være godt for de børn, som skal have specialundervisning eller allerede får det. Vi tror, at når man flytter ansvaret tættere på borgerne ved at flytte opgaverne til kommunerne, vil de også blive løst bedre.

(Kort bemærkning).

Thomas Krog (SF):

Det er jo meget pudsig, at når det handler om de socialt udsatte grupper, vi snakker om her, vil man gerne flytte ansvaret ud i kommunerne, men når det handler om folkeskolen, tager man ansvaret fra kommunerne og lægger det ind i staten med det forlig, som nu er indgået. Men lad det nu ligge.

Mit spørgsmål handler om daginstitutionerne. Dansk Folkepartis ordfører har flere gange snakket om, at der skal sættes ind på daginstitutionssområdet, og de tal, som er foreliggende, siger, at med det antal børn, som er i daginstitutionerne i dag, mangler der 9.000 pædagoger i forhold til 1990. Der er lavet en undersøgelse, og pædagogerne siger selv, at de faktisk ikke magter at løse de sociale problemer og ikke magter at sætte ind over for de børn, som de godt kan se har behov for en særlig hjælp.

Er det ikke et problem? Er det ikke noget, vi bør sætte ind over for? Bør vi ikke rette op på det enorme efterslæb i stedet for at lave de lappeløsninger med finansloven, der er blevet snakket om?

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Jamen det er jo netop derfor, vi afsætter 400 mio. kr., og det er altså ikke småpenge. I forvejen bliver der brugt omkring 30 mia. kr. på området, og nu tilføjer vi nogle flere penge, netop for at sætte fokus på udsatte børn og netop for at give personalet mulighed for at få viden om, hvordan man skal håndtere de grupper. Det er sådan set det, vi gør.

(Kort bemærkning).

Thomas Krog (SF):

Jeg konstaterer, at Dansk Folkeparti mener, det er i orden med lappeløsninger, og vil fortsætte ud ad den tangent, men jeg vil gerne stille et andet spørgsmål angående noget interessant, som Dansk Folkepartis ordfører sagde i sin tale.

Da jeg var teenager, var der en fyr, der hed Kim Schumacher, som sagde, at han ville afskaffe ungdomskriminaliteten ved at stille krav til teenagerne. Jeg hørte Dansk Folkepartis ordfører sige noget i retning af, at specielt når det gælder indvandrere, skal der stilles krav til menneskelige kvaliteter og til, hvilke økonomiske midler man har, inden man sætter børn i verden. Betyder det, at hvis man kun har en så fuldstændig urimelig indkomst, som starthjælpen er, skal man efter Dansk Folkepartis mening ikke have mulighed for at sætte børn i verden? Der bliver i hvert fald løst nogle af problemerne, hvis man har den holdning.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Jeg ved ikke, om det i disse dage bliver betegnet som en ekstremt reaktionær holdning, men hvis man gør sig tanker om at få børn og ønsker, at de skal kunne klare sig i samfundet, burde man efter min mening måske gøre sig nogle overvejelser om, hvorvidt ens økonomi kan holde til det. Det er faktisk nogle overvejelser, som jeg mener at også indvandrere bør gøre sig.

(Kort bemærkning).

Lise von Seelen (S):

Hr. Martin Henriksen siger, at 400 mio. kr. over 4 år ikke er småpenge, og det er jeg helt enig i.

Men kan vi ikke blive enige om, at 800 mio. kr. siden 2001 og frem til i dag er endnu mere? De 800 mio. kr. er altså taget fra daginstitutionsområdet, så hvis vi skal lave et helt simpelt regnestykke, er der flere penge, der har forladt daginstitutionsområdet, end der vil komme til det efter en 4-årig periode. Kan vi ikke blive enige om, at 800 mio. kr. siden 2001 er mere end 400 mio. kr. de næste 4 år?

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Jeg synes, vi skal være enige om, at kommunerne har et ansvar, og inden for det budget, kommunerne har, må de prioritere, hvordan de ønsker at løse deres opgaver. Sådan er det. Vi kan jo ikke detailregulere alting herinde fra Folketinget, så hvis kommunerne vil gøre noget godt for bl.a. udsatte børn – og det går jeg ud fra at kommunerne gerne vil – er det deres opgave at prioritere indsatsen i deres budgetter. Sådan må det være.

Kl. 14.30

(Kort bemærkning).

Lise von Seelen (S):

Det var faktisk slet ikke det, jeg spurgte om. Jeg spurgte bare, om vi kunne blive enige om, at 800 mio. kr. siden 2001 er flere penge end 400 mio. kr. de næste 4 år.

Jeg synes, ordføreren kom lidt let om ved det med hensyn til pædagoguddannelsen. Fru Lene Hansen nævnte, at i dag er der færre uddannede pædagoger i dagtilbuddene, end der var tidligere, og ordføreren svarede: Ja, men nu kommer der også en ny pædagoguddannelse. Men mig bekendt stiger kapaciteten ikke, så antallet af uddannede pædagoger vil heller ikke stige. Der bliver ikke uddannet flere pædagoger.

Man kunne jo starte med at ansætte de pædagoger, der går ledige, for er hr. Martin Henriksen ikke enig i, at det nedsætter kvaliteten, når der er færre uddannede pædagoger i børnehaverne?

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Jo, men når man laver en pædagoguddannelse, som gerne skal være attraktiv osv., skulle det jo gerne få flere til at søge ind på denne uddannelse. Det er rigtigt, sådan har jeg også forstået det, at der faktisk går 500 pædagoger ledige i dag, og derfor vil det da være oplagt, at også kommunerne gør sig nogle tanker om, hvordan og hvor-

ledes de kan indrette sig, og hvordan og hvorledes de måske kan gøre det mere attraktivt.

Men igen: Når vi udmønter de 400 mio. kr., gør vi det jo netop, fordi vi ønsker at gøre en indsats for bl.a. de udsatte børn og give kvaliteten på daginstitutionsområdet et generelt løft. Kommunerne kan søge midler til at iværksætte projekter, som netop er målrettet kost og ernæring og udsatte børn og sådan set også naturop-levelser. Vi er dækket bredt ind med de 400 mio. kr., som er afsat på finansloven, og som netop er udmøntet med tanke på, at der også skal gøres en særlig indsats for udsatte børn.

(Kort bemærkning).

Christine Antorini (S):

Jeg vil godt tage tråden op, hvor fru Lise von Seelen slap.

Hr. Martin Henriksen mener åbenbart, at kommunerne bare kan gå i gang med at ansætte pædagoger osv. Jamen dilemmaet er jo, at Dansk Folkeparti har været med til at stemme for det meget stramme udgiftsstop ude i kommunerne, så de ikke har råd til al den velfærd og service, som vi ellers alle sammen snakker om vil være en god idé ude i kommunerne.

Så vil jeg godt fortsætte lidt angående pædagoguddannelsen. Kommunerne har ikke råd til at ansætte flere pædagoger på grund af udgiftsstoppet, men vi kan måske få noget kvalitet i pædagoguddannelsen, og jeg vil give hr. Martin Henriksen et godt tilbud, for der er mulighed for det lige nu, hvor vi har forhandlinger om pædagoguddannelsen.

Vi ser gerne, at der bliver brugt mere tid på uddannelse og mindre tid på lønnet praktik, for ellers bliver pædagogerne reelt set bare lønnet arbejdskraft, som ikke får en tilstrækkelig uddannelse. For et års tid siden var Dansk Folkeparti indstillet på, at den lønnede praktik skulle gøres kortere, så der kom mere kvalitet i uddannelsen, og kunne vi ikke lave en deal her og få lidt mere kvalitet i pædagoguddannelsen, når der alligevel er en reform på vej?

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Jeg mener faktisk, at praktik, også lønnet praktik for den sags skyld, er en udmærket ordning, for jeg tror, at det, man får mest viden af, er at være ude og så foretage et stykke praktisk arbejde. Kunsten er at koble tingene sammen, altså få en sammenhæng mellem praktik og teori, og det er netop en af de ting, som jeg ved er med i pæda-

goguddannelsen. Jeg forstår, at ministeren lægger megen vægt på det, jeg synes også, det er meget relevant at lægge vægt på netop sammenkoblingen, og skridtet er jo sådan set også ved at blive taget.

(Kort bemærkning).

Christine Antorini (S):

Jeg kan love ordføreren, at der er overhovedet ingen partier, der er uenige i, at det skal fastholdes, at undervisningen er en kombination af teori og praktik. Det, der er diskussion om, er, hvor meget praktikken skal fylde i forhold til teorien. Jo mere regulær uddannelse man får, desto flere af de mange brede faglige kvalifikationer, som pædagoger skal have i dag, får man også.

For et års tid siden var Dansk Folkeparti parat til at indgå et forlig, som ville gøre praktikken lidt kortere, fordi halvdelen af praktikken var SU-finansieret. Hvilken forskel gør det? Det betyder, at man indgår på en uddannelsesplads, altså at man får uddannelse, mens man er i praktik, i stedet for bare at indgå som arbejdskraft. Vil Dansk Folkeparti holde fast i det, som Dansk Folkeparti ville for et år siden, nemlig at gøre halvdelen af praktikken SU-finansieret, så man også får en regulær uddannelse, når man er ude i praktik?

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Jeg kan bare gentage, hvad jeg sagde lige før: Vi ser ikke nogen grund til at ændre den praktik, der findes i dag. Jeg har forstået, at BUPL faktisk har talt meget med ministeriet om uddannelsen og ikke fuldstændig afviser den som værende noget dårligt. De anerkender faktisk, at der er visse positive ting i forslaget til pædagoguddannelse, som trækker i den rigtige retning, og det synes jeg også er relevant at have med i betragtningerne.

Kl. 14.35

(Kort bemærkning).

Bjørn Medom Nielsen (S):

Der er 10.000 unge, der ingen lære- eller praktikplads har, og jeg tror godt, vi kan være enige om, at man kan aflæse en meget stor del af den negative sociale arv i panden på de pågældende.

I regeringens svar om forholdene på området blev der sagt, at vi skal have noget, der er mere fleksibelt og mere praktisk. Det er jo lige vand på Dansk Folkepartis mølle, og derfor vil jeg gerne spørge hr. Martin Henriksen, om det er

svaret til de 10.000, som ingen lære- eller praktikplads har, og som er meget præget af den negative sociale arv.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

De sidste tal, jeg har set, viser faktisk, at der er en stigning i antallet af praktikpladser.

Hvis spørgeren tænker på skolepraktikordningen, blev den jo bl.a. nedlagt, fordi den ikke førte til regulært arbejde bagefter, og fordi arbejdsgeverne ikke ville have dem, der gik i skolepraktikordning. Det er jo relevant at have med i billedet, for hvis der ikke er nogen, der vil have dem, når de skal ud på arbejdsmarkedet bagefter, må man jo spørge sig selv, om ordningen er god nok.

(Kort bemærkning).

Bjørn Medom Nielsen (S):

Jeg spurgte ikke til skolepraktikken, selv om jeg godt kunne have gjort det. Jeg spurgte til, om mesterlæren er svaret, når der skal skabes en mere praktisk og fleksibel indgang. Er det den, der er nødvendig? Er det det, der er svaret på spørgsmålet? At der er flere, der kommer i lære, er fint, men der er stadig 10.000, der ingen læreplads har.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Jeg tror, at den mesterlære, som Dansk Folkeparti har talt for i mange år, og som jeg kan forstå der er et bredt flertal for i Folketinget – også med deltagelse af Socialdemokraterne – kan være med til at trække i den rigtige retning og netop være med til at få nogle af de pågældende unge ind på arbejdsmarkedet eller i gang med en uddannelse, fordi indgangsvinklen er mere praktisk og ikke for teoretisk.

Jeg tror, mesterlæren vil kunne være med til at løse problemerne og få flere unge til at gennemføre en uddannelse. Jeg ved ikke, om Socialdemokraterne har ændret holdning til mesterlæren, men så vidt jeg har forstået, vil man stemme for den.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Der er ikke flere bemærkninger. Vi siger tak til ordføreren og går videre i ordførerrækken, og den næste ordfører er den konservative ordfører, hr. Per Ørum Jørgensen.

Per Ørum Jørgensen (KF):

Vi Konservative vil gerne takke for initiativet til denne forespørgselsdebat, for netop børn og unges muligheder er et tema, som ligger os overordentlig meget på sinde. Det kan man se af regeringens politik, og det kan man også se af de meget konkrete fingeraftryk, som Det Konservative Folkeparti har sat på den politik, som gennemføres i Danmark i disse år.

Selv om børn og unge har en vidt forskellig baggrund og har forskellige forudsætninger, ønsker vi, at alle får mulighed for en god uddannelse, der sikrer den enkelte muligheder og perspektiver for at kunne realisere ønsker og visioner for fremtiden. Vi har stået uden for folkeskoleforligene i årevis, men vi vil ikke lade de svageste børn i stikken, og ved at styrke de basale færdigheder er skolepolitikken nu bragt på den rette kurs, så det sikres, at alle kommer med.

Vi satte et klart fingeraftryk på den seneste finanslovaftale, og det var også meget konkret: flere timer i dansk og historie, styrket efteruddannelse af lærere og ledere, nationale handlingsplaner for læsning – ja, jeg kunne blive ved. Faglighed er ikke længere et fyord, der er også her i Folketinget bred anerkendelse af, at det er den rette medicin til at bryde den negative sociale arv.

Det er desværre ikke en naturlov, at de allermindste bliver stimuleret hjemmefra. Gåture i naturen og godnathistorier er ikke alle beskåret, men leg og læring går hånd i hånd. Ved at indføre vejledende læreplaner i pasningstilbuddene sikrer vi, at også de børn, der ikke bliver stimuleret naturligt hjemmefra, får tilfredsstillet deres nysgerrighed og videbegærlighed.

Kl. 14.40

Som det har været fremme flere gange i debatten, er der afsat 2 mia. kr. ekstra til at øge kvaliteten i vores pasningstilbud. Nu har vi udmøntet de første 400 mio. kr. med et sigte rettet specielt mod de udsatte børn. Kampen for at bryde den negative sociale arv er en tung opgave, og vi Konservative betragter denne opgave som værende særdeles vigtig. Regeringen har allerede iværksat adskillige initiativer på området, og det er en vej, som vi agter at fortsætte ad. Jeg har ikke tid til at nævne alle de mange initiativer, men det er sket i forbindelse med debatten.

Der skete jo noget nyt, da vi fik en ny regering i november 2001. Alle afgifter og skatter, og hvad der ellers vendte den tunge ende nedad og i høj grad ramte de allerallersvageste, er der sat

en stopper for, og vi er faktisk nået så langt med skattestoppet, at selv Socialdemokraterne nu har taget det til sig. Det synes jeg er en bred anerkendelse af, at det er den rette medicin, og det skaber tryghed hos borgerne, også hos de allersvageste familier, når de ikke bliver overrasket af alle mulige mærkelige afgifter og skatter. Det synes jeg er positivt.

Vi Konservative er klar til at påtage os et ansvar, men ikke bare for i dag. Vi påtager os et ansvar, som rækker frem, så vores børn og unge får de bedste forudsætninger og rammer for at kunne skabe sig en god og perspektivrig tilværelse.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):
Tak til ordføreren. Der er foreløbig i alt ni bemærkninger, og det er først fru Christine Antorini.

(Kort bemærkning).

Christine Antorini (S):

I forslaget til vedtagelse fra bl.a. Det Konservative Folkeparti står der, at man ønsker en helhedsorienteret lokal indsats. Det tror jeg vi alle sammen er enige om er meget vigtigt, ikke mindst når det gælder udsatte børn, og jeg vil derfor gerne spørge hr. Per Ørum Jørgensen angående forsøgene på at etablere helhedsskoler, altså nogle sammenhængende skoletilbud, hvor skole, SFO og fritidshjem er tænkt sammen i et tværgående forløb.

Kan Det Konservative Folkeparti støtte, at kommunerne får tilladelse til at afprøve modellen? I dag er det jo sådan, at de skal have dispensation af ministeren, og ministeren er meget karrig med at give dispensation, men kunne der ikke være et perspektiv i at sige: Tiden er moden til, at vi giver et helhedstilbud til børn? Det kunne bl.a. ske med henvisning til det forslag til vedtagelse, som regeringspartierne og Dansk Folkeparti har fremsat.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg var ikke klar over, at vores forslag til vedtagelse kunne tolkes så bredt, som fru Christine Antorini gør her.

Jeg vil fremhæve, hvad der egentlig er meningen bag forslaget. Bl.a. den nye kommunale struktur giver bedre forudsætninger for at skabe en helhedsorienteret indsats, fordi vi eliminerer kassetænkningen og de negative effekter, den har haft i det danske samfund i alt for mange år.

Med hensyn til spørgsmålet om helhedsskolen er vi da åbne over for at se på det, og jeg kan se, at det også er et af de emner, som Velfærdskommissionen har behandlet. Jeg vil gå så langt som til at sige, at en obligatorisk SFO i forbindelse med en heldagsskole vil vi nok ikke kunne støtte, men vi er naturligvis åbne over for at kigge på tingene. Mere konkret kan jeg ikke blive i dag.

(Kort bemærkning).

Christine Antorini (S):

Jeg vil meget gerne kvittere positivt for det svar, for det er nye og gode toner fra Det Konservative Folkeparti, at man er indstillet på at kigge på, om det kunne være en mulighed for fremtidens skole.

Jeg vil godt understrege, at når Socialdemokraterne taler om helhedsskole, mener vi ikke, at der skal etableres helhedsskole. Vi vil give kommunerne et frit valg, så de selv kan vælge at etablere helhedsskole, hvis de vil det, og jeg vil spørge, om Det Konservative Folkeparti vil vove sig så langt ud, at man i hvert fald vil være positiv over for, at kommunerne ikke længere behøver at søge dispensation hos ministeren, men selv kan gøre det, hvis de vil. De skal ikke tvinges til det, men de skal kunne vælge at gøre det.

Kl. 14.45

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Det er et spørgsmål, som jeg synes ville være mest fornuftigt at stille til vores uddannelsespolitiske ordfører, som desværre ikke er til stede her i dag, så det vil jeg anbefale fru Christine Antorini.

(Kort bemærkning).

Kirsten Brosbøl (S):

Mit spørgsmål handler altså også om uddannelse, for jeg har indtryk af, at den her debat i dag handler om både uddannelse, socialpolitik og familiepolitik. Det er i hvert fald den måde, vi har valgt at tilrettelægge vores spørgsmål på, så jeg håber meget, at den konservative ordfører vil prøve at svare på det alligevel.

Jeg vil gerne vende tilbage til spørgsmålet om den andel af unge mennesker, som ikke får en erhvervskompetencegivende uddannelse. Jeg forsøgte at få Venstres ordfører til at bekræfte, at der har været en stigning i andelen af unge mennesker, der ikke får en sådan uddannelse.

Det kunne jeg ikke rigtig få noget klart svar på, så jeg vil høre, om den konservative ordfører så vil bekræfte, at der faktisk i de 4-5 år, den her regering har været ved magten, er sket en stigning i andelen af unge mennesker, der ikke har fået en erhvervskompetencegivende uddannelse, og at udviklingen var omvendt under den socialdemokratiske ledede regering. Det starter vi med.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Det kan godt bekræftes, at det forholder sig, som fru Kirsten Brosbøl fremlægger det. Jeg synes dog, det er værd at nævne, at det er en meget, meget lille margin, der gør forskellen, men det er korrekt, at der er en forskel.

Når det så er sagt, synes jeg også, det er vigtigt at påpege, at årsagen til, at det forholder sig således, efter min bedste vurdering er, at der er for mange ting i folkeskolen, der har sejlet i alt for mange år.

Jeg mener ikke, det er fremmede for de unges muligheder, at en meget stor andel, der nærmer sig de 20 pct., har meget svært ved at læse og skrive, når de forlader folkeskolen. Det mener jeg faktisk er et problem, og jeg synes faktisk, at den her regering har taget fat på de her ting, og derfor er jeg faktisk også overbevist om, at den udvikling, vi ser, og som er meget lille, er en udvikling, der vil ændre sig. Vi vil få nogle helt andre resultater, ja, vi vil faktisk nå så langt, at vi lever op til regeringens målsætning på det her område, som er meget ambitiøs.

(Kort bemærkning).

Kirsten Brosbøl (S):

Jeg vil meget gerne kvittere for den ærlighed, som den konservative ordfører her lægger for dagen, og som vi ikke har kunnet få fra de tidligere ordførere, nemlig en bekræftelse af, at der altså er sket en meget uheldig udvikling på det her område under den nuværende regering.

Spørgsmålet er så netop, hvorfor det forholder sig sådan, og hvad vi skal gøre ved det. Der er dels indsatsen i forhold til folkeskolen, som vi også står bag fra Socialdemokraternes side. Vi mener også, det er vigtigt, at vi får sat ind på det område; det er vi helt enige i.

En helt anden ting er netop de tilbud, der er til de unge mennesker, som ikke passer ind i de etablerede ungdomsuddannelser, som de gymnasiale uddannelser jo er.

Hvad foreslår den konservative ordfører der skal laves af yderligere tilbud til de unge mennesker, som i dag ikke føler, at de passer ind i de etablerede uddannelser? Regeringen har f.eks. nedlagt den fri ungdomsuddannelse, der netop var et tilbud til den her gruppe, som i dag ikke har et realistisk tilbud at gå ind i efter folkeskolen.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg synes først og fremmest, det er vigtigt at påpege det, som jeg finder er det helt centrale, nemlig at fagligheden i folkeskolen i alt, alt for mange år ikke har været på plads og i top, som man kunne ønske. Det giver netop en meget stor gruppe, som ikke har de basale færdigheder til at fortsætte på en ungdomsuddannelse. Det er det konkrete problem.

I den forbindelse vil jeg meget gerne kvittere for, at Socialdemokraterne også deltager i folkeskoleforliget og på den baggrund er med til at tage ansvar for at løse det her helt centrale problem. Der er for mange, som ikke har de basale færdigheder, når de forlader folkeskolen, og dermed ikke er i stand til at gennemføre en ungdomsuddannelse. Det er det helt centrale, og jeg vil gerne kvittere for, at Socialdemokraterne også deltager i forliget.

(Kort bemærkning).

Lene Hansen (S):

Inden det her udvikler sig til at blive en diskussion om folkeskolen og dens mange fordele og svagheder, vil jeg gerne vende tilbage til diskussionen om, hvordan vi sikrer, at de svageste børn i det her samfund får de samme muligheder som alle andre børn.

Kl. 14.50

Jeg kan forstå, at man betragter skattestoppet på en lidt speciel måde i Det Konservative Folkeparti. Vi forstår skattestoppet på en helt anden måde, og det samme gør man ude i kommunerne, hvor der jo generelt er økonomisk trange tider, bl.a. forårsaget af skattestoppet.

Kommunerne er ude i store besparelserunder, og det ser ud, som om antallet af kommuner, der nu ikke længere vil tilbyde fripladser i skolefritidsordningen, er stigende.

Mener den konservative ordfører, at det er et skridt i retning hen imod at give lige muligheder for de svageste børn?

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Nu bliver jeg nervøs, når jeg hører, at en socialdemokrat siger, at man har forstået skattestoppet på en helt anden måde. Jeg var ellers i min naivitet sådan mere eller mindre i overdådigt humør over, at Socialdemokraterne havde taget skattestoppet til sig. Det synes jeg var meldingen for nylig i forbindelse med det højt anlagte møde, hvor man skulle finde ud af, hvilken skattepolitik man reelt havde i Socialdemokratiet. Men lad nu det ligge, det kan jo være, at det reelt er et skatteloft, der tales om. Og i den forbindelse må vi igen vende tilbage til de grønne afgifter osv. og sige, at det da er problematisk, at så mange svage familier skulle belemres med dem i så mange år, men det er der heldigvis sat en stopper for.

Med hensyn til antallet af fripladser er der jo aldrig nogen sinde brugt så mange midler på den offentlige sektor som i den her regerings tid. Og derfor vil jeg sige, at når kommunerne hyler, skal vi måske overveje, om vi skal være mere nuancerede i vurderingen af de her ting, end spørgeren umiddelbart er. Jeg mener faktisk, at der bliver brugt rigtig mange penge på det område, og at kommunerne også har et ansvar at løfte der.

(Kort bemærkning).

Lene Hansen (S):

Det var jo ikke en diskussion om skattestoppet, jeg var ude efter. Det var sådan set bare et ganske enkelt svar på et enkelt spørgsmål, men det er lidt svært at få ud af ordføreren.

Jeg vil godt spørge lidt ind til det tal, ordføreren nævnte der skulle være tilgæet området. Det er lidt forskellige meldinger, vi har fået. Ordføreren for Dansk Folkeparti mente, at det var ét beløb, Venstre nævnte et andet beløb, og nu nævner den konservative ordfører et helt tredje beløb, nemlig 2 mia. kr. over de næste 4 år. Er det nu helt korrekt?

Er det ikke korrekt, at der er tilført området 400 mio. kr. over de næste 4 år? Med lidt hovedregning kan man sige, at det så bliver 100 mio. kr. om året fordelt på ca. 100 kommuner, altså 1 mio. kr. til hver kommune, der ligesom skal bruges til et kvalitetsløft: Dels skal der ansættes flere hænder, dels skal der mere efteruddannelse. Hvilket af tallene anser ordføreren for korrekt?

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg forstår godt, at den socialdemokratiske spørger har svært ved helt at gennemskue den her manøvre, for det er jo nærmest historisk, at man ud over de massive investeringer, man foretager på pasningsområdet, så også kan skaffe plads i sin økonomi til at afsætte så meget som 2 mia. kr. ekstra til at hæve kvaliteten. Det var vist ikke sket under den tidligere regering, så derfor forstår jeg forvirringen.

Det forholder sig således, som også flere ordførere har været inde på, at der nu er udmøntet de første 400 mio. kr. til at hæve kvaliteten, og at det er projektorienteret, det vil sige, at der vil blive flere og flere projekter, best practice, som kan være til glæde og gavn over hele landet. Det synes jeg faktisk er en rigtig fornuftig måde at gøre det på, og de sidste 1,6 mia. kr. vil også blive udmøntet.

Hvis man lægger mærke til, hvordan den her regering har ageret, burde ingen jo være i tvivl om, at de ting, man sætter sig for at gennemføre, gennemfører man også, i modsætning til den tidligere regering.

(Kort bemærkning).

Thomas Krog (SF):

Jeg synes, hr. Per Ørum Jørgensens tale meget godt illustrerede regeringens politik på det her område. Der var nogle fine ord, men der var meget lidt konkret indhold. Det vil jeg så prøve at se, om jeg kan få lidt mere af her.

Kl. 14.55

Jeg hører i svarene her, at ordføreren næsten afviser de her lokale besparelser. Vi oplever ude lokalt, at der bliver sparet på væresteder for understøtte, som jo også har børn; vi oplever en stigende kø til krisecentre, hvor der også er folk med børn; vi oplever, at der bliver nedlagt institutioner, hvor enlige med børn kan komme og være, når de ikke har andre steder at være; vi oplever, at der bliver nedlagt institutioner, hvor man faktisk kan komme og lære at være forældre og drage omsorg for sine børn. Alle de ting oplever vi udeomkring i den virkelige verden.

Det vil jeg gerne høre den konservative ordførers holdning til.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg synes, SF's spørger tegner et meget, meget dystert billede af situationen i Danmark og må-

ske også dramatiserer virkeligheden i en grad, som ikke er helt klædelig.

Jeg vil sige, som jeg også tidligere har sagt: Der er jo ingen regering, der nogen sinde har brugt så mange penge på det her område, som den her regering har gjort. Jeg har tidligere under et spørgsmål nævnt blot en lille vifte af alle de initiativer, som er sat i værk.

Kommunerne har et ansvar, og jeg vil sige, at kommunerne har de bedste forudsætninger, de nogen sinde har haft. Netop takket være den nye kommunalreform får de mere slagkraft på det her område, de får nogle faglige miljøer, som de aldrig har haft før. Og i stedet for at få Danmark til at lyde, som om det var Nigeria, vil jeg gerne opfordre til, at man konstruktivt og positivt tager imod alle de her muligheder, som ligger i kommunerne i dag, og anerkender den fine indsats, som kommunerne faktisk gør.

(Kort bemærkning).

Thomas Krog (SF):

Det er meget interessant. Jeg giver nogle eksempler fra den virkelige verden, hvor jeg kan sætte navn og adresse på de ting, jeg nævner, og den konservative ordfører kalder det et dystert billede og sammenligner med Nigeria.

Er det den måde, man fra regeringens side vil beskrive det danmarkskort, der er ude i den virkelige verden, på? Det synes jeg er interessant; så galt synes jeg alligevel ikke det er.

Hvis man kigger på skolen, som var det eneste konkrete, jeg sådan hørte i den konservative ordførers oprindelige tale, så er kursen udstukket. Det var faglighed, faglighed og faglighed. Spørgsmålet er så: Giver det rummelighed i forhold til de her børn? Vi ser hundredvis af børn, et stigende antal børn, der faktisk ikke kan være i skolen og som faktisk ikke bare kommer et andet sted hen, men ryger direkte ud på gaden og går og laver ingenting.

Er det ikke også et sted, hvor der ifølge Det Konservative Folkeparti og den konservative ordfører bør sættes ind med helt, helt andre indsatser?

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Nu er Nigeria blevet bragt ind i debatten, og jeg henstiller til, at man, medmindre man har meget nøjagtige oplysninger om, hvordan tilstanden er i Nigeria, så ikke tager den med ind i debatten.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg vil først og fremmest sige, at jeg selvfølgelig anerkender, at der er problemer derude. Jeg mener faktisk også, at den her regering med alle de her initiativer til bl.a. en styrket faglighed i folkeskolen viser handlekraft på området og tager de her opgaver og udfordringer alvorligt.

Netop til de svageste, som skal i folkeskolen, gør man jo nu det i dagtilbuddene, at de ting, som for de fleste børn er helt naturlige – gåturene, godnathistorierne og alle de der ting – bliver nogle ting, som man sikrer at de svageste også får med på vejen, og at de dermed får bedre forudsætninger, når de starter i folkeskolen. Ved at man så indfører test i folkeskolen, er man også tidligere i stand til at indføre en målrettet indsats for at få de her unge mennesker helt igennem systemet, så de får muligheden for at få en ungdomsuddannelse og eventuelt en videregående uddannelse, men i hvert fald et job, når de kommer ud på den anden side.

(Kort bemærkning).

Bjørn Medom Nielsen (S):

Det virker, som om man i forbindelse med regeringens oplæg om de lige muligheder for alle børn og unge ud over med hensyn til ord og handling at være i modsætning til sig selv – det prøver vi fra oppositionens side at blive ved med at dokumentere – egentlig også bruger en anden taktik. Man har valgt de områder, hvor man kan sige: Vi rører da lidt i gryden hist og pist på uddannelsesområdet, på børneområdet og på en række forskellige områder. Men man undlader også nogle områder.

KL 15.00

Lad mig dokumentere: Der står intet om boligforhold i det her oplæg, som vi har fået fra regeringens side. Altså, hr. Troels Ravn har prøvet at bringe det ind i spørgsmålet, men det er ikke blevet bragt ind. Derfor vil jeg gerne bringe det ind i debatten og spørge, om det er Det Konservative Folkepartis opfattelse, at boligforholdene og boligplanlægningen ingen indflydelse har på det spørgsmål, som vi debatterer i dag.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Det er jo et meget bredt område, som vi debatterer i dag, og derfor har boligforholdene naturligvis også helt klart en rolle at spille i debatten, som jeg ser det. Jeg vil sige, at der igen er kon-

krete initiativer, som netop styrker det her område.

Så vil jeg gerne lige om den gode, gamle påstand om, at der nu kun er ord og ingen handling, sige, at den her regering fra den dag, den tiltrådte, har været meget, meget præcis med, at de ting, den lovede i valgkampen, de ting, der kom i regeringsgrundlaget, blev gennemført. Og dem gennemfører man, det er faktisk fakta.

(Kort bemærkning).

Bjørn Medom Nielsen (S):

Må jeg spørge, om de initiativer, som hr. Per Ørum Jørgensen henviser til, også indbefatter noget af det, som man har taget væk i den her regeringsperiode, nemlig muligheden for at lave boligsocialt arbejde, som jo klart retter sig imod den absolut nederste del af dem, som har det hårdt.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Der er mange initiativer på det her område. Jeg vil igen sige, at i modsætning til den tidligere regering, som kom med nye kreative afgifter og skatter måned efter måned, har den her regering jo altså sat en stopper for det. Jeg vil gerne kvittere for, at man er enig i den linje, nemlig at det skal holdes i ro. Om selve boligpolitikken mere konkret synes jeg måske, at den hører hjemme i en boligpolitisk debat.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Det var jo en højstemt tale, vi fik fra den konservative ordfører, og jeg skal være den første til at medgive, at De Konservative desværre har haft alt for meget held med at begynde en systematisk nedbrydning af den kritiske, kreative folkeskole, vi har bygget vores velfærdssamfund på. Jeg kunne egentlig godt tænke mig at prøve at blive meget konkret i den her debat.

Må jeg ikke have lov til at spørge: Hvad synes hr. Per Ørum Jørgensen er den vigtigste indsats, vi står over for i de kommende 4 år; er det at nedsætte taksterne for de 75 pct., de rigeste familier, eller er det at forsøge at gøre noget for de udsatte børn i daginstitutionerne?

Hvilken af de to indsatses synes hr. Per Ørum Jørgensen, vi bør prioritere højest? Skal vi fokusere på at bryde den negative sociale arv, have en særlig indsats over for de udsatte børn eller nedsætte taksterne i størrelsesordenen 8 pct. for

de rigeste familier? Hvad vejer tungest for den konservative ideologi her?

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Der er ingen tvivl om, at vi i Det Konservative Folkeparti gerne vil nedsætte skatten, i øvrigt ligesom jeg forstår, at De Radikale vil – eller der er vist tale om omfordelinger, jeg har ikke helt præcis forstået, hvor ambitiøs man er på det område.

Jeg vil da sige, at det ene jo ikke udelukker det andet. Vi har jo faktisk fået en skattelettelse i den her regerings tid på 10 mia. kr., som har givet vækst, som har givet flere arbejdspladser og dermed også fået nogle væk fra kontanthjælp og i job. Det er jo altså en af de effekter, som jeg ser en skattelettelse kan bidrage med. Jeg synes da, at det er meget positivt, at vi har fået flere i beskæftigelse. Samtidig er vi jo i stand til, som jeg bl.a. illustrerede med 2 mia. kr. ekstra til at hæve kvaliteten i dagtilbuddene, også at løfte det sociale ansvar. Jeg ser ikke, at der er modstrid mellem de to ting.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Jeg tror, at jeg har udtrykt mig uklart. Mit spørgsmål gik på daginstitutionerne, hvor regeringen jo fra 2007 bruger 3,7 mia. kr. om året på at sætte taksterne, ikke skatterne, ned for de 75 pct., de rigeste familier, hvorimod man afsætter 100 mio. kr. næste år til en øget kvalitet i daginstitutionerne for de socialt udsatte. Det er altså 100 mio. kr. næste år til de socialt udsatte, og fra næste år igen er det 3,7 mia. kr. om året til de rigeste familier. Er det konservativ socialpolitik?

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg skal beklage, at jeg fik forvekslet ordet takster med skat. Jeg synes måske heller ikke, at 8 pct. var så ambitiøst, når det kom dertil.

Jeg ser ikke nogen modsætning i, at man gør det godt for børnefamilierne her i Danmark og får nedsat taksterne, samtidig med at man er i stand til at hæve kvaliteten med fokus specielt på de udsatte børn. Det er der absolut ingen modsætning i, tværtimod synes jeg faktisk, at det er rigtig dejligt, at vi har en regering, som vil gøre det attraktivt at sætte børn i verden her i Danmark. Det håber jeg da også at hr. Martin Lidegaard sætter pris på.

(Kort bemærkning).

Majbrit Berlau (EL):

I den her debat har ordførerne fra Venstre, Konservative og Dansk Folkeparti flere gange redegjort for alle de mange ideer og initiativer, som ordførerne mener regeringen har iværksat for at sikre, at uligheden for børn i det her samfund ikke skal vokse.

Alligevel står vi i en situation, hvor uligheden er vokset. Vi står i en situation, hvor over 30.000 børn lever under kontanthjælpsloftet, i en situation, der medfører, at børnene typisk ikke kan få afholdt børnefødselsdage, ikke får ordentligt vintertøj, alle de – kan man sige – naturligheder, som alle vi andre i samfundet kan sikre at vores børn får.

Kunne man forestille sig, det kan jeg i hvert fald, at de initiativer, som regeringen har iværksat, tydeligvis ikke retter sig mod de børn, der er i de socialt svageste familier i det her samfund? Der er tilsyneladende et skævvredet forhold mellem det, man gør, og det, der er virkeligheden.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg er faktisk meget glad for, at fru Majbrit Berlau nævner de 30.000 børn, hvis forældre er på kontanthjælp. For at nuancere synes jeg også, at det er væsentligt at se på, hvor lang tid folk er på kontanthjælp. Og vi ved jo, at i gennemsnit er folk på kontanthjælp i under et år, før de ryger videre i systemet til nyt job, eller hvad det kan være. Når det gælder den gruppe på de 30.000, har vi også unge på SU og selvstændige, som eventuelt er i en opstartsfasen osv. Jeg synes, at det er vigtigt at få den nuancering ind.

Vi har flere gange i den her debat fra regeringspartierne og Dansk Folkepartis side nævnt konkrete initiativer. De står i regeringsgrundlaget, og de bliver gennemført, for sådan er det med den politik, som regeringen fremfører i sit regeringsgrundlag, at den gennemfører vi.

(Kort bemærkning).

Majbrit Berlau (EL):

Jeg er rigtig glad for, at ordføreren siger, at der er et nuanceret billede af dem, der er på kontanthjælp. Nu vil jeg godt lige rette og sige, at de over 30.000 børn, vi snakker om, er børn under kontanthjælpsloftet, det vil sige, at så har man været på kontanthjælp i 6 måneder. Det er trods

alt alligevel en lang periode at være på kontanthjælp i.

Når ordføreren siger, at det er væsentligt, at vi får et nuanceret billede af det, er det jo lige præcis det, vi lægger op til i vores vedtagelse. Vi lægger op til, at der skal iværksættes en samlet opfølgning og evaluering af regeringens hidtidige og planlagte indsats for udsatte børn og unge i lyset af loftet over kontanthjælp, starthjælp og den stigende boligløshed. Der får man lige præcis den nuancering, hvis man stemmer for den vedtagelse, oppositionen har fremsat, som ordføreren også efterlyser, modsat hvis man stemmer for den vedtagelse, regeringen og Dansk Folkeparti har fremsat.

Det undrer mig derfor, at vi står i en situation, hvor vi skal diskutere, om vi skal have en klarlæggelse af, hvad det er for nogle initiativer, regeringen har igangsat, for det er tilsyneladende meget uklart. Og det er også meget uklart, om de rammer rigtigt, for uligheden er stigende i samfundet. På trods af alle de fine ord, regeringen fyrer af, er uligheden stigende. Derfor bør man da iværksætte en undersøgelse og se, om det er sådan, at den indsats, regeringen har lavet, ikke rammer rigtigt.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg vil om kontanthjælpsloftet, der jo har været nævnt flere gange, sige, at jeg synes, det er positivt, at der her i Folketinget er så stor opbakning, idet Socialdemokraterne og De Radikale i sin tid også var med til at indføre kontanthjælpsloftet. Det synes jeg hører med til billedet også, før man lægger det for meget for had. Det har den gavnlige virkning, at det kan betale sig at yde en indsats for samfundet, at arbejde. Det var så det.

Når det gælder spørgsmålet om, hvorfor vi ikke kan støtte den vedtagelse, som ligger fra oppositionen, er det, fordi det ganske enkelt ikke er nødvendigt at iværksætte flere initiativer i stil med dem, som den her regering allerede har iværksat. Lad os f.eks. tage de 400 mio. kr., som jo har fyldt meget i debatten her i dag; der er der også screening og ekstra forskning netop for at se, hvordan tingene fungerer, om vi kan gøre tingene bedre, og hvordan.

Der er lagt op til projekter, som kan være med til at danne best practice for alle kommuner her i kongeriget. Jeg synes faktisk, at man fra oppositionens side burde kvittere for den ambitiøse indsats, som man gør på det område.

(Kort bemærkning).

Lise von Seelen (S):

Hr. Per Ørum Jørgensen sagde i sin ordførertale, at tryghed er afgørende vigtigt. Samtidig hører jeg ordførertalen som et ønske om at knytte det, der vedrører børns liv, sammen med det, der i øvrigt foregår rundt omkring dem, hvilket kan være rigtig fornuftigt.

I foråret havde vi et punkt oppe, som handlede om, at man simpelt hen skulle ophæve lukkeloven. Derefter fik man sparket den til hjørnespark. Men i forbindelse med at man fremsætter sådan et forslag, har man overhovedet ikke gjort sig nogen tanker om, hvilken betydning det vil få for børn og deres pasning i hverdagen.

Kunne ordføreren være enig med mig i, at når man fremsætter den slags forslag, som uvægerligt kommer til at berøre børns liv, så skal man tænke dem helt igennem, også tænke igennem, hvilke konsekvenser det har for, om børn kan bevare trygheden i hverdagen.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Nu ved jeg ikke, hvad det er for analyser, fru Lise von Seelen bygger sin antagelse på om, at det at man liberaliserede lukkeloven skulle have en voldsom social negativ effekt. Man må sige, at den liberalisering jo slet ikke er udmøntet i alle byer her i landet. Man har lokalt vurderet, om det var det rigtige at udmønte den.

Det, jeg ved, er, at der i forbindelse med liberaliseringen af lukkeloven også i teksten er indført en evaluering af den effekt, som en liberalisering har haft. Jeg synes da, at det måske er rimeligt, at man først ser på, hvad der sker. Der skal være et eller andet at evaluere på.

Den rigtige rækkefølge må jo være, at når der har været et bredt ønske i Folketinget om at liberalisere lukkeloven, så kigger vi, når der er gået nogle få år, på, hvilken effekt det har haft.

(Kort bemærkning).

Lise von Seelen (S):

Se, det er jo en helt anden måde at arbejde på end den, vi gerne vil arbejde på. For hvis man laver om på lukkeloven, er det jo indlysende, at det får en betydning for de mennesker, som får en arbejdstid, som ligger uden for det, vi kalder almindelig arbejdstid. Og det har selvfølgelig betydning for børnene.

Der ser vi jo meget hellere, at man tænker det ind i forvejen, for det kan man bare regne sig frem til, det er jo ikke så kompliceret. Men der

vil man altså hellere se, hvad der går galt først, inden man vil reparere på det, og sådan en reparationspolitik er vi ikke så meget for.

Jeg vil lige nå at stille et spørgsmål mere. Ordføreren siger, at man har lavet massive investeringer ude i kommunerne, men alligevel hyler de. Kan man deraf udlede, at ordføreren slet ikke har forståelse for det, formanden for Kommunernes Landsforening siger om, at det at åbne budgetterne 2006 kun kan gøres ved, at man reducerer i de borgernære ydelser, og at han savner forståelse i Folketinget for, hvordan det er at være i en kommune? Hvis der er ret mange, der har samme opfattelse som ordføreren om, at kommunerne bare hyler, så forstår jeg ham egentlig godt.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Nu er spørgsmålet jo, om formanden for Kommunernes Landsforening er helt uvildig i lige netop det spørgsmål. Jeg synes faktisk, det er værd at kigge på, hvor mange penge der reelt går til kommunerne, hvor mange nye initiativer, som jo også er finansieret, og som giver kommunerne nye redskaber til at løse deres opgaver konstruktivt, positivt, fremadrettet med.

Det synes jeg faktisk er et perspektiv, som man ikke skal glemme. Og så er det klart, at man under de forhandlinger, der er med kommunerne, må se, om det reelt står så galt til, eller om det har noget at gøre med formanden, som man jo ikke kan klandre for at have et ønske om at få flere penge.

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

Nu kommer hr. Per Ørum Jørgensen jo unægtelig meget vidt omkring både i sin tale og i sine svar. Af hensyn til de sagesløse lyttere og seere skal det ikke stå uimodsagt.

Kommunerne hyler, udtaler hr. Per Ørum Jørgensen, og udsagnet taler jo næsten for sig selv. Socialdemokraterne mener, at kommunerne gør det godt inden for de rammer, regeringen lægger for serviceniveauet. Men kommunerne mangler jo penge. Det økonomiske jerngreb, regeringen fastholder kommunerne i, betyder nemlig, at der rent faktisk mangler penge.

Kl. 15.15

Så er hr. Per Ørum Jørgensen også polemisk omkring skatter og afgifter og er med til at opbygge den her myte om, at Socialdemokraterne bare vil skatter og afgifter. Af hensyn til historie-

skrivning og hr. Per Ørum Jørgensens historieforståelse: Der er faktisk helt redegjort for, at under Nyrupregeringen steg det samlede skatte-tryk ikke i forhold til, hvordan Schlüterregeringen havde ageret, og der blev heller ikke indført flere afgifter og skatter, end der blev afviklet.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg synes, at det lyder voldsomt med et økonomisk jerngreb i relation til kommunerne. Det er klart, at kommunerne selvfølgelig også har et ansvar for at leve op til de aftaler, de indgår med regeringen, og selvfølgelig også til at overholde skattestoppet, et skattestop, som jeg har en eller anden formodning om, at Socialdemokraterne nu også har tilsluttet sig, og så kan vi jo fremover kigge på den økonomiske ansvarlighed i samarbejde frem for at angribe hinanden på det område.

Jeg tror egentlig, at vurderingen af, om man har fået flere skatter og afgifter, vil jeg lade tilgås de danske familier. Jeg tror faktisk godt, at de kan huske alle de her mærkelige grønne afgifter og alt muligt sjov, som kom under den tidligere regering. Lad den enkelte familie derude tænke sig godt om: Hvordan var det under Nyrup? Hvordan er det under den nuværende regering, som har skattestop?

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Det blev det sidste svar, og så er det hr. Troels Ravn for sin anden og sidste korte bemærkning.

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

Jeg er også helt sikker på, at familierne kan huske, at man både fik en far, en bror og en søster i arbejde i den tid.

Men lad os blive lidt mere konkrete. Er hr. Per Ørum Jørgensen ikke vidende om, at kommunerne i disse år må skære ned på de centrale velfærdsydelser? Hr. Per Ørum Jørgensen taler om økonomisk ansvarlighed fra kommunernes side. Jamen billedet er jo, at der må skæres ned på de centrale velfærdsydelser: børnepasning, folkeskole, specialundervisning, ældrepleje.

Så bliver det sagt, at der aldrig er brugt så mange penge i den offentlige virksomhed som under denne regering. Jamen det skyldes jo et stigende opgavepres: flere børn i folkeskolen, flere ældre skal passes, ekstra udgifter i forbindelse med kommunalreformen og også det, at kommunerne skal kaste penge efter frit valg-

ordninger, et ekstra bureaukrati, fordi den borgerlige regering vil have frit valg. Det er jo sagen i en nøddeskal. Det er det, der er sandheden.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Det kan efterhånden godt være lidt hårdt at være borgerlig. Fra den ene side får man skældud over, at den offentlige sektor aldrig har været større, og at den vokser, og fra oppositionen åbenbart over, at den ikke er stor nok. Men sådan er vilkårene jo af og til i politik.

Der var noget i spørgsmålet, som jeg ikke helt forstod, for flere børn i folkeskolen må jo også betyde, at der er færre børn i vores pasningstilbud, og dermed hænger de ting sammen. Derfor synes jeg egentlig ikke, at jeg kan bidrage med ret meget nyt i forhold til hr. Troels Ravns spørgsmål i forhold til det, jeg allerede har svaret i forbindelse med den her debat.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Der er ikke flere korte bemærkninger. Tak til ordføreren. Vi går videre i ordførerrækken. Den næste ordfører er den radikale ordfører, og det er hr. Martin Lidegaard.

Martin Lidegaard (RV):

Temaet for den her forespørgselsdebat er måske det vigtigste, man overhovedet kan forestille sig, nemlig hvordan vi behandler børnene i vores land, de børn, som vi skal leve med og skal leve af i de kommende årtier, de børn, om hvem man må sige, at langt størstedelen heldigvis lever et godt liv fyldt med ressourcer – flere ressourcer end så mange andre børn her i verden – og fyldt med kærlighed. Men desværre også børn, som ikke får det med, som vi andre har været heldige at få fra starten, og som vi derfor må gøre alt, hvad vi kan, for at hjælpe.

Jeg synes, det er værd at mærke sig, at det danske samfund faktisk bygger på og bygger sin velfærd på, at vi i de sidste årtier har været i stand til at give vores børn en tryk og god opvækst og en formidabel start i folkeskolen med en kritisk og kreativ indfaldsvinkel til livet. Det kan godt være, at De Konservative ikke har lyst til at tage medansvar for det, men det tager vi meget gerne medansvar for. Den folkeskole, vi har haft i de sidste 30-40 år, er vel fundamentalt set grunden til, at Danmark i dag kan kalde sig for et af verdens rigeste lande. Men der er så sandt, som det er sagt, også problemer, som den

folkeskole og det samfund, vi har fået opbygget, ikke har været i stand til at løse.

Kl. 15.20

Det er intet mindre end en falliterklæring, at vi i dag oplever, at 15 pct. af børnene oplever større eller mindre omsorgssvigt, og at vi oplever en stigning i antallet af børn, der forlader folkeskolen uden tilstrækkelige læsefærdigheder, og vi har i de sidste 4 år, siden den nye regering kom til, fået en markant stigning i antallet af børn, som ikke kommer længere end folkeskolen, nemlig en stigning fra ca. 20 pct. til 25 pct. af en årgang. Det er simpelt hen ikke godt nok, og det eneste positive, vi kan sige om dagens debat, er sådan set, at det er der vist bred enighed om.

Så kan man spørge sig selv om, hvad der skal til for at bryde det mønster, og her hører enigheden tilsyneladende op. Det er Det Radikale Venstres opfattelse, at en strategi for at bryde det mønster må bygge på tre ting:

Det første, vi skal satse på, er en massiv indsats i førskolealderen. Tænk, hvis regeringen i stedet for at bruge 3,6 mia. kr. på at forkæle kernevælgerne i de 75 pct. rigeste familier af Danmark brugte 3,6 mia. kr. på at skaffe flere pædagoger til børnene, på at skaffe bedre kvalitet, til et større fokus på de udsatte børn og måske også til madordninger i vuggestuerne og børnehaverne!

Jeg tror, at også forældrene i de mere velhavende familier, sådan nogle som mig selv, langt hellere vil have, at de penge bliver brugt på kvalitet i stedet for til at nedsætte taksterne. Vi har i de familier penge nok i øjeblikket. Derudover skal der ske tilpasninger på anbringelsesområdet, og der skal ske tilpasninger i den måde, vi indretter os økonomisk på. Det er en skændsel, at over 30.000 børn i dag rammes af kontanthjælpsloftet.

Den anden ting, vi skal satse på, er en bedre folkeskole. I stedet for at tro, at det bliver bedre, fordi undervisningsministeren i stedet for de skolelærere, der står over for eleverne, får lov til at bestemme, hvordan testene skal være rundt omkring i landet, tror jeg, at vi bliver nødt til at give ansvaret for at løfte denne gruppe af børn – vel at mærke med ført hånd – over til folkeskolen der, hvor det er nødvendigt, f.eks. for børn med et handicap, som jo tydeligvis ikke har tilfredsstillende vilkår i dag.

Endelig er der den tredje ting, som jo råber og skriger til himlen, nemlig de kompetencegivende uddannelser, hvor vi bliver nødt til at oprette

nogle nye former for uddannelse, som gør, at vi også kan fange de folk ind, som ikke er så boglige.

Det er bare for at nævne de vigtigste områder. Derfor har jeg lyst til at stille et spørgsmål til hver af ministrene, og jeg håber, at de vil høre efter og har lyst til at besvare spørgsmålet.

Jeg vil gerne spørge vores socialminister, om det lader hende helt ligeglad, at kontanthjælpsloftet har vist sig at ramme over 30.000 børn i familier, der i forvejen er økonomisk svage. Der til kommer så starthjælpsfamilierne. Men der er altså 30.000 børn i Danmark, som bliver ramt af betydelig ringere økonomiske vilkår gennem en ordning, som vi nu har fået dokumenteret ikke har nogen særlig stor effekt på ledigheden. Jeg synes ikke, at vi kan være det bekendt.

Jeg vil gerne spørge vores familie- og forbrugerminister, om det er en rigtig prioritering, at vi fra næste år vil afsætte 3,6 mia. kr. på at nedsætte taksterne for de 75 pct. rigeste familier i stedet for at bruge 3,6 mia. kr. på at forbedre kvaliteten og vilkårene for alle børn, men ikke mindst for de udsatte børn i daginstitutionerne. Tænk på, hvad vi kunne gøre for 3,6 mia. kr., hvis vi satte dem ind der, især i betragtning af at der er røget 800 mio. kr. hvert år, denne regering har siddet. Jeg ved godt, at regeringen siger, at den sætter 2 mia. kr. af til formålet én gang for alle over de næste 4 år.

Sidste spørgsmål er til undervisningsministeren ...

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Og det kan ikke nås, for nu har lampen lyst nogen tid. Der er foreløbig en enkelt kort bemærkning fra hr. Martin Henriksen.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Jeg kunne godt tænke mig at høre den radikale ordfører, om den radikale ordfører vil være så venlig at forklare Folketinget, hvorfor man ikke indførte et uddannelses tilbud til unge handicappede, til unge med særlige behov, da man sad i regering i 1990'erne. Det kunne netop også have været med til at få flere unge igennem uddannelsessystemet.

Der havde man jo en hel del tid til netop at gennemføre det tilbud, som de bl.a. giver i Fyns Amt og Københavns Amt, som jeg har forstået det, og som de også har i Norge og Sverige, men hvor Danmark halter bagefter. Man har haft lang tid til at indføre det, da man sad med rege-

ringsmagten, men det gjorde man ikke. Hvorfor gjorde man ikke det?

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Nu skal jeg ikke bruge hr. Martin Henriksens unge alder imod ham, men det, der skete under den tidligere regering, var jo, at vi indførte det såkaldte sektoransvarsprincip. Det vil sige, at vi vedtog, at det var de enkelte sektorer, institutioners ansvar at sørge for, at mennesker med handicap blev behandlet ordentligt. Det var i øvrigt noget, vi gjorde i bred enighed i Folketinget, da vi satte det i værk i slutningen af 1990'erne.

Kl. 15.25

Det har desværre vist sig, at det af mange forskellige grunde, som jeg har for kort tid til at komme ind på her, ikke er lykkedes for alle sektorer. Derfor var vi for nogle måneder siden – faktisk ret samtidig med Dansk Folkeparti – ude med et forslag om, at vi bliver nødt til at gøre en særlig indsats inden for de kompetencegivende uddannelser, især fordi bl.a. Dansk Folkeparti har været med til at lukke det, vi kaldte den fri ungdomsuddannelse, som var lidt bredere og havde plads til lidt flere folk end dem, man havde ladet være tilbage.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Tilbage står bare, at der ikke kom et landsdækkende tilbud til unge handicappede, til unge med særlige behov, da De Radikale havde regeringsmagten, men nu har Dansk Folkeparti så et forslag fremme på det område, som i øvrigt har høstet stor ros fra alle de organisationer, der har at gøre med det her område. Det er jo en realitet.

Så var den radikale ordfører, hr. Martin Lidegaard, også inde på folkeskolen. Kan hr. Martin Lidegaard ikke se, at bl.a. ved at der indføres de her nationale test, får man netop mulighed for at tilrettelægge undervisningen til den enkelte elev, fordi man kan se, hvor den enkelte elev halter lidt bagefter, hvor den enkelte elev måske klarer sig meget godt, og på hvilket område det er nødvendigt med en ekstra indsats?

Det gælder også, når man kommer med de her elevplaner, som forældrene så at sige skal have i hånden, så forældrene, også de forældre, som måske ikke gør det godt nok i dag, bliver opmærksomme på, at de har en opgave over for deres børn og over for folkeskolen. Derudover er der alene det, at man styrker fagligheden og sætter fokus på, at det, folkeskolen skal gøre,

selvfølgelig er at lære børnene noget, at det er folkeskolens ultimative opgave.

Kan Det Radikale Venstre ikke se, at det alt andet lige vil være med til at give et løft til hele området og dermed også komme den problematik i møde, at der i dag ikke er nok, der gennemfører en uddannelse?

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Det Radikale Venstre har ingen problemer med elevplaner og uddannelsesplaner. Det Radikale Venstre har ingen problemer med test. Det, Det Radikale Venstre har et problem med, er, at det er hr. Bertel Haarder, der skal sidde herinde og beslutte, hvordan man skal behandle eleverne derude. For jeg tror, at der er meget forskel på, om man har at gøre med Muhammed i Nordvestkvarteret i København eller Gabriel i Lyngby-Taarbæk Kommune. Jeg tror, at virkeligheden er meget forskellig i de forskellige klasser derude, og derfor tror jeg også, at der skal forskellige ting til.

Jeg synes ikke, det giver mening at skulle bruge den samme test i hele landet. Og jeg tror, at det som altid i sidste ende kommer til at gå ud over de svageste. Jeg så gerne, at man fortsatte traditionen med at skræddersy den pædagogiske indsats til de elever, der er ude i klassen, og det tror jeg at lærerne bedst kan gøre.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Jeg er sikker på, at den hr. Bertel Haarder, der blev nævnt af ordføreren, er undervisningsministeren, at det er ham, der blev refereret til. Det var det, kan jeg se.

Så går vi videre til den næste korte bemærkning, og det er hr. Hans Andersen.

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Jeg kan forstå, at Det Radikale Venstre, er det eneste parti, som ikke ønsker at støtte op om, at vi nedsætter forældrebetalingen for de yngste børn, altså for børnene under 3 år. Er det for De Radikale et spørgsmål om enten-eller? For Venstre er det et spørgsmål om både-og.

Vi vil gerne nedsætte forældrebetalingen, men vi vil også gerne gøre en massiv indsats for at hjælpe familier, der har det svært, og gøre en ekstra indsats for, at kvaliteten i daginstitutionerne bliver hævet. Kunne De Radikale måske overveje, at der godt kunne være tale om et både-og og ikke et enten-eller?

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Nu kan man altså ikke bruge pengene to gange, og selv om Venstre har fået en lidt mere kreativ finanspolitik på det sidste, så kan man stadig væk ikke bruge pengene to gange. Så hvis man vælger at bruge 3,6 mia. kr. på at forgyldte de rigeste familier i landet, så kan man altså ikke samtidig bruge 3,6 mia. kr. på at gøre kvaliteten i daginstitutionerne bedre, på at der skal være langt færre børn til flere pædagoger, på at efteruddanne pædagogerne, på at målrette indsatsen over for de socialt udsatte børn osv. Der må træffes nogle valg.

Jeg er også lidt beskæmmet over, at vi er det eneste parti, der vil træffe det valg så klokkeklart, hvor vi siger, at vi hellere vil bruge alle de penge på kvalitet. Men det er så tilfældet, og jeg er faktisk ret stolt af, at der i det mindste er et parti, som står ved, at kvaliteten lige nu er langt vigtigere end det at slippe nogle håndører billigere om måneden.

(Kort bemærkning).

Hans Andersen (V):

Det er jo lige præcis det her med håndørerne. Det kan godt være håndører for de familier, der tjener rigtig mange penge, men for den helt almindelige gennemsnitlige danske familie er en nedsættelse af forældrebetalingen med 500-600 kr. om måneden faktisk rigtig mange penge. Men jeg kan forstå, at hr. Martin Lidegaard ikke er af den opfattelse.

Kl. 15.30

Hr. Martin Lidegaard nævner hele tiden, at det er de rige, der har fået de her 3,6 mia. kr., men jeg tror ikke, at en almindelig gennemsnitsfamilie betegner sig som rig. Jeg tror sådan set, at familien synes, at det er udmærket at spare 500 kr. på forældrebetalingen, når det kombineres med, at der nu bliver gjort en ekstra indsats i børnehaven for de udsatte børn. Så jeg beklager, at Det Radikale Venstre ikke vil være med til at gøre en både-og-indsats.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Nu er det sådan, at de 25 pct. af danskerne, som er ilde stedt økonomisk, er de eneste, der ikke får glæde af det her forslag. De har nemlig friplads i daginstitutionerne i forvejen, så dem hjælper det her ikke. Det er derfor, jeg tillader mig at sige, at det er de 75 pct. rigeste, der får glæde af det.

Det er rigtigt, at der selvfølgelig er betydelige indkomstforskelle inden for de 75 pct. rigeste, det anerkender jeg. Men det vil være min påstand – og det er der i øvrigt undersøgelser der underbygger – at for de 75 pct., vi snakker om her, er der et overvejende flertal, for hvem det er vigtigere, at deres børn får det ordentligt i daginstitutionen, at der bliver madordninger, at der bliver fokus på de socialt udsatte, og at der bliver bedre tid til børnene. Det betyder mere for de mennesker.

Vi har alle sammen oplevet en stor øgning af det økonomiske råderum, hvis vi har arbejde, og især hvis vi har ejerbolig. Men for alle gælder det faktisk, at man synes, at ens børns udvikling er vigtigere end at få de her 500 kr. mere om måneden. Det siger undersøgelserne i hvert fald.

Jeg forstår godt forældrene, jeg har det selv på samme måde. I Det Radikale Venstre tror vi også, at det er den rigtige samfundsmæssige prioritering.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg synes, at jeg i den her debat og også tidligere har hørt hr. Martin Lidegaard kritisere og måske latterliggøre regeringen lidt for at være meget grundig i forarbejdet til de tiltag, man gennemfører.

Jeg vil godt spørge hr. Martin Lidegaard, hvor der ved det her forslag til vedtagelse reelt er noget evaluering osv., altså tiltag ud over det, som den her regering allerede har iværksat. Er det ikke i modstrid med hr. Martin Lidegaards ønske om, at vi ikke skal bruge så meget tid på at forberede lovgivningen her i Folketinget?

Jeg hørte også, at hr. Martin Lidegaards kollega, fru Margrethe Vestager, i går klandrede regeringen for at gennemføre tingene for hurtigt i stedet for at undersøge tingene mere grundigt. Jeg synes, at der er lidt modstrid i den latterliggørelse, som hr. Martin Lidegaard flere gange har udsat regeringen for.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Det har egentlig ikke været min tanke at latterliggøre regeringen, jeg er bare meget uenig med den. Jeg ved heller ikke, om jeg har udtalt mig imod en grundig forberedelse af lovarbejdet. Som sagt: Det har ikke været min mening at latterliggøre regeringen. Jeg er bare lodret uenig i dens prioriteringer.

Det, jeg i dag har brugt min ordførertale på, er at sige, at jeg tror, at vi bruger pengene bedre på at satse på kvalitet og på de udsatte børn i daginstitutionerne i stedet for at nedsætte taksterne. Det har ikke noget med lovforberedelse at gøre, det er bare en ganske enkel prioritering, som vi er uenige om.

Jeg synes egentlig, at det ville klæde De Konservative at stå ved deres prioritering og sige, at det er vigtigere for dem, at de folk – som typisk er folk, der stemmer konservativt, og som er ved muffen – vil vi hellere have skal slippe lidt billigere, end at vi vil bruge pengene på de 25 pct. fattigste i Danmark.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Det er da dejligt, at man flux netop kan stå ved en prioritering, der hedder 2 mia. kr. ekstra til at hæve kvaliteten i dagtilbuddene med fokus rettet netop mod de udsatte børn. Jeg har en formodning om, at hr. Martin Lidegaard er enig i, at det er en rigtig prioritering af de her midler.

Nu hvor man snakker så meget om lighed og ulighed, og at den her regering skaber mere ulighed, kunne jeg godt tænke mig at høre, om de her grønne afgifter, som De Radikale var med til at gennemføre i den tidligere regerings tid, havde konsekvenser for de allersvageste familier, og om det egentlig ikke var der, de ramte allerhårdst. Er det ikke godt, at der er kommet en regering, som har sat en stopper for de her sociale grønne afgifter og skatter, som den tidligere regering præsenterede befolkningen for?

Børnechecken har vi ikke haft inde i debatten i dag, men man har fra regeringens side klart givet udtryk for, at man vil hæve børnechecken for de mindste børn, og jeg kunne egentlig godt tænke mig at høre, hvad De Radikales holdning er til, at vi hæver børnechecken og giver et større økonomisk råderum til alle familier med børn her i kongeriget.

Kl. 15.35

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Vi anerkender, at der bliver givet øgede midler på 2 mia. kr., men det er altså 500 mio. kr. om året, og om 4 år er det slut. Vi synes, at de 500 mio. kr. om året skal holdes op mod de 3,6 mia. kr., som man i al evighed vil bruge til de rigeste familier. Det er forskellen på de to beløb, der generer vores sociale følelse, og vi tror i øvrigt og-

så, at det er en forkert investering i vores samfund.

Så det er forskellen på de to beløb. Det er ikke, fordi vi ikke synes, at det er rart, at der de næste 4 år bliver sat lidt ekstra penge af, men der er bare så himmelråbende stor forskel på de beløb, man prioriterer til den ene og til den anden gruppe.

Der er ikke tid til en stor skattepolitisk diskussion, men det er rigtigt, at hvis man bruger grønne afgifter som instrument, bliver man også nødt til at gøre noget ved skatten i bunden, for at det ikke skal ramme socialt skævt. Den konservative ordfører vil kunne se, hvis han kigger på det radikale skatteoplæg, at det er der taget højde for.

Hvad angår forslaget om en ny børnecheck, har jeg ikke set det, og derfor ser jeg mig ikke i stand til at kommentere det.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Der er ikke flere korte bemærkninger til den radikale ordfører. Vi går videre i ordførerrækken, og den næste ordfører er SF's ordfører, hr. Thomas Krog.

Thomas Krog (SF):

Samfundets kvalitet skal bedømmes på den livskvalitet, som de svageste i samfundet har. Og den virkelighed, at 90.000 børn lever under EU's fattigdomsgrænse i Danmark, er udtryk for, at der er noget galt i den måde, vi behandler de dårligst stillede børnefamilier på. Det betyder bl.a., at mange af de her børn bruger hele deres barndom på at kæmpe med næb og kløer uden nogen sinde at få en reel chance for at opnå blot en acceptabel livskvalitet.

Det er et år siden, undersøgelsen fra Red Barnet og Socialforskningsinstituttet viste, at de her 90.000 børn lever i økonomisk dårligt stillede familier, hvor der ikke er råd til, at børnene deltager i børnefødselsdage, hvor der ikke er råd til den her spidermanbil, som alle deres jævnaldrende har, og hvor børnene ikke har mulighed for at deltage i idræt og foreningsaktiviteter. For de børn og for de familier er der fare for social isolation, og det er på tide, at vi hjælper.

De sociale uligheder i samfundet er stigende. Vi har snakket om starthjælpen, kontanthjælpsloftet og de massive nedskæringer i amter og kommuner; de rammer alle steder nogle mennesker, som i forvejen er hårdt udsat, så der er nok at tage fat på.

Det er sket et par forbedringer, det vil jeg gerne vedgå. Gennem satspuljen fik SF afsat penge til et forsøg med det her fritidsklippekort, som er nævnt flere gange, og som skal give børn fra økonomisk dårligt stillede familier bedre mulighed for at deltage i gode sociale aktiviteter sammen med venner og kammerater. Der er også sket lidt i forhold til folk på førtidspension, som trækker i den rigtige retning. Det er klare SF-mærkesager, som har vundet genklang.

Men der er også mange, mange flere derude i virkeligheden, som har brug for hjælp. Jeg har eksempelvis snakket med ADHD-foreningen – ADHD er det, der også hedder DAMP – som har fået frataget midler til helt nødvendige erfaringsopsamlinger og oplysninger. Krisecentrene fortæller, at tilstrømningen af kvinder i krise er så stor, at mange vil blive afvist og henvist til, ja, hvad ved jeg.

I Nordjylland oplever vi steder, hvor folk kan komme, når de er i krise, og som i en årrække har kørt med over 100 pct. belægning, men som er blevet lukket på grund af besparelser. Der er også en institution, som skal hjælpe familier med børn til at fungere sammen og lære forældrene at være gode forældre; den er også blevet lukket, fordi der skal spares udeomkring i de pressede kommuner. Det er forfærdende, men et sandt billede af virkeligheden i Danmark anno 2006.

Det rammer i høj grad børnene og ødelægger deres muligheder for at bryde den sociale arv, og det er jo det, som er utrolig vigtigt og helt nødvendigt, hvis alle børn skal have lige muligheder.

På mit skrivebord har jeg flere enslydende sager liggende om for tidligt fødte børn. Flere eksperter anbefaler af forskellige grunde, at børnene bliver passet i hjemmet. Det kan ske ved, at forældrene får udbetalt tabt arbejdsfortjeneste, men kommunerne siger nej af økonomiske hensyn.

Det er også en kendsgerning, at der de seneste 15 år er blevet markant flere børn pr. pædagog i børnehaver og skolefritidsordninger, og det betyder ifølge pædagogerne selv, at de ikke magter at sætte ind over for de børn, som har sociale problemer. Dermed mister vi en gylden mulighed for at sætte tidligt ind med nyttig hjælp.

Kl. 15.40

For de udsatte børn og familier, vi taler om, er det ikke vigtigt, om der bliver afsat 10 eller 20 mia. kr. i ekstra skattelettelser. De forventer –

ganske rimeligt, synes jeg – en ordentlig offentlig service, i det øjeblik de får behov for hjælp, og derfor er det helt nødvendigt, at regeringen nu pålægges at gøre en helhjertet indsats for, at alle børn skal have mulighed for at forme et liv med både indhold og kvalitet.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Der er en enkelt kort bemærkning, det er hr. Morten Henriksen.

Martin Henriksen (DF):

Martin Henriksen, men det går nok alt sammen.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Undskyld, formanden kan også lave fejl. Det var hr. Martin Henriksen.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Nogle gange kunne man godt få det billede, når man lytter til oppositionen, bl.a. SF, at alt simpelt hen er forfærdeligt, og at der aldrig nogen sinde bliver taget initiativer til gavn for de dårligst stillede grupper i samfundet, og det er jo ikke korrekt. Man forsøger over for befolkningen at tegne et billede, som ganske enkelt ikke er i overensstemmelse med virkeligheden, og det synes jeg er lidt trist.

Dansk Folkeparti har bl.a. fået afsat en pulje på finansloven til udsatte grupper, og nu skal den pulje så udmøntes til gavn for de dårligst stillede grupper i samfundet. Derfor kunne jeg egentlig godt tænke mig at høre, om SF bakker op omkring gældssanering til kontanthjælpsmodtagere, som sidder i håbløs gæld. Bakker SF op om et sådant initiativ, som Dansk Folkeparti har fået afsat midler til på finansloven?

(Kort bemærkning).

Thomas Krog (SF):

Først vil jeg sige til hr. Martin Henriksen, at jeg i min ordførertale faktisk brugte af min sparsomme tid på at sige, at der også findes gode eksempler, at det faktisk er lykkedes for SF at komme igennem med nogle forbedringer til de udsatte familier.

Det, der er min pointe, når jeg tegner det her billede, som hr. Martin Henriksen synes er helt forfærdeligt, er, at der er en række forringelser rundtomkring, at der er en stigende ulighed, at der er nogle stigende problemer for de her børn, som vi snakker om i dag. Det billede tegnes først og fremmest af de problemer, som kommer af de

besparelser, som sker i amterne og i kommunerne.

Jeg mangler nogle gange, at nogle her i salen får øjnene op for det og siger, at det ikke er nok, at vi giver en lille pulje her og en lille pulje der, når det samlede billede er markant negativt.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):
Hr. Martin Henriksen for den anden og sidste korte bemærkning.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Jeg fik ikke svar på mit spørgsmål. Jeg går stærkt ud fra, at SF bakker op om gældssanering til kontanthjælpsmodtagere, som sidder i håbløs gæld. Det håber jeg da at SF gør. SF taler meget om, at de har en social profil, så kan man vel også bakke sådan noget op.

Hvis man bakker sådan noget op, og jeg kan forstå, at det faktisk er en del af SF's politik, er mit næste spørgsmål: Da SF sad og bakkede den tidligere regering op i 1990'erne, hvorfor fik man så ikke gennemført sådan nogle initiativer?

(Kort bemærkning).

Thomas Krog (SF):

Jeg tror, at det er en meget, meget svær diskussion at sige, hvad der er blevet gennemført nu i forhold til, hvad der ikke blev gennemført i 1990'erne.

Taletiden løb ud før, men jeg vil sige, at det selvfølgelig er positivt, at man går ind og ser på gældssanering for nogle familier, som kommer ud i en knibe, som de er låst fast i. Jeg kan roligt sige uden at have set det forslag, Dansk Folkeparti nævner her, at det vil SF bestemt gerne være med til at se på. For der er netop familier, som kommer ud i nogle kæmpestore økonomiske problemer, og der skal vi selvfølgelig hjælpe.

Men det allerallerbedste, og det var det, jeg prøvede på at gøre opmærksom på i min ordførertale, er at forebygge. Specielt når vi snakker om børnene, er det vigtigt, at vi forebygger, og at vi helt fra fødslen af og op igennem barndommen giver børnene nogle muligheder, så de ikke havner i de samme situationer som deres forældre, men bryder den sociale arv.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):
Tak til ordføreren. Vi går videre i ordførerrækken til den sidste ordfører, som er Enhedslistens ordfører, fru Majbrit Berlau.

Majbrit Berlau (EL):

Man kan sige, at det er noget, som alle burde vide, men når man ser på den førte politik i dag, er det nødvendigt at repetere det helt banale.

Ulighed er, når mennesker ikke er lige; det er, når mennesker ikke har lige chancer. Det synes jeg er væsentligt lige at få repeteret. Ulighed er, når det accepteres, at nogle mennesker har skyhøje indkomster og andre har indkomster, der gør, at de ikke kan leve et værdigt liv, og derfor rammes også deres børn.

Den mest skrigende ulighed er, når man tillader, at nogle familier lever med de indtægter, som man har på starthjælp og kontanthjælp, og at man tillader, at familier bliver sat på gaden. Det er totalt vanvittigt, at en kommune sætter børn på gaden, når de samtidig har pligt til at genhuse dem. Hvad er formålet? Hvilke konsekvenser har det for disse børn?

Kl. 15.45

Det er man begyndt at undersøge og belyse svagt, men vores ærinde med denne forespørgsel er jo, at disse menneskers liv ikke kun skal gøres til genstand for en undersøgelse. Nej, der skal handling til her og nu.

Hvorfor iværksætter regeringen og dens støtteparti, Dansk Folkeparti, ikke straks tiltag, så ingen børn ender på gaden? Hvorfor sikres det ikke, at der i stedet for boligløshed iværksættes støtteforanstaltninger til gavn for børnefamilierne i stedet for tiltag, der kun gør deres situation værre? Hvorfor skabes der ikke sådanne vilkår for socialarbejderne, at de kan overholde lovgivningen og lave handleplaner for alle børn og unge, der anbringes uden for eget hjem?

Listen over muligheder, over tiltag, der kunne iværksættes lige her og nu uden problemer er uendelig lang – blot for at nævne nogle: større og lige SU til alle under uddannelse; ordentlig og relevant sprogundervisning til alle børn i alle aldre; gratis økologisk mad i skoletilbud og daginstitutioner og gratis fritidshjem og daginstitutioner. Her kunne man starte med at øge fripladsmulighederne, og helt elementært skal der ansættes flere i den offentlige sektor: flere socialrådgivere, flere pædagoger og flere skolelærere, der har fokus på og kan se, hvilke børn der står i en udsat situation, og kan gribe ind og støtte familierne.

Hvis der var politisk vilje til det, kunne vi udligne uligheden nu. Vi kunne beskatte de multinationale selskaber, så vi fik langt mere for nord-sølien, og vi kunne stoppe det helt vanvittige

boligeventyr, hvor boligejerne sidder stille og tjener millioner uden at gøre noget.

Enhedslisten ønsker, at der skal være forskellighed, mangfoldighed og et reelt frit valg af livsbane inden for de fælles rammer. Vi vil gøre chancerne lige for alle, men Dansk Folkeparti og regeringen ønsker ulighed, og de borgerlige argumenter er: Jamen vi er jo meget mere lige end de andre lande, vi plejer at sammenligne os med.

Lad os lige kigge bag facaden. Regeringens og Dansk Folkepartis argumenter om ulighed er, at det nærmest er en naturlov. De gemmer sig bag ord som opsving, globalisering og frie markeds kræfter, men vi, der tænker os bare lidt om, ved godt, at de begreber er menneskeskabte og derfor også kan ændres af mennesker.

Jeg synes, det ville klæde regeringen og Dansk Folkeparti, hvis de som en lille start og som et bevis på vilje til at komme uligheden til livs stemte for det forslag til vedtagelse, som oppositionen har fremsat. Det er en lille og forsigtig fælles udtalelse, men jeg opfatter det sådan, at hvis man ikke stemmer for den foreslåede vedtagelse, er man rent faktisk bange for at konkretisere tingene og vise, hvilken ulighed børn udsættes for i Danmark i dag.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Jeg vil gerne høre, om fru Majbrit Berlau kan bekræfte, at Enhedslisten som det eneste parti i Folketinget ikke har været med til at afsætte 24 mio. kr. til en indsats for særligt sårbare gravide og spædbørnsfamilier, at Enhedslisten heller ikke har været med til at afsætte 1,3 mio. kr. til enlige mødre, og at Enhedslisten – igen som det eneste parti – ikke har været med til at afsætte 40 mio. kr. til støtte for børn i familier med alkoholproblemer. Og kan Enhedslistens ordfører bekræfte, at Enhedslisten heller ikke har været med til at afsætte 2,7 mia. kr. over de næste 4 år til en indsats for udsatte grupper i samfundet?

(Kort bemærkning).

Majbrit Berlau (EL):

Jeg går ud fra, at hr. Martin Henriksen henviser til det satspuljeforlig, der er blevet indgået.

Nu er det sådan, at Enhedslisten står uden for satspuljen – det har der i øvrigt været en debat om tidligere i dag her i Folketinget – og det gør vi, fordi satspuljen er penge, der er blevet indsamlet fra de fattigste her i samfundet. Satspuljen består jo af penge, som er taget fra dem, der

er på overførselsindkomster, for at kunne blive givet tilbage, alt efter hvordan politikerne nu finder det retfærdigt.

Jeg synes, det ville klæde det danske Folketing at sikre, at de mennesker, der er på overførselsindkomst, følger den almindelige pris- og lønudvikling, så de får den indkomst, de er berettiget til, og jeg så i øvrigt gerne, at overførselsindkomsterne i dette land steg kraftigt. Enhedslisten har stillet et konkret forslag om, at alle overførselsindkomster skal stige med 1.000 kr. om måneden. Det er meget konkret, og det ville være en måde, hvorpå man kunne sikre folk bedre vilkår her og nu.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Jeg er helt med på, at Enhedslisten mener, at det ikke skal kunne betale sig at arbejde i Danmark, men det er jo rart at få bekræftet, at Enhedslisten ikke er med til at afsætte 2,7 mia. kr. over de næste 4 år til de mest udsatte grupper i samfundet. Hvis man har den holdning, som Enhedslisten har, stiller man sig bare udenfor, hvis man ikke kan få det præcis, som man vil have det, og så er det jo nemt nok at stå og pege fingre.

Kl. 15.50

Mèn jeg kunne også godt tænke mig at høre, om fru Majbrit Berlau kan bekræfte de tal, der ligger fra Arbejderbevægelsens Erhvervsråd og fra Finansministeriet, og som siger, at da Enhedslisten bakkede den tidligere regering op i 1990'erne, steg uligheden – ja, den ikke bare steg, men den steg markant – i forhold til i 1980'erne og i forhold til i dag. Kan Enhedslisten bekræfte det?

(Kort bemærkning).

Majbrit Berlau (EL):

Jeg tror, at en kollega fra Socialdemokraterne tidligere i debatten har redegjort for tallene fra tilbage i 1990'erne, men jeg vil bare lige understrege – og det vil jeg godt benytte muligheden for her: Enhedslisten står ikke til ansvar for det, SR-regeringerne gennemførte i 1990'erne. Det vil vi overhovedet ikke have siddende på os.

Hvad regeringerne gennemførte dengang, må stå for de regerings regning. Det, vi stemte for, er vi medansvarlige for, men at vi peger på en socialdemokratisk statsminister er ikke ensbetydende med, at Enhedslisten til enhver tid lægger stemmer til. Vi kører ikke det samme princip, som Dansk Folkeparti typisk kører over

for den nuværende regering, hvor man lægger stemmer til næsten hvad som helst.

Jeg vil også godt have lov til at tilføje, at med hensyn til satspuljetyveriet mener jeg virkelig, der er tale om et tyveri, ligesom jeg mener, at der er tale om et tyveri, når man stjæler penge fra Landsbyggefonden. Man tager penge fra de fattigste her i samfundet, for at politikerne herinde skal kunne bestemme, hvordan pengene skal fordeles, men jeg synes, det ville klæde det danske Folketing at sikre, at når Landsbyggefonden består af penge, der er sparet op af lejere, går pengene også til lejere. Og det samme med satspuljen: Det er penge, der er taget fra overførselsindkomsterne, og det kan ikke være rigtigt.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

Der er ikke flere korte bemærkninger til ordføreren. Så går vi i gang med ministrene, og den første minister er familie- og forbrugerministeren.

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Tak for en debat, der jo har bredt sig ud over mange politiske områder. Selv situationen i Nigeria har vi været inde på, så man må sige, at det har været en vidtspændende debat.

Jeg skal forsøge at holde mig til det, som jeg har med at gøre, og jeg vil endnu en gang sige tak, fordi forespørgslerne har givet regeringen mulighed for at fremlægge de mange initiativer, som vi har taget og er i fuld gang med at tage for at sikre lige muligheder for alle børn her i samfundet. Det er virkelig noget, der optager os i regeringen, at alle børn har krav på at kunne udnytte de talenter og de evner, der er givet dem. Det må være ethvert menneskes krav til livet, at man får lov til at udnytte de talenter, man har fået fra fødslen, så de omstændigheder, man vokser op under, f.eks. ikke skal gøre, at man får en ringere uddannelse eller på anden måde får begrænset sine muligheder her i livet. Det er det, som mange af de initiativer, vi har taget og tager i regeringen, skal bidrage til at rette op på.

Der har været lidt debat om daginstitutionerne og ikke mindst ressourceforbruget i daginstitutionerne. Jeg skal bare sige helt kort og enkelt: I dette land har der aldrig nogen sinde været brugt så mange penge pr. barn i daginstitutionerne, som vi bruger i øjeblikket – aldrig nogen sinde! Forbruget pr. barn i daginstitutionerne har været støt stigende, og det har aldrig været højere, end det er nu. Sådan er det.

Men det er ikke nok for regeringen. Jeg kan forstå, at Det Radikale Venstre er stærkt utilfreds med det, men regeringen har yderligere gjort det, at vi for at lette vilkårene for almindelige børnefamilier har besluttet at nedsætte taksterne i daginstitutionerne, så der bliver mere økonomisk råderum for almindelige danske børnefamilier. Derudover har vi besluttet over de næste 4 år at bruge 2 mia. kr. til at styrke kvaliteten i daginstitutionerne, først og fremmest ved at styrke indsatsen for de svageste og mest udsatte børn, netop for at sikre lige muligheder.

På daginstitutionsoområdet har vi altså virkelig satset på, at her skal der ske noget, og det gør der. Det rykker virkelig på det område, og det er et svar til hr. Martin Lidegaard, som jeg forstår er stærkt utilfreds med, at vi har lettet vilkårene for børnefamilierne. Det mener hr. Martin Lidegaard ikke vi skulle have gjort, men jeg kunne godt tænke mig at spørge hr. Martin Lidegaard: Hvis det nu skulle ske, at Det Radikale Venstre fik flertal i Folketinget og endda kom i regering, ville Det Radikale Venstre så igen øge børnefamiliernes betaling til daginstitutionerne? Er man parat til at tage over 3 mia. kr. fra børnefamiliernes økonomi og øge taksterne, så maksimaltaksten igen stiger fra de 25 pct., vi sætter den ned til, til de godt 30 pct., som taksten var, da vi overtog regeringsmagten? Jeg kunne godt tænke mig at spørge, om det er Det Radikale Venstres bud på et valgprogram næste gang, at børnefamilierne skal betale mere for, at deres børn går i børnehave.

Kl. 15.55

Jeg har, med nogen undren må jeg sige, læst forslaget til vedtagelse fra Socialdemokratiet, Det Radikale Venstre, SF og Enhedslisten. Jeg er sikker på, at socialministeren også har nogle betragtninger om det, men jeg vil blot sige, at for så vidt angår daginstitutionerne, ønsker man bl.a. en konkret indsats i daginstitutionerne for udsatte børn med sociale, sproglige og andre problemer.

Jeg kan glæde forslagsstillerne med, at det faktisk er lige præcis det, regeringen gør. Vi har indført pædagogiske læreplaner, der lige præcis satser på at styrke læringen, ikke mindst for de udsatte børn, og det vil der blive brugt endnu flere penge på nu, efter at vi har afsat yderligere midler til det i de kommende år.

Der står også, at tiltagene skal følges af en videnskabelig procesevaluering. Det er lige præcis også en del af vores handlingsplan at gennemføre en evaluering af indsatsen i daginstitutioner-

ne. Jeg har som minister for området tænkt, at det egentlig er underligt, at vi ikke foretager en mere systematisk evaluering af de 29 mia. kr., vi bruger hvert år på daginstitutionsområdet i dette land. Jeg synes, der skal ske en mere systematisk evaluering, så vi indsamler viden om indsatsen og spreder den viden igen, så alle kan lære at gøre det bedre, og det vil vi gøre i tilknytning til, at vi nu sætter projekter i gang, foreløbig for 400 mio. kr., som over de næste 4 år skal stige til i alt 2 mia. kr.

Angående de områder i forslaget til vedtagelse, som jeg har ansvaret for som minister, vil jeg bare sige, at det, der står, sådan set er udmærket. Jeg tror bare, der er sket det, at man skrev forslaget til vedtagelse, da denne debat skulle have fundet sted for nogen tid siden. Siden er tingene blevet realiseret, så man kan sige, at forslagsstillerne er blevet overhalet indenom. Regeringen er for længst kommet langt videre end det, der står i forslaget til vedtagelse.

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):
Der er foreløbig fire korte bemærkninger. Den første er fra hr. Thomas Krog.

(Kort bemærkning).

Thomas Krog (SF):

Jeg hørte ministeren sige, at der i dag er bedre vilkår end nogen sinde før i daginstitutionerne, og det kan undre lidt. I dagens aviser har jeg set en annonce, som er indrykket af BUPL, der under overskriften »Nu er det nok« skriver, at de frygter, at de igangværende nedskæringer i kommunerne går ud over daginstitutionerne, hvor der i forvejen mangler 9.000 pædagoger sammenlignet med i 1990.

Mit spørgsmål til ministeren er egentlig meget enkelt: Er det, som BUPL skriver i den annonce, løgn?

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Jeg har fuld forståelse for, at BUPL selvfølgelig skal varetage pædagogernes interesser. Jeg tror i virkeligheden, at hverken hr. Thomas Krog eller jeg nogen sinde har oplevet, at BUPL har indrykket annoncer om, at de synes, der er ansat for mange pædagoger i daginstitutionerne, og at der skal være nogle færre. Jeg tror egentlig altid, det har været BUPL's opfattelse, at der skal an-

sættes nogle flere, så der er ikke så mange nyheder i den annonce, vil jeg sige.

Men forholdet er altså det, at ser man hele vejen rundt på dagpleje, vuggestuer, børnehaver, aldersintegrerede institutioner og fritidshjem, bruges der flere penge pr. plads, end der nogen sinde før har været brugt i dette land. Sådan er det.

(Kort bemærkning).

Thomas Krog (SF):

Nu spurgte jeg jo ikke ministeren om BUPL's holdninger. Jeg spurgte til de fakta, fremgår af annoncen, altså at der i dag mangler 9.000 pædagoger sammenlignet med 1990. Er det sandt, eller er det falsk ifølge ministeren?

Når jeg har fået svar på det, vil jeg også gerne have lov til at rose ministeren, som jo indledningsvis sagde nogle meget kloge ord om, hvordan god ernæring og sund livsstil har direkte sammenhæng med mulighederne for indlæring.

Kl. 16.00

Derfor vil jeg godt spørge ministeren: Er det så noget, som ministeren vil prøve at overføre til undervisningsministerens område, altså få ind i folkeskolen – nogle krav til, at der kommer sund kost og mere motion til os alle? Eller skal man dér fortsætte ud ad den tangent, hvor det ene og alene handler om mere dansk helt fra børnehaveklassen?

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Nu håber jeg da ikke, at hr. Thomas Krog har noget imod, at børnene lærer mere i skolen. Det er jo sådan set det, de kommer i skole for – at lære noget. Det kan da kun glæde hr. Thomas Krog – tror jeg – hvis de kommer til at lære endnu mere. Men det kan selvfølgelig være, vi er uenige om det. Det skal jeg så overlade til undervisningsministeren i givet fald at diskutere videre med hr. Thomas Krog.

Med hensyn til annoncen fra BUPL vil jeg sige, at BUPL jo altid kan mene, at der mangler 9.000 pædagoger. De kan også mene, at der mangler 20.000. Den mening kan man jo altid have. Men der er ikke noget beregningsmæssigt grundlag for at hævde, at der skulle mangle 9.000 pædagoger i daginstitutionerne. Så jeg ved ikke, hvordan det tal er opstået, men der er ikke noget beregningsmæssigt grundlag for at hævde det.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Jeg tror, det var Winston Churchill, der engang sagde, at han kun benyttede den statistik, han selv havde manipuleret. Sådan er det jo lidt med tal, for jeg må sige, at de tal, jeg er i besiddelse af, altså viser, at der er flere børn pr. pædagog i dag, end der var, da regeringen trådte til. Det kan vi så stå og slå hinanden i hovedet med.

Men mere interessant er det jo, at ministeren spørger mig, hvad Det Radikale Venstre vil gøre efter et valg. Det kan jeg sige. Vi vil overlade til kommunerne og forældrene selv at prioritere, hvilken vuggestue og hvilken børnehave de vil have. Vi tror, de gerne vil have en børnehave, hvor der er mere kvalitet, mere fokus på de udsatte, måske gratis madordninger, frem for at de 75 pct. rigeste forældre skal tilgodeses ved en takstnedsættelse, som de måske ikke engang er interesserede i. Men her siger regeringen, at det skal være sådan: I må ikke vælge at bruge de 500 kr. om måneden til at få en bedre vuggestue i stedet for, for vi dikterer herindefra, at sådan skal I bruge dem.

Det er i øvrigt god konservativ politik, det ved jeg godt – det er mere mærkeligt, at Venstre er gået med til det – for De Konservative er jo lidt mere statsorienterede, end vi andre er.

Men vi ønsker slet ikke at lægge det bånd på kommunen, vi synes, at forældrene selv skal have lov at lave deres egen daginstitution.

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Der er jo sagt mange ting om statistikker. Churchill har sagt noget. Den tidligere britiske konservative premierminister Disraeli sagde jo, at der findes tre løgne: Der er de hvide løgne, så er der de sorte løgne, og så er der statistikkerne. Det kan der jo være noget om. Det er jo sådan, at tal er noget, vi kan slynge i hovedet på hinanden ved festlige lejligheder, og så kan nogle forsvare deres tal, og andre kan forsvare andre tal.

Nu var det ikke mig, som startede med at slynge tal ud i luften her i dag. Det var vist andre, som begyndte at smide rundt med tal. Så fandt jeg bare stille og roligt tallene frem for, hvad forbruget rent faktisk er pr. barn i vores daginstitutioner her i landet, og der kan jeg altså konstatere, at det år for år har været stigende. Når vi tager de enkelte daginstitutionstyper hver for sig, så har det været stigende – institutionsområde for institutionsområde pr. barn.

Det er altså højere. Vi har aldrig brugt flere penge pr. barn i daginstitutionerne, end vi gør i øjeblikket. Sådan er det bare.

Derudover er jeg enig i, at meget skal være overladt til kommunerne selv på det her område. Det er jo i øvrigt ikke regeringen, der siger, at nu skal der spares eller bruges flere penge på daginstitutionerne. Det er jo en kommunalbestyrelse, der beslutter den slags.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

De tal, vi ikke kan være uenige om, er jo, at regeringen har dikteret kommunerne, at fra 2007 og over de næste 4 år skal der hvert år bruges 3,6 mia. kr. – det går jeg ud fra at ministeren kan bekræfte – på at nedsætte taksterne for de 75 pct. rigeste familier. Det kan vi vel ikke være uenige om. Det har ikke noget med statistik at gøre, det er bare regeringens politik.

I den tilsvarende periode vil regeringen sætte i gennemsnit 500 mio. kr. af til at øge kvaliteten i daginstitutionerne og øge indsatsen for de udsatte børn. Så er det bare, jeg tillader mig at sige, at det da er udtryk for en prioritering. Og det er jo fair nok, der skal være forskel på partierne. Vi vil bare hellere bruge mange flere penge på at lave kvalitet i daginstitutionerne end på at nedsætte taksterne minimalt rundt omkring.

Det er jo en forskel, der er i politik: Vil man bruge 500 mio. kr. på kvalitet og 3,6 mia. kr. på at sætte taksterne ned, eller vil man gøre det modsatte? Det er jo en regulær politisk uenighed. Vi synes, det er en forkert måde at prioritere midlerne på.

Men jeg vil da gerne lige have bekræftet, at det er de rigtige tal; at det kommer til at koste 3,6 mia. kr.

KL16.05

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Jeg synes, det er sådan lidt underholdende. Jeg kan mærke, at hr. Martin Lidegaard virkelig er optaget af det her med, at det er for dårligt, at vi har sørget for, at børnefamilierne har fået flere penge til rådighed. Det synes hr. Martin Lidegaard virkelig er forkert. Og der er vi altså uenige.

I regeringen synes vi, at det er godt, at børnefamilierne har fået flere penge til rådighed. Hr. Martin Lidegaard nævner de 3,6 mia. kr. i forbindelse med at nedsætte taksterne, og at vi så

kommer og vil bruge penge på at øge kvaliteten. Hr. Martin Lidegaard får det til at lyde, som om de der 3,6 mia. kr. er nogle, vi har taget fra nogen. Det er jo ikke penge, vi tager fra nogen. Det er jo nogle, vi giver.

Vi bruger jo det økonomiske råderum til at give børnefamilierne noget af det økonomiske råderum, der opstår her i samfundet. Og kommunerne har jo ingen udgifter ved det overhovedet, for vi giver hver eneste krone til kommunerne via bloktilskuddet. Så kommunerne bliver kompenseret krone for krone. De har ingen udgifter ved det. Vi tager det af statens øgede økonomiske råderum.

(Kort bemærkning).

Majbrit Berlau (EL):

Hvis det er korrekt, hvad ministeren siger, at der aldrig har været brugt så mange penge pr. barn, så må man jo bare konstatere, at pengene bliver brugt forkert. For vi står i en situation i dag i de danske daginstitutioner, hvor pædagogerne aldrig har været så stressede, som de er nu. Vi står i en situation, hvor børnene bliver mere og mere stressede for hver dag. Vi står rent faktisk i en situation, hvor der har været målinger, der viser, at lyd-niveaueet i daginstitutionerne er så højt, at børn og pædagoger i virkeligheden burde gå rundt med høreværn for at kunne holde ud at være der. Det er altså situationen i de danske daginstitutioner.

Hvis vi skal skabe lighed mellem børnene, nytter det altså ikke noget, at man fra regeringens side vælger at indføre madordninger, man kan købe sig til. Så burde der være gratis og vel at mærke også økologisk mad til alle. Vi burde også stå i en situation, hvor alle børn fik lige muligheder for at kunne udfolde sig ikke bare på daginstitutionsområdet, men også på fritidshjemsområdet, og at de dermed også var gratis. Det er den måde, man kan prøve at skabe lighed på, og så skal man i øvrigt sikre, at pædagogerne får en ordentlig uddannelse og efteruddannelse, der gør, at de kan være med til at sætte ind.

Så skal der altså også være nok. Når BUPL går ud og siger, at der mangler 9.000 pædagoger, er det nok ikke, fordi de er dumme eller lyver, så er det nok, fordi de ved noget om det. De er trods alt eksperterne på området.

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Nu har Enhedslisten det jo med, at man gerne vil fremstille det, som om alt er ragnarok her i samfundet. Og nu skal vi altså også høre på, at det er helt galt i daginstitutionerne.

Må jeg lige gøre opmærksom på, at når der bliver lavet tilfredshedsundersøgelser om forskellige offentlige serviceområder, så tror jeg ikke, der er nogen serviceydelse, hvor tilfredshedsgraden hos kunderne – i det her tilfælde forældrene – er større end lige præcis i forbindelse med daginstitutionerne. Folk er faktisk meget glade for deres daginstitutioner.

Jeg synes egentlig, man skulle holde sig for god til at nedgøre den indsats, der gøres i daginstitutionerne for at skabe gode vilkår for vores børn. Der gøres en kæmpeindsats fra pædagogernes side rundt omkring i danske daginstitutioner. Og børnene trives godt, og forældrene er glade for det. Jeg kommer rundt i mange daginstitutioner og besøger dem, og der er virkelig høj kvalitet og trivsel rundt omkring.

Men selvfølgelig skal vi da prøve at gøre tingene bedre. Jeg skal ikke benægte, at der sikkert er nogle steder, hvor f.eks. lyd-niveaueet er for højt. Det er bl.a. derfor, regeringen nu vil fremsætte lovforslag om, at der skal laves børnemiljøvurderinger rundt omkring i kommunerne, sådan at der løbende er en vurdering af, om miljøet for børnene er i orden, eller om der er steder, hvor man kan gøre det bedre, for selvfølgelig er der da det. Vi skal hele tiden prøve at blive bedre.

(Kort bemærkning).

Majbrit Berlau (EL):

Det glæder mig, at ministeren synes, at vi hele tiden skal blive bedre. Så vil mit forslag til forbedringer være, at man ikke kun laver en miljøvurdering, men at man laver et arbejdsmiljø for børn og unge i det her samfund, der sikrer, at børn og unge i daginstitutionerne eller i skolen ikke bliver placeret i rammer, der gør, at de rent faktisk bliver syge af det. Og det er jo det, vi oplever, når børnene bliver udsat for stress.

Men nu er den her forespørgsel altså stillet for at diskutere de børn, der bliver ulige behandlet. Og der er min og Enhedslistens store bekymring, at man begynder at markedsføre daginstitutionsområdet på en måde, hvor forældrene kan købe sig til madordninger; hvor man kan lave profitbørnehaver; hvor man etablerer nogle

ordninger, der hedder: Hvis du har penge, så kan du få, men har du ingen, så må du gå. Det er en reelt ulighedsskabende faktor, hvor børn af fattige folk i det her land ikke har samme muligheder som riges børn.

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Det kan jeg fuldstændig afvise. Det er løbsagtige påstande, der er grebet ud af luften. Der er jo intet som helst hold i det. Der er vel ikke noget som helst urimeligt ved, at vi tilbyder forældrene, at de kan købe mad i daginstitutionen, hvis kommunen gerne vil tilbyde børnene det. Det må da være i orden. Det har man i øvrigt altid kunnet, det er jo ikke noget nyt.

Kl. 16.10

Vi har gennemført muligheden for, at forældre friere kan vælge mellem forskellige pasningsmuligheder, for at give dem mere indflydelse på, hvilken pasningssituation deres børn skal være i. Det kan der vel heller ikke være noget galt i. Det er da også en forbedring.

Altså, det er jo forbedringer, som Enhedslisten gerne vil vende rundt til noget forfærdeligt. Vi skaber mere frihed for forældrene. Vi vil meget gerne bidrage til, at flere forældre kan købe noget sund mad til deres børn i daginstitutionen.

Vi gør en masse for de udsatte børn. Vi har indført pædagogiske læreplaner netop for at sikre, at der sker en læring. Nu er det selvfølgelig vigtigt, at børnene har det godt og trives og har det sjovt i børnehaven, det skal jo ikke bare være læring alt sammen, men vi har lavet pædagogiske læreplaner, netop for at de udsatte børn skal kunne få noget læring, så de får de samme muligheder som andre børn i daginstitutionerne. Men det vil Enhedslisten altså vende om til at være en forbyrdelse.

(Kort bemærkning).

Lise von Seelen (S):

Jeg vil afstå fra at bruge tal, for nu har vi jo konstateret, at de alligevel kan benyttes, sådan som man gerne vil benytte dem.

Så vil jeg sige, at jeg glæder mig over de tilfredshedsundersøgelser i daginstitutionerne, og det forbavser mig egentlig heller ikke, at 85 pct. af de børn, der er i Danmark, har et rigtig godt børneliv og har den opbakning, de skal have i hverdagen.

Det, jeg synes er vores helt store opgave, når vi har med børnepolitik at gøre, er at kigge på de 15 pct., som er udsatte. Der vil jeg godt spørge ministeren, om ministeren ligesom vi er bekymret over, at der i dag er færre udsatte pædagoger i de daginstitutioner, som skal støtte de her børn, end der har været tidligere, og om ministeren tror, det betyder noget for den tidlige indsats.

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Hvis vi tager de børn, som der er et særligt behov for at gøre en indsats for – og der er vi jo meget enige – altså de mest udsatte børn, de børn, som risikerer ikke at få lige så gode muligheder som andre, som risikerer ikke at få udnyttet de talenter og evner osv., som de er født med; hvis vi taler om støtten til dem, så er jeg helt klart bekymret for, at de ikke får lov til at få de samme muligheder som alle andre. Og det gør de ikke, sådan er det jo. Der er ikke lige muligheder. Det er det, vi skal tilstræbe at der bliver, og det er det, den her regering nu har taget fat på at gøre en indsats for.

Det gør vi via pædagogiske læreplaner, via de penge, vi nu afsætter til at styrke kvaliteten i daginstitutionerne, som jo bl.a. vil gå til at ansætte pædagoger rundtomkring, hvor der er særlig grund til at have fokus på udsatte børn. Det kan være områder, miljøer, hvor der er mange børn, som man kan sige kommer fra udsatte miljøer. Der vil vi gerne sætte ind og bruge nogle af pengene på at ansætte flere pædagoger, der kan støtte de børn. Så det er vi meget enige om.

(Kort bemærkning).

Lise von Seelen (S):

Kan ministeren så forklare, hvordan det kan være, at kommunerne ikke ansætter de pædagoger, som går ledige, i stedet for at ansætte folk uden uddannelse – netop ud fra den begrundelse, at hvis man skal støtte de her børn, så kræver det faglighed og nogle gange en meget høj faglighed? Hvad kunne årsagen være til, at kommunerne vælger at ansætte folk uden uddannelse?

Det andet spørgsmål er: Kunne det hænge sammen med det, formanden for Kommunernes Landsforening siger, at man er meget hårdt presset på økonomien, eller mener ministeren også som sine konservative kolleger, at kommunerne bare hyler?

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Der er da ikke ubegrænsede midler i kommunerne. Der håber jeg da heller ikke, at en socialdemokratisk økonomisk politik ville give kommunerne frit slag. Vi følger jo nogle økonomiske vækstrammer i det her samfund, som i øvrigt fuldstændig matcher den økonomiske plan, som den socialdemokratisk-radikale regering fremlagde, altså 2010-planen, og inden for den er der altså nogle klare begrænsninger på, hvad væksten kan være i det offentlige, herunder i kommunerne. Derfor kan kommunerne selvfølgelig ikke bare ansætte folk, hverken til daginstitutioner eller skoler eller nogen som helst andre områder, fuldstændig frit. Man må jo holde sig inden for de midler, man nu engang har til rådighed.

Kl. 16.15

Jeg ved godt, at det nogle gange har været et problem for Socialdemokratiet sådan at holde sig inden for de budgetter, der er lagt, og inden for det beløb, der er til rådighed, men det er jo noget, den her regering lægger vægt på, fordi det i sidste ende gavner de svage i samfundet, at vi ikke sætter økonomien over styr.

Budgetterne skal holdes, og derfor er der selvfølgelig nogle økonomiske begrænsninger, også for kommunerne.

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

Til det sidste, der blev sagt af familie- og forbrugerministeren, vil jeg sige, at det altid har været en socialdemokratisk opgave at vedligeholde og udbygge vores velfærdssamfund.

Det skurrer nægtelig noget i ørerne, når familie- og forbrugerministeren udtaler, at forslaget fra De Radikale, SF, Enhedslisten og Socialdemokraterne om at forbedre forholdene for udsatte børn og unge i Danmark nok er sympatisk og tilforladeligt, men at forslagsstillerne for længst er overhalet indenom af den borgerlige regerings mange forslag og indsatser.

Er ministeren da ikke vidende om, at langt de fleste kommuner i disse år må skære ned på de centrale velfærdsydelse? Kommunerne hyler, siger De Konservative. Jamen det, der jo er tilfældet, er, at kommunerne må skære ned på grund af en stram økonomi, fordi regeringen holder kommunerne i et økonomisk jerngreb.

Nedskæringer på børnepasning, folkeskole, specialundervisning og forebyggende indsatser

i forbindelse med specialpædagogisk arbejde er sandheden; sådan er situationen rundtom i kommunerne.

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Undskyld, men kunne jeg ikke lige få bekræftet, at de økonomiske vækstrammer, som denne regering holder sig til, er nogle, der er anlagt i 2010-planen, som blev gennemført af en socialdemokratisk-radikal regering? Eller skal jeg forstå det sådan, at Socialdemokratiet nu ønsker en uhæmmet vækst i den offentlige økonomi?

For hvis det sidste er tilfældet, kan jeg love én ting, og det er, at hvis Socialdemokratiet virkelig fik mulighed for at gennemføre en økonomisk politik, der bare gav frit slag for den offentlige økonomiske ekspansion, så ville velfærdssamfundet i løbet af få år være sat fuldstændig over styr til skade for de svageste i det her samfund.

Hvis der er nogen, der sikrer de svage i samfundet, så er det den konservative-liberale regering, der sørger for, at der er så meget styr på økonomien, at vi også i fremtiden har råd til at gøre noget for de svageste. Det er at føre en socialt ansvarlig politik.

Hvis man bare lod den offentlige økonomi eksplodere, til trods for at man i øvrigt støtter skattestoppet – det kan jeg nu forstå er ved at blive socialdemokratisk politik, og jeg forstår ikke helt, hvordan de to ting kan hænge sammen – kan jeg love for, at så ville der ikke være plads til social ansvarlighed, for så ville økonomien blive sat fuldstændig over styr.

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

Nu er 2010-planen, som blev søsat af den socialdemokratiske regering, jo for længst sat over styr af den borgerlige regering, bl.a. med ufinansierede skattelettelser og et rigtigt skattestop. Og det, der er tale om, med hensyn til hvad Socialdemokraterne vil med vores velfærdssamfund, er jo netop at udvikle vores velfærdssamfund og ikke fastholde en maksimal stigning på 0,3 pct. i kommunernes forbrug og driftsudgifter, men derimod sige 1 pct.

Vi vil fastholde et skattestop, men vi vil forbedre det rigide skattestop, som vi har set den borgerlige regering fremføre, og sige 1 pct., sådan at velfærdssamfundet kan udvikles og fastholdes – og vi vil ikke skære ned på de centrale velfærdsydelse.

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Det er sjovt, man bliver tit lidt bekymret, når man hører socialdemokratiske folketingsmedlemmer omtale det skattestop, som Socialdemokratiet selv har vedtaget, at man vil overholde. For nu hører jeg, at der tales om dette rigide skattestop, altså, det lyder næsten, som om der bliver taget afstand fra skattestoppet.

Det kan jeg ikke forestille mig, eftersom Socialdemokratiet jo for nylig på det store møde, hvor man én gang for alle skulle definere, hvad der var socialdemokratisk skattepolitik, besluttede, at socialdemokratisk skattepolitik er at støtte regeringens skattestop.

Så undrer det mig, at det nu er et rigtigt skattestop, det kan jeg ikke rigtig få til at hænge sammen. Nu er det jo desværre ikke mig, der skal stille spørgsmål, men jeg forstår ikke rigtig, hvordan de to ting kan hænge sammen, det må jeg ærlig talt indrømme.

(Kort bemærkning).

Lene Hansen (S):

Jeg vil forsøge at aftvinge ministeren et svar på det spørgsmål, der nu er blevet rejst adskillige gange, uden at jeg synes, at vi egentlig har fået et klart svar på det.

Anerkender ministeren ikke, at budskabet fra Kommunernes Landsforenings formand kan have noget på sig, at det virkelig kan være sandt, at kommunerne er i gang med en omfattende nedskærings- og besparelsesrunde dels som følge af en kommunalreform, der skal være omkostningsneutral, og dels som følge af et rigtigt skattestop?

Kl. 16.20

Hvis vi ellers kan få ministerens accept af, at det forholder sig sådan, hvordan vil man så sikre, at det ikke kommer til at gå ud over indsatsen for de svageste børn, som jeg forstår man har så stor omsorg for, og som vi jo i øvrigt er enige i at man skal forstærke indsatsen over for?

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Det er jo meget enkelt. Det er sådan, at Kommunernes Landsforening, som jo altså repræsenterer kommunerne, og regeringen i foråret 2005 indgik en aftale om den kommunale økonomi for 2006. Det gav plads til en vækst i kommunernes økonomi på 2,7 pct. fra 2005 til 2006.

Så har det vist sig, at nogle af budgetterne i kommunerne viser, at man går ud over den vækst, der var aftalt på de 2,7 pct.; man bruger endnu flere penge, end man havde sat plads af til i aftalen. Og for at overholde den aftale og blive inden for den vækstramme må kommunerne lige reducere lidt i deres budgetter nu, for selvfølgelig skal aftalen da holdes.

Hvis det var en socialdemokratisk finansminister, der havde indgået en aftale med Kommunernes Landsforening, går jeg da også ud fra, at man så ville fastholde, at den skulle overholdes.

(Kort bemærkning).

Lene Hansen (S):

Den anden del af mit spørgsmål, som jeg ikke rigtig synes, at jeg fik noget klart svar på, er: Hvordan vil regeringen sikre sig, at den her store besparelsesrunde, der nu er i gang, ikke kommer til at gå ud over de svageste stillede børn? For det er jo et plaster på såret, at kommunerne nu kan se frem til at få en pulje penge, som de oven i købet skal ansøge om at få del i, så vidt jeg forstår det. Hvordan vil man sikre, at de børn i nogle kommuner, som virkelig trænger til en beskyttende indsats, også får den?

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed):

Nu skal jeg lige gentage, at der jo ikke er tale om, at vi i forbindelse med aftalen om kommunernes økonomi har gennemført besparelser. Altså, aftalen går ud på, at de har plads til en vækst på 2,7 pct., så kommunernes økonomi stiger jo. Kommunerne har heller aldrig brugt så mange penge før, som de bruger nu. Altså, vi har aldrig i det hele taget brugt så mange penge i den offentlige sektor, som vi gør nu, så det er jo en fremgang. Vi siger bare, at der er en grænse for, hvor meget det kan stige, og det er det, der lige skal tilpasses nu.

Med hensyn til hvad vi gør for de svageste børn og for de udsatte børn, jamen der er det jo selvfølgelig først og fremmest en kommunalpolitisk opgave at sørge for, at der er ressourcer til dem. Det er jo også det, vi har nærdemokratiet i kommunerne til. Men oven i det gør regeringen altså det, at vi afsætter penge – de 2 mia. kr. over 4 år, som vi har talt om nogle gange – ikke mindst til at styrke indsatsen for de udsatte børn med. Det vil man så kunne søge om i kommunerne. Men der vil også blive tale om centrale

projekter, som sådan set kommer til at gavne alle kommuner.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til familie- og forbrugerministeren. Så er det socialministeren.

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg vil gerne sige tak for debatten og jo da bestemt kvittere over for den række af partier, der har sørget for, at vi fik den her forespørgselsdebat og dermed mulighed for at sætte fokus på den meget omfattende indsats, regeringen gør på det her område.

Jeg er altså også lidt fristet til med formandens tilladelse at sende en venlig hilsen til de trofaste tilhørere, der har fulgt os hele eftermiddagen. Det synes jeg er godt klaret.

Jeg synes egentlig, at ordføreren for forespørgerne, fru Lise von Seelen, fik forsvaret ganske godt, at man ønsker lige præcis det samme som det, regeringen allerede har sat i værk.

Jeg gjorde jo rede for, hvad hovedpunkterne er, at vi vil have meget mere fokus på tidlig indsats. Det går bl.a. ud på, at vi vil prøve at se på, om vi kan udarbejde nogle indikatorer, så vi tidligere kan spotte børn, der har nogle symptomer på, at de har problemer. Vi vil vide noget mere om, hvad der duer, og hvad der ikke duer, altså have meget mere fokus på dokumentation, på forskning på området. Vi vil også sætte ind med hensyn til den tværfaglige indsats, så vi får nedbrudt faggrænser og i højere grad får et fornuftigt samarbejde på tværs af de enkelte fagkontorer.

Det er jo interessant at se, at det forslag til vedtagelse, som man ryster op med fra forslagsstillernes side, jo indeholder bud på tiltag, som regeringen for længst har sat i værk, eller som familie- og forbrugerministeren sagde: Regeringen er for længst videre, for så vidt angår det, der kræves i den foreslåede vedtagelse.

Det er jo lidt usædvanligt, at man fra partiernes side kræver noget, som allerede er sat i værk. Jeg forstod så på fru Lise von Seelen, at det også handlede om det konkrete.

Kl. 16.25

Sagen er jo, at den omfattende plan, vi nu har iværksat for at bryde den negative sociale arv, jo også indeholder en række konkrete initiativer. Det er både et spørgsmål om at gå langt mere i dybden, prøve at finde ud af, hvad det er, der gør en forskel for de her børn, og om endelig at få sikret, at vi sætter meget tidligere ind, end vi

gør i dag. Men der er jo også en række konkrete initiativer, hvis ellers fru Lise von Seelen har sat sig ind i den meget omfattende plan, som regeringen har offentliggjort.

Der er jo konkrete indsatser til styrkelse af dagtilbuddene: en konkret indsats vedrørende skolegangen for at sikre en god skolegang; den nationale handlingsplan for læsning og fokus på udsatte børns skolegang; bedre integration af de tosprogede børn med venskabsfamilier og lektiehjælp; nydanskernes deltagelse i idræts- og foreningsliv; forældreansvar og metodeudviklingsarbejde på det område; lovforslaget, som bl.a. indeholder forældreplæg, som vi netop nu har til behandling; integration i almindelige fællesskaber, hvor vi prøver at se på, hvordan vi bedre får hjulpet unge kriminelle tilbage på et godt spor; forebyggelse af kriminalitet i de udsatte boligområder; fritidspas m.v. Der er jo masser af også meget konkrete initiativer i handlingsplanen, hvis ellers fru Lise von Seelen havde gjort arbejdet med at sætte sig ind i, hvad den egentlig indeholder.

Det, vi vel kan se ud af debatten i dag, er, at der i hvert fald fra Socialdemokraternes side ikke er forslag til tiltag som sådan, som også skulle have været med i handlingsplanen, i virkeligheden var den vel opbakning til de mange forskellige initiativer, til at man i virkeligheden understøtter og bakker op om, at regeringen faktisk her har lavet en samlet plan for, hvordan vi for alvor kan få taget fat på at bryde den negative sociale arv. Sådan må jeg i hvert fald tolke det, der er blevet sagt her i dag, og det indhold, der er i forslaget til vedtagelse.

Så skal jeg sige, at der har været nævnt mange tal under debatten i dag, især fra hr. Thomas Krogs side. For lige at oplyse nogle rigtige tal er det sådan, at der er omkring 39.000 børn i familier med indkomster på under 50 pct. af medianindkomsten, som jo er det udgangspunkt, vi normalt bruger til at vurdere omfanget af personer i lavindkomstgruppen. Der skal man være opmærksom på, at den gruppe, der har indkomster på under 50 pct. af medianindkomsten, er en meget bredt sammensat gruppe, der består af mange forskellige familier.

Så sagde hr. Thomas Krog, at der er børn, som »bruger hele deres barndom på at kæmpe med næb og kløer« i forhold til den situation, de er i i økonomisk henseende.

Der synes jeg så, at det er vigtigt at gøre opmærksom på, at når vi ser på gruppen af konthjælpsmodtagere, så er der jo meget stor

ind- og udgang af gruppen. Bare lige for at få nogle tal, som jeg synes er væsentlige at gøre opmærksom på i forbindelse med de mange tal, som er føjet gennem luften under debatten, vil jeg sige, at sagen er, at ser vi på en relativ økonomisk fattigdom, ja, så oplever børn for langt de flestes vedkommende dette i mellem 5 og 12 måneder. Ser vi på omfanget af børn, der oplever en relativ fattigdom gennem hele deres barndom, ja, så er vi faktisk nede på ½ promille svarende til ca. 30 børn.

Jeg vil runde af med at sige, at jeg tror, at det var fru Lise von Seelen, der på et tidspunkt begyndte at tale om reparationspolitik. Og det synes jeg jo er noget underligt noget, fordi vi netop fra regeringens side har sørget for at tage fat fra grunden, at gå i dybden med tingene og at have massiv fokus på dokumentation og forskning, så vi kan gøre en bedre forebyggende indsats.

Vi kan som eksempel tage hele anbringelsesreformen, der jo om noget er et grundigt arbejde med hensyn til at tage fat på de problemer, der har været på det område, og hvor vi har hele handlingsplanen om negativ social arv, som jeg også mener i den grad tager fat på de problemer, der er.

Vi har sat 100 mio. kr. af til velfærdsforskning, fordi vi netop synes, at det er vigtigt at få mere viden om, hvad det er, der betyder noget. Så om noget har denne regering sat fokus på både at gå i dybden og på den forebyggende indsats.

Det kan jo også være, at det, fru Lise von Seelen tænkte på, var, at der er behov for at udbedre manglerne fra den tidligere SR-regerings tid. Og der vil jeg så sige, at det jo er ganske rigtigt; det er det, vi er i fuld gang med at rette op på ved at sørge for at styrke den sociale indsats over for de udsatte i det danske samfund.

Kl. 16.30

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Jeg har noteret fem korte bemærkninger, og jeg nævner dem lige for at være sikker på, at jeg har fået alle med: hr. Troels Ravn, hr. Martin Lidegaard, fru Majbrit Berlau, fru Lene Hansen og fru Lise von Seelen. Først hr. Troels Ravn.

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

Forskellen på den borgerlige regering og oppositionen er evnen og viljen til at være konkret i arbejdet med at mindske ulighed i det her samfund og arbejdet for lige muligheder for alle børn og unge. Oppositionen vil nemlig ikke nø-

jes med forblommede ord og hensigtserklæringer.

I den forbindelse kunne jeg egentlig godt tænke mig at spørge socialministeren, hvorfor gruppen af familier på starthjælp ikke er medtaget i den her publikation fra regeringen om lige muligheder for alle børn og unge, som jo i den grad er en demonstration af forblommede ord og vendinger. Hvor har vi familierne på starthjælp?

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Det er utroligt, hvad man skal lægge øre til. Det burde jo være fremgået i dag, at vi ikke lader det blive ved ordene, men at vi netop sørger for at udmønte det i konkret handling, og at vi går i dybden i forhold til de problemer, der er, hvilket er noget nyt på området. Jeg bebudede, at der var nye initiativer for i alt 550 mio. kr., plus at der allerede er iværksat rigtig mange ting på det her område. Så den her regering gør noget ved problemerne.

Jeg synes også, der er mange initiativer, som er rettet mod f.eks. familier på starthjælp med hensyn til at se på en bedre integration, bedre muligheder i dagtilbuddene, bedre skolegang osv. Ønsket om at gøre en god indsats omfatter jo alle i det danske samfund.

(Kort bemærkning).

Troels Ravn (S):

Jeg vil gøre ministeren opmærksom på, at ude i den virkelige verden er det kommunernes opfattelse, at på trods af den økonomi, som socialministeren omtaler, er det slet ikke tilstrækkeligt. Starthjælpen har fatale konsekvenser for flygtningefamilierne. Starthjælpen er eksempelvis årsag til, at børn og unge og voksne ikke har råd til at betale kontingent i idrætsforeninger m.v. De har derfor ikke adgang til den gode og alsidige integration, som netop kunne finde sted i det regi.

På starthjælp har flygtningene kun råd til den billigste mad, hvilket kan give ernæringsproblemer. Det betyder, at den dårlige ernæring indirekte bliver årsag til koncentrationsbesvær og dermed dårlig indlæring.

Børnene i de her familier mangler ofte forældrene som rollemodeller. De vil mangle rammer og almindelig opdragelse, og de vil formentlig få svært ved at indgå i almindelige sociale relationer, som er en nødvendighed for at kunne begå sig i uddannelsesforløb. Vi snakker altså

om familier, som den borgerlige regering fastholder på et eksistensminimum på 5.000 kr. om måneden efter skat og husleje.

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Nu ved jeg ikke, hvad det er for et familieeksempel, hr. Troels Ravn tager udgangspunkt i. Man kan lave forskellige beregninger i forhold til, hvad det er for en indkomst, der er til rådighed. Og det, vi jo tit ser i debatten, er, at der er nogle særlige udgifter, der gør sig gældende, som så betyder, at man har et lavere rådighedsbeløb. Men det er jo så, fordi man har nogle særlige udgifter.

Igen er det jo, fordi hr. Troels Ravn ikke har sat sig ordentligt ind i tingene. F.eks. er det sådan med hensyn til deltagelse i idrætslivet, at vi jo også har gjort en megaindsats. Vi har afsat 40 mio. kr. på finansloven for 2005, et fælles arbejde mellem kulturministeren og mig, for at foreningerne kan søge og dermed få betalt kontingent og også udstyr i forbindelse med deltagelse i idrætsaktiviteter. Vi har netop i satspuljesammenhæng vedtaget en række forsøg på området under overskriften »Fritidspas«, hvor vi vil give fri adgang til at deltage i idrætsaktiviteter. Og der har allerede i en periode kørt forsøg under Integrationsministeriet gående ud på at betale for deltagelse i idrætsaktiviteter.

Så alt det har vi jo allerede taget fat i.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Som ministeren siger, er der føjet mange tal gennem luften, men jeg er nu glad for, at vi under familie- og forbrugerministerens indlæg i hvert fald blev klogere på prioriteringerne i forhold til daginstitutionerne, hvor man sætter 3,6 mia. kr. af til at sænke taksterne for de rigeste og 500 mio. kr. en gang for alle de næste 4 år til de svageste.

Kl. 16.35

Det kunne være rart, hvis vi kunne få bekræftet tallet for, hvor mange børn i Danmark der bliver ramt af kontanthjælpsloftet og af starthjælpen, altså hvor mange børn der er, hvis familier har fået direkte ringere økonomiske vilkår under den her regering. Kan ministeren give os det tal?

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg har ikke et tal på, hvor mange børn der er af kontanthjælpsmodtagere, som er ramt af loftet og er på starthjælp. Jeg ved ikke, om de tal findes, jeg har dem i hvert fald ikke for nuværende.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Jamen så kan jeg da oplyse socialministeren om, at hendes kollega beskæftigelsesministeren har oplyst, at det er ca. 30.500 børn, der kommer fra familier, der er ramt af kontanthjælpsloftet, og som altså har fået direkte ringere økonomiske vilkår. Det kunne måske have interesse for socialministeren, for landets socialminister har vel også en interesse i, hvilke sociale virkninger lovforslag – ikke mindst de lovforslag, regeringen laver – har for børnene.

Det kan jeg så oplyse socialministeren om, og så kunne jeg måske opfordre socialministeren til at lave en tilsvarende undersøgelse af, hvor mange børn der bliver ramt af starthjælpen, sådan at vi måske kan blive enige om, at der er nogle børn her, der har fået det dårligere, og som vi måske bør gøre lidt ekstra for.

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Selvfølgelig kan vi få fremskaffet mange tal, men det, der jo er interessant, er f.eks., hvor længe man er i den situation, at familien er på kontanthjælp. Det er det, jeg synes er vigtigt.

Som jeg tidligere var inde på, så er der jo en meget stor ind- og udgang af gruppen, og langt de fleste børn er der i forholdsvis kort tid. Det er jo ikke nødvendigvis et problem, at far eller mor er på kontanthjælp i nogle dage, det afgørende er, om det er længerevarende eller det er korterevarende i forbindelse med overgangen til eksempelvis anden beskæftigelse.

(Kort bemærkning).

Majbrit Berlau (EL):

Nu kan ministeren jo ikke fortænke oppositionen i at være meget opmærksom på den her ulighedsdebat, i betragtning af den pågældende ministers, socialministerens, meget positive udtalelser sidste år om stigende ulighed i samfundet.

Men jeg er lige nødt til at påpege nogle ting. De 30.500 børn, som hr. Martin Lidegaard refererede til tidligere – et tal, vi har fået fra beskæftigelsesministeren – er altså børn i familier, der er

ramt af kontanthjælpsloftet. Det vil sige, at forældrene så forudgående har været på kontanthjælp i 6 måneder, før de bliver ramt af loftet. Så vi snakker altså om børn, hvis forældre i en lænerevarende periode har været underlagt kontanthjælp, og som så bliver ramt af loftet. Det er 30.500 børn i det her land anno 2006.

Jeg synes, at det ville være rart, hvis ministeren fra talerstolen i dag konkret ville beskrive, hvad ministeren har tænkt sig at gøre for at sikre, at de børn ikke bliver ramt så voldsomt af den ulighed, som deres forældres økonomiske status ellers medfører.

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Det vil jeg gerne fortælle om, for jeg tager jo rigtig mange initiativer for at hjælpe de forældre til at komme i beskæftigelse.

Det gælder om at få fundet ud af, hvad det er for nogle problemer, de slås med. Og der viser undersøgelser jo, at for nogle af dem, der er på kontanthjælp, er det sådan noget som misbrug, der kan være problemet, eller gældsproblemer eller manglende socialt netværk. Og lige præcis de områder har regeringen jo så taget fat på og sat ind i forhold til ved at lave behandlingsgarantier på 14 dage, ved nu at udvide støtte- og kontaktpersonordningen, ved at sørge for, at der kommer en gældssaneringsordning, som vi regner med der kommer lovforslag om her i foråret.

Så vi sætter jo ind i forhold til de konkrete problemer, der gør sig gældende for kontanthjælpsmodtagere, herunder kontanthjælpsmodtagere med børn. For det allerbedste, vi kan gøre, er, at forældrene kommer ud på arbejdsmarkedet. Det viser al erfaring er den bedste vej for familien til at komme til at fungere, sådan som de bedst kan, og til at bryde den negative sociale arv.

(Kort bemærkning).

Majbrit Berlau (EL):

Jeg tror, vi er enige om, at arbejde er en rigtig fornuftig løsning. Det kræver selvfølgelig: punkt 1, at der er de arbejdspladser, der skal til – det ser vi desværre ikke i det danske samfund i øjeblikket – og punkt 2, at man altså også erkender, at en række af de folk, der er på kontanthjælp i dag, ikke umiddelbart kan træde ind på arbejdsmarkedet, f.eks. folk, der er ramt af psykisk eller somatisk sygdom.

Det, jeg også synes er væsentligt at forholde sig til, er, at det er børnene, vi snakker om. Og

når man fra regeringens side vælger at opretholde et kontanthjælpsloft, der medfører yderligere fattigdom, akkumulerer fattigdommen i familien, så står vi i en situation, hvor børnene bliver ramt af, at de ikke kan få noget så simpelt som vintertøj, komme med til børnefødselsdage, komme i biografen, deltage i almindelige fester i klassen, på udflugter osv., som der er forældrebetaling til.

Det er det, vi snakker om at man udsætter de her børn for, fordi regeringen vælger at opretholde et rigtigt kontanthjælpsloft, på trods af at vi ved, at en række af de mennesker, der rammes af kontanthjælpsloftet, ikke kan komme ud på arbejdsmarkedet.

Kl. 16.40

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jamen det er jo velkendt, at vi er meget uenige i spørgsmålet om loft over kontanthjælpen.

Regeringen har det synspunkt, at det økonomisk skal kunne betale sig at komme i arbejde, og derfor har vi fastlagt et kontanthjælpsloft. Det er simpelt hen et spørgsmål om, om man er på passiv forsørgelse, eller om man er i beskæftigelse.

Samtidig har vi jo sat massivt ind i forhold til at sikre, at flere får chancen for at vinde fodfæste på arbejdsmarkedet. Jeg er enig med fru Majbrit Berlau i, at der er nogle, som ikke umiddelbart er arbejdsmarkedsparete, men det er jo også derfor, vi bl.a. i satspuljesammenhæng, hvor fru Majbrit Berlau desværre ikke deltager, har afsat en pulje på omkring 40 mio. kr., som netop skal gå til social aktivering, og som netop skal give mulighed for, at vi kan sætte ind over for de problemer, som folk slås med, og som er hindringen for dem i forhold til at komme ud på arbejdsmarkedet.

Det er også derfor, vi lige nu er i færd med at udarbejde en handleplan for personer med sindslidelse for at sætte ind med den særlige hjælp og støtte, de har behov for i den konkrete situation.

Det er eksempler på initiativer, som regeringen tager for netop at hjælpe flere til at få chancen for at komme ud på arbejdsmarkedet.

(Kort bemærkning).

Lene Hansen (S):

Meget af grundlaget for diskussionen i dag udspringer jo af regeringens strategi »Lige muligheder for alle børn og unge«, og det skal da også

medgives, at regeringen på papiret i hvert fald ønsker at sætte ekstra ind over for de svageste børn. Men mange konkrete eksempler trænger sig på fra virkelighedens verden i kommunerne, som peger i den modsatte retning.

Jeg vil gerne høre ministerens kommentar til følgende udtalelse fra Socialpædagogernes Landsforbund: Der er en nedgang i indsatsen over for de allersvageste børn og unge med behov for særlig støtte, og meget tyder på, at nedgangen i indsatsen beror på økonomitænkning i kommunerne frem for en konkret og faglig vurdering af behovet.

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Igen vil jeg sige – det bliver jo nemt til gentagelser – at regeringen jo har taget rigtig mange initiativer for netop at sætte fokus på indsatsen over for de udsatte børn, og det har vi gjort på mange niveauer. Vi har jo netop taget rigtig mange initiativer for at skabe de bedst mulige rammer for kommunerne i forhold til indsatsen på området. Men de endelige afgørelser ligger selvfølgelig i kommunalt regi på grund af det kommunale selvstyre, som vi jo har valgt, og som jeg også synes er den rigtige måde at uddelegere ansvar og kompetence på i Danmark.

Jeg tror, at man i kommunerne er meget bevidst om, at det også økonomisk faktisk kan være en fordel at sætte tidligt ind og sørge for at vælge den rigtige indsats fra starten frem for at lade stå til og lade problemerne vokse sig alt for store.

(Kort bemærkning).

Lene Hansen (S):

Jamen så vil jeg da gerne fremhæve endnu et konkret eksempel fra den kommunale virkelighed og høre, om ministeren har nogen kommentarer til det.

Jeg mener at kunne huske næsten ordret fra strategiplanen – for vi er nemlig nogle, der har sat os grundigt ind i den; det tror jeg alle, der har deltaget i debatten, faktisk har – at man understreger betydningen af, at gruppen af meget svage børn får et fast tilhørsforhold, en fast tilknytning til skolefritidsordningen. Nu får vi så meldinger fra kommunerne om, at antallet af kommuner, der ikke mere tilbyder fripladser i SFO'erne, er stigende, og det er jo så på grund af de generelt trange økonomiske tider, som vi har været inde på, og som man ikke rigtig vil anerkende eksisterer.

Finder ministeren ikke, at det er alarmerende, hvis der virkelig findes en gruppe i hver kommune, som ikke har råd til at sende deres børn i SFO?

Kl. 16.45

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Denne regering har altså indført økonomiske fripladser i skolefritidsordningerne, ligesom vi kender det fra dagtilbuddene.

(Kort bemærkning).

Lise von Seelen (S):

Jeg har bemærket, at ministeren har rost folk på tilhørerpladserne for at have været her hele dagen. Jeg opfatter det som et udtryk for, at ministeren synes, det har taget frygtelig lang tid, men vi mener faktisk, at det er rigtig vigtigt for os og for Folketinget at tage debatten om de børn.

Vi har i løbet af eftermiddagen flere gange udtrykt vores bekymring over, at der er færre uddannede pædagoger i daginstitutionerne. Vi har udtalt, at det kommer til at betyde meget for de børn, som har brug for særlig støtte, og nogle af de børn, der har brug for særlig støtte, vil vi jo kunne møde på et senere tidspunkt.

Selv om ministeren siger, at regeringen går ind for en tidlig indsats, kan vi jo se, at kommunerne faktisk skubber indsatsen foran sig, så der går længere tid. Har ministeren nogen bud på, hvorfor det kan være tilfældet?

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg skal starte med at sige, at den fortolkning, fru Lise von Seelen lægger i, at jeg sendte en venlig hilsen til tilhørerne, overhovedet ikke holder. Tværtimod har jeg flere gange understreget, at jeg synes, det er rigtig godt, at vi har fået denne debat. Jeg bifalder og synes, det er flot, at oppositionspartierne ønsker at sætte fokus på regeringens mange initiativer på dette område.

Det er såmænd kun, fordi jeg har stået så meget på talerstolen, at jeg har lagt mærke til, hvor mange der sidder på tilhørerpladserne. Jeg synes, det er flot, at man kan holde os ud i så mange timer, så det var en meget enkel, meget banal og meget venlig tanke, jeg ønskede at sende til tilhørerpladserne.

Jeg synes, vi har det problem i Danmark, at når det gælder børn, som ryger ind i problemer

og bl.a. skal anbringes uden for hjemmet, gribes der ind for sent; men det er jo lige præcis noget af det, vi har taget fat på med anbringelsesreformen, ved at skærpe kravene til kommunerne og ved at sætte fokus på behovet for en tidligere indsats. Nu sætter vi også et andet større arbejde i gang, fordi pædagogerne siger, at de allerede i dagtilbuddene kan udpege de børn, som de tror får problemer senere. Hvad er det for nogle signaler, de opfanger, og er der hold i udsagnene fra pædagogerne? Det synes jeg er værd at få prøvet af, så vi netop kan få et udgangspunkt for at sætte meget tidligere ind end i dag.

(Kort bemærkning).

Lise von Seelen (S):

Ministeren har flere gange henvist til, at hun ikke har tillid til, at vi andre har forberedt os til dagens debat, og at vi ikke har læst materialet grundigt nok, men det må jeg tilbagevise. Det er sådan, at der er nogle af os, som stykker vores synspunkter sammen ud fra det, vi kan læse os til, og ud fra den megen inspiration, vi kan få fra de mennesker, som er berørt af problemerne og arbejder på området, og det kan jo være, det er det, der gør, at vi har en anden opfattelse og ikke bare læner os op ad regeringens planer.

Rådet for Socialt Udsatte opererer i sit materiale med noget, der kaldes afsavnsfattigdommen, og som ligger i forlængelse af det, man kan sige er den materielle fattigdom. Som en naturlig forlængelse af det at leve i et fattigt hjem vil man efter rådets mening komme til at lide afsavn, som kommer til at betyde noget for ens opvækst, og jeg vil godt spørge, om ministeren accepterer Rådet for Socialt Udsattes afsavnsfattigdomsbegreb som noget, der medfører svære vilkår for mange børn.

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg er enig i, at man sagtens kan snakke om forskellige afsavn, men jeg synes bare, det er interessant, at når man ser på de undersøgelser, der bliver lavet, siger de, at de afsavn ikke nødvendigvis har nogen sammenhæng med ens økonomiske situation. Man kan blive overrasket over, at mere velstående familier udtrykker, at de savner nogle ting, som man måske ikke lige havde forventet, mens økonomisk dårligt stillede familier ikke udtrykker, at de savner de samme ting, så afsavn afhænger altså helt og aldeles af familiens konkrete situation.

Så skal jeg sige, at min opfattelse af, at diverse ordførere måske ikke rigtig har sat sig grundigt nok ind i regeringens handlingsplan til at bryde den negative sociale arv, såmænd bare bunder i forslaget til vedtagelse. Jeg synes vitterlig, det er helt specielt at se, at oppositionspartierne i deres vedtagelse kræver nogle ting, som regeringen allerede har sat i værk.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til socialministeren. Så er det fru Lise von Seelen som ordfører for forespørgerne.

Kl. 16.50

Lise von Seelen (S):

Tak for debatten her i eftermiddag.

Vi, der har taget initiativ til debatten, har fundet, at det var rigtig, rigtig vigtigt at få rejst debatten om de børn, som er mest udsatte. Vi har valgt at sige, at for at vi kan kigge samlet på de børn, bliver vi nødt til at vælge både en social, en familiepolitisk og en uddannelsespolitisk indfaldsvinkel.

Vi er selvfølgelig kede af, at undervisningsministeren ikke har fundet anledning til at replikere på mange af de spørgsmål, der faktisk har været rejst undervejs i debatten om uddannelsesmæssige forhold. De fleste af spørgsmålene har, som jeg husker det, angået det problem, at mange unge ikke afslutter en kompetencegivende uddannelse, men også en række andre spørgsmål til undervisningsministeren har været relevante, så vi er selvfølgelig kede af, at ministeren ikke har fundet anledning til at forholde sig til de spørgsmål.

Ellers må jeg sige, at det her i eftermiddag er blevet demonstreret, at der er nogle ting, vi ser forskelligt på; at der er nogle ting, som fungerer i planer, og at der er nogle andre ting, der fungerer ude i virkeligheden. Det har vi set, når vi har mødt dels de børnefamilier, som er berørt af problemerne, dels de professionelle, som arbejder på området.

Jeg vil gerne sige tak for debatten.

Hermed sluttede forhandlingen.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren. Jeg tror, der er ringet lidt for sent, så vi holder en kort pause inden afstemningen.

Afstemning

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Jeg må konstatere, at Folketinget ikke er beslutningsdygtigt, så vi må udsætte afstemningen til tirsdag den 21. februar 2006.

Den sidste sag på dagsordenen var:

8) Første behandling af lovforslag nr. L 148: Forslag til lov om Haagerbørnebeskyttelseskonventionen.

Af familie- og forbrugerministeren (Lars Barfoed).

(Fremsat 26/1 2006).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Hans Andersen (V):

Da Venstres ordfører på dette lovforslag ikke kan være til stede ...

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Må vi lige bede om lidt ro i salen, så man kan høre ordføreren.

Hans Andersen (V):

Da Venstres ordfører på dette lovforslag ikke kan være til stede, skal jeg fremføre følgende:

Dette lovforslag, L 148, drejer sig om gennemførelse af en konvention fra 1996, som Danmark undertegnede i 2003. Konventionen skal nu implementeres, og hensigten er at sikre, at børn, der har tilknytning til mere end ét land, får en sådan retsstilling, at der ikke opstår uensigtsmæssige stridspunkter, først og fremmest om hvor eventuelle sager – det være sig om forældremyndighed, formueforhold og lignende – skal føres.

Venstre glæder sig over, at der sker en sådan afklaring med fremsættelse og efterfølgende vedtagelse af dette lovforslag, og vi ser frem til lovforslagets endelige gennemførelse.

Kl. 16.55

Morten Bødskov (S):

Jeg skal sige med det samme, at Socialdemokratiet kan støtte lovforslaget.

Det er godt, at det, som også den foregående ordfører var inde på, nu sikres, at der bliver skabt klarhed om retsstillingen for de børn, der har tilknytning til flere lande, og at de bliver beskyttet med underskrivelsen og implementeringen af konventionen, så de bliver beskyttet lige så godt som børn, som kun har tilknytning til ét land.

Vi synes i Socialdemokratiet, det er ganske udmærket, at konventionen bliver implementeret i dansk lovgivning, men vi vil dog gerne benytte lejligheden til at gøre opmærksom på det, som Børnerådet gør opmærksom på i sit høringssvar. Børnerådet frygter for de konsekvenser, som afgørelser, der vil blive truffet her i landet, kan få, ikke mindst set i lyset af, at de grundlæggende principper, der gælder i andre lande, når det vedrører høringsretten for børn, ikke er gældende her i landet. Det synes vi der bør kigges på i udvalgsarbejdet, og det er noget, som vi agter at forfølge, for det ligger i ganske god forlængelse af et forslag, som Socialdemokraterne selv har fremsat, og som netop handler om børns retsstilling.

Det er alt sammen noget, vi vil arbejde videre med i udvalget, men grundlæggende er vi positivt indstillet over for at implementere Haagerkonventionen i dansk lovgivning.

Kl. 17.00

Martin Henriksen (DF):

Vi behandler her et lovforslag, der har til formål at implementere Haagerbørnebeskyttelseskonventionen i dansk lovgivning.

Dansk Folkeparti er som alle partier i Folketinget tilhænger af rettigheder til børn og unge og selvfølgelig også i grænseoverskridende sager om forældremyndighed osv. Det kan i disse og visse andre sager være en fordel med et internationalt samarbejde, hvor stater udveksler informationer, og hvor de forskellige kompetencer bliver fordelt mellem de relevante myndigheder.

Vi har i Danmark en tradition for at gøre, hvad vi kan, for at passe så godt som overhovedet muligt på børn, og Dansk Folkeparti hilser derfor alle initiativer, der har til formål at varetage barnets tarv, velkommen. Haagerkonventionen er fuld af gode ord og hensigter, og det er svært at finde noget, man kan være uenig i, men vi vil dog i udvalget have afklaret visse problemstillinger, før vi kan tilslutte os fuldt ud.